

RAYMOND CHANDLER

**Kedvesem,
isten veled!**

Raymond Chandler

KEDVESEM, ISTEN VELED!

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Raymond Chandler: Farewell, my lovely
Published by Penguin Books, 1961
© Helga Greene Literary Agency, 1940

Fordította: Molnár Miklós
A borító Bánfalvy Ákos munkája

1.

A Central Avenue-nak egyik olyan háztömbje előtt álltam, amelyben négerek is, fehérek is laknak, fehérek egyre kevesebben. Nemrég jöttem ki egy háromüléses borbélyüzletből; egy munkaközvetítő ügynökségtől azt az információt kaptam, hogy itt dolgozik valami Dimitriosz Aleidisz nevű pasas borbélysegédként. Nb. neje hajlandó volt némi pénzt száni a fickó előkeríttetésére.

Soha nem találtam meg, igaz, Mrs. Aleidisz se fizetett egy vasat se.

Jó meleg volt aznap, március vége felé jártunk. Ott álldogáltam a borbélyüzlet előtt, és egy Florian's nevű étterem kiugró neonreklámját bámultam: arra invitálta az embert, hogy térjen be egy jó ebédre és egy parti ostáblára. Egy férfi ácsorgott a közelben, szintén a neonbetűkkel szemezett. Olyan révetegen bámulta az étterem poros ablakait, mint egy kelet-európai emigráns, mikor először pillantja meg a Szabadság-szobrot. Jó nagydarab férfi volt, nem magasabb hat láb öt hüvelyknél, nem szélesebb egy sörösautónál. Háromméternyire lehetett tőlem. Karja lazán lelógott, egy elfelejtett szivar füstölgött vaskos ujjai között.

Nyúlánk, hallgatag négerek jártak-keltek az utcán, lapos oldalpillantásokat vetettek a férfira. Volt mit nézni rajta. Hosszú szőrű borzalinókalapot viselt, nyersszürke sportzakót, melyen fehér golflabdák voltak a gombok; barna inget, sárga nyakkendőt, szürke flanelzoknit és fehér betétes aligátorcipőt. A szivarzsebéből kikandikáló díszzsebkendőnek ugyanolyan villogó, sárga színe volt, mint a nyakkendőjének. Kalapja mellé színes tollakat tűzött, elég fölöslegesen, mert ott, a Central Avenue-n, amely nem épp arról híres, hogy a világ legtopisabban öltözködő utcája, már anélkül is olyan feltűnő volt, mint egy néger az elnök lányának eljegyzésén.

Arca sápadt volt; ráfért volna a borotválkozás. Mindig is rá fog félni a borotválkozás. Haja feketén göndörödött, sűrű szemöldöke kis híján összeért vastag orra fölött. Helyre kis fülei nemigen illettek hatalmas termetéhez; szeme úgy fénylett, mintha könnyezne, de ez gyakori a szürke szeműeknél. Szobormereven álldogált, aztán nagy sokára elmosolyodott.

Lassan keresztülkacsázott a járdán, az étterem dupla lengőajtájához, amely eltakarta az emeletre vivő lépcsőt. Hideg, kifejezéstelen tekintettel szétnézett az utcán, aztán belökte az ajtót, és benyomult. Ha alacsonyabb, és kevésbé feltűnő ruhát visel, azt hihettem volna, hogy rablótámadásra készül. De ilyen öltözékben, ilyen kalapban, ilyen testalkattal aligha.

Az ajtó visszavágódott utána, és szinte nyomban megállt, de aztán vadul kivágódott megint. Valami rongyhalmazféle siklott át a járda fölött, és egy csatornarácson ért földet, két autó között. A rongycsomó a kezén és a térdén landolt,

és élesen felnyűszített, mint a sarokba szorított patkány. Lassan föltápászkodott, fölszedte a földről a kalapját, és föllépett a járdára. Sovány, csapott vállú, barna bőrű ifjonc volt, lila ruhában, gomblyukában szegfűvel, simára nyalt, fekete hajjal. Száját nyitva hagyta, szűkölő hang tört fel a torkából. A járókelők futólag megbámulták. Könnyedén a fejébe nyomta a kalapját, a falhoz osont, és hangtalanul továbillegett a háztömb oldalában.

Csönd. Aztán a forgalom zshivaja. A dupla lengőajtóhoz lépkedtem, és megálltam előtte. Most már rezzenéstelenül állt. Semmi közöm se volt az egészhez. Ezért belöktem az ajtót, és bekukkantottam.

Egy akkora kéz, amibe nyugodtan beleülhettem volna, kinyúlt a félhomályból, megragadta a vállamat, és kásává nyomorgatta. Aztán behúzott az ajtón, az első lépcsőfokig. A kint látott férfi széles arca meredt rám. Mély, lágy hangon, halkán megszólalt:

– Mi az, mindenféle füstös pofájú grasszál itt, he? Hát majd gatyába rázom én őket, apuskám.

Sötét volt odabent. És csönd. Fentről emberi hangok szűrődtek le. A lépcsőn egyedül voltunk. Komoran bámult rám a behemót, és mancsával tovább rongálta a vállamat.

– Épp most hajintottam ki egy füstös pofájút. Láta?

Elengedte a vállamat. Talán nem tört el a csont, mindazonáltal meg se bírtam mozdítani a karomat.

– Ez már ilyen hely – mondtam, a vállamat dörzsölgetve. – Miért, maga mire számított?

– Na, ne mondja, apuskám – dorombolta a behemót oly lágyan, mint négy tigris ebéd után. – Velma itt dolgozott régente. Az én kicsi Velmám.

Újra a vállam felé nyúlt. Próbáltam félreugrani, de gyors volt, mint a macska. Folytatta izmaim felmorzsolását.

– Egen – mondta. – Az én kicsi Velmám. Nyóc éve nem láttam. Azt mondja, hogy ez itten niggercsehó?

Krákogtam, hogy igen.

Fölemelt két lépcsőfokkal magasabbra. Hiába iparkodtam kiszabadítani magamat. Sajnos, nem volt nálam fegyver. Dimitriosz Aleidisz kereséséhez nemigen kellett. De hát aligha vehetném hasznát. Ez a behemót bizonyára elszedné tőlem, és megenné.

– Menjen föl, és győződjön meg róla – mondtam, igyekezve palástolni, hogy agonizálok.

Megint elengedett. Rám nézett szomorú, szürke szemével.

– Egy kicsit be vagyok gorombulva – mondta. – Nem komálnám, ha valaki óberkodni próbálna vélem. Gyöjjön, fölme gyünk, és megiszunk egy pohárkával.

– Nem fogják kiszolgálni. Mondtam már, hogy itt csak színes bőrűeket

szolgálnak ki.

– Nyóc éve nem láttam Velmát – mondta mély és szomorú hangján. – Nyóc éve, hogy elköszöntem tőle. Hat éve nem írt egy sort se. Majd megmagyarázza, miért. Régebben itt dolgozott. Csinibaba volt. Na, gyerünk föl!

– Rendben van – harsogtam. – Fölmegyek magával. De ne cipelgessen engem. Megállok én a saját lábamon. Nagyon ügyesen járok. Már igazán nem vagyok gyerek. Segítség nélkül ki tudok menni a vécére meg mindenhova. Szóval, ne cipelgessen.

– A kicsi Velma itt dolgozott – mondta gyengéden. Rá se hederített a dumámra.

Fölmentünk a lépcsőn. Hagyta, hogy a saját lábamon járjak. Fájt a vállam. A tarkóm nedves volt.

2.

A lépcső végén újabb lengőajtó takarta el szemünk elől, ami mögötte volt. A behemót a hüvelykujjával könnyedén belökte, és beléptünk a helyiségbe. Hosszú, keskeny szoba volt, nem éppen tiszta, nem éppen fényes, nem éppen derűs. A sarokban, egy lámpa alatt, négerek dudorásztak, fecserésztek egy ostáblaasztal fölött. Jobb kéz felől, a fal mellett söntéspult húzódott. A szoba többi részén kis, kerek asztalkák álltak. Kevés volt a vendég, nők és férfiak vegyesen, mind néger.

Hirtelen félbeszakadt az ostáblaasztalnál a dudorászás, és kialudt fölötte a fény. A váratlanul beállt csönd olyan súlyos volt, mint egy vízzel telt csónak. Gesztenyebarna szemek meredtek ránk a szürkétől az éjfeketéig váltakozó arcokból. A fejek lassan felénk fordultak, s a fénylő szemek egy másik faj idegenkedésével, meglepett némaságával bámultak ránk.

Nagydarab, vastag nyakú néger támaszkodott a bárpult végéhez. Ingujja rózsaszínű kézelőben végződött, hátát rózsaszínű és fehér nadrágtartó keresztelte. Lerítt róla, hogy ő a kidobóember. Fölemelte a lábát és lassan letette, még lassabban megfordult, kedvesen szétterpesztette a combjait, és széles nyelvvel megnyalta a szája szélét. Ütött-kopott arca úgy festett, mintha minden elképzelhető tárggyal belevágtak volna már, legföljebb kotróhajóvödörrel nem. Tele volt zúzóadásokkal, forradásokkal, bőrkeményedésekkel, cikcakkokkal, hurkákkal. Ennek az arcnak nem volt oka a félelemre. Minden elképzelhető megtörtént már vele.

Rövid, gypjas hajában tanyát vert néhány ősz hajszál is. Egyik fülének hiányzott a cimpája.

A hatalmas, széles vállú néger nagy lába kissé rogyantnak látszott, pedig ez négereknél ritka. Elnyalogatta egy ideig a szája szélét, mosolygott, és előrelódította a testét. Egy ronggyá vert ökölvívó görnyedt testtartásával jött felénk. A behemót csöndesen várakozott.

A rózsaszín kézelős néger a behemót mellkasához nyomta hatalmas, barna lapátkezét. Karja, mint a kocsilőcs. A behemót nem mozdult. A kidobóember finoman mosolygott.

– Fehéréknek kiszolgálás nuku. Csak színes bőrűeknek. Naon sajnálom.

Megrebbent a behemót apró, szürke szeme, majd körülnézett a helyiségben. Kissé elvörösödött.

– Niggercsehó – mondta dühösen, fojtott hangon. Fölemelte a hangját: – Hun van Velma? – kérdezte a kidobótól.

A kihányóember valami nevetésfélét hallatott. Szemügyre vette a behemót ruháját, barna ingét, sárga nyakkendőjét, nyersszürke zakóját a fehér golflabdákkal. Finoman ide-oda ingatta a fejét, és mindent jól megnézett több szemszögből is.

Lenézett az aligátorcipőre. Halkan kuncogott. Úgy látszott, jól szórakozik. Kissé sajnáltam. Lágy hangon újra megszólalt:

– Velmát mondott? Itt nincs semmiféle Velma, testvér. Se pia, se csajok, se semmi. Itt csak olaj van, fehér testvér, de arra aztán rá kell lépni sürgősen.

– Velma itt dolgozott – mondta a behemót. Szinte álmatagon beszélt, mintha kinn sétálna valahol a szabadban, egyes-egyedül, és árvácskát szedne. Elővettem a zsebkendőmet, és újra megtöröltem a tarkómat.

A kidobóember hirtelen fölnevetett.

– Na igen – mondta, és a válla fölött gyors pillantást vetett a közönségére. – Velma itt dolgozott. De mostanság már nem dolgozik itt. Nyugalomba vonult. Hehe.

– Tán levenné aztat az istenverte mancsát az ingemről – mondta a behemót.

A kidobóember rosszallóan összehúzta a szemöldökét. Nem szokott hozzá, hogy így beszéljenek vele. Elvette a kezét az ingról, és ökölbe szorította. Akkora volt az ökle, mint egy jókora padlízán, a színe nemkülönben. Közmegebecsülésnek örvendő munkája, a keménységével kivívott jó híre forgott kockán. Megforgatta ezt a fejében, aztán végzetes ballépésre szánta magát. Durván, gyors mozdulattal előrelendítette az öklét, könyökének hirtelen hátrarántása után, és állba vágta a behemótot. Halk sóhaj szállt végig a helyiségen.

Nem volt rossz ütés. A kidobóember leengedte a vállát, és előrelendítette a testét. Volt erő is az ütésben, látszott, hogy nagy gyakorlata van benne. A behemót legföljebb egy hüvelyknyivel mozdította arrébb a fejét. Nem is próbált kitérni az ütés elől. Szépen bevárta, aztán könnyedén megrázta magát, halkan megköszörülte a torkát, és nyakon ragadta a kidobót.

A néger megpróbált a térdével támadója ágyékába rúgni. A behemót lecsusszantotta muris lábbelijét a linóleumszőnyegről, és megsodorta a levegőben a négert. Hátradöntötte, jobb kezével marokra fogta az övét. Úgy pattant szét az öv, mint egy ócska madzag. Hatalmas kezével megragadta a kidobóember ruháját a gerince táján, fölemelte, és úgy keresztülhajintotta a helyiségen, hogy zúgva szállt, mint a győzelmi zászló, még lebegtette is a karját. Hárman elugrottak az útjából. Átzuhant egy asztalon, és akkora robajjal vágódott a padlóra, hogy talán még Denverben is hallani lehetett. Megrándult a lába, aztán mozdulatlanul elterült.

– Érdekes – mondta a behemót. – Egyeseknek téves fogalmaik vannak arról, hogy mikor érdemes belekötni az emberfiába. Felém fordult. – Na, inni kéne valamit.

Odamentünk a bárpulthoz. A vendégek, ki magában, ki kettesben, ki hármasban, néma árnyakként suhantak át a helyiségen, és olyan hangtalanul mentek ki az ajtón, mint árnyékok a fűben. Még arra is vigyáztak, hogy ne lengjen az ajtó.

Rátámaszkodtunk a pultra.

– *Whisky sour* – mondta a behemót. – Kajáltson maga is.

– *Whisky sour* – mondtam én.

A behemót egykedvűen szopogatta whisky sourját egy kövér talpas pohárból.

Komorán bámulta a csapost, egy vékony, bejedt képű, fehér kabátos négert, aki úgy mozgott, mintha fájna a talpa. – Maga se tud Velmáról?

– Velmáról? – nyafogta a csapos. – Mostanság nemigen láttam őtet, uram. Mondhatnám, egyáltalán nem láttam őtet.

– Maga mióta van itt?

– Hát lássuk csak. – A csapos lerakta a kendőjét, összeráncolta a homlokát, és számolni kezdett az ujjain. – Hát úgy tíz hónapja. Vagy egy éve is megvan talán. Vagy...

– Na, jussék már dűlőre – mondta a behemót. A csapos nyelt egyet, ádámcsutkája úgy ugrált, mint a fejetlen csirke.

– Mióta niggercsehó ez itten? – kérdezte a behemót.

A behemót ökölbe szorította a kezét, a whiskyspohár szinte láthatatlanná olvadt benne.

– Legalább öt éve – mondtam. – A fickó nemigen tudhat Velma nevű fehér nőről. És más se az itteni személyzetből.

Úgy nézett rám a behemót, mintha most keltem volna ki a tojásból. Úgy látszik, a *whisky sourt*ól se derült jobb kedvre.

– Magát ki a fene kérte rá, hogy üsse bele az orrát? – kérdezte.

Mosolyogtam. Széles, meleg, barátságos mosollyal.

– Én vagyok az a fickó, akivel feljött. Emlékszik?

Rám vigyorgott, üres, kifejezéstelen vigyorral.

– Még egy *whisky sourt* – mondta a csaposnak. – Rázza ki a gatyájából a bolhákat, és a kiszolgáláson járjon az esze.

A csapos sietve megfordult, kivillantva szeme fehérjét. Nekitámasztottam a vállam a bárpultnak, és szemügyre vettem a helyiséget. Mostanra kiürült, a csapost, a behemótot meg engem leszámítva, na meg a falhoz kenődött kidobóembert. Megmozdult ökelme. Lassan mocorgott, fájdalmas erőfeszítéssel. Bágyadtan araszolt előre a padlón, mint a félszárnyú légy. Úgy fészkelődött az asztalok mögött, mint aki hirtelen megöregedett, és elvesztette az illúzióit. Figyeltem a mocorgását. A csapos újabb két pohár *whisky sourt* rakott elénk. A pult felé fordultam. A behemót unottan a kidobóemberre pillantott, aztán nem szentelt neki több figyelmet.

– Semmi sem maradt a régi helybűl – mondta panaszosan. – Vót egy kis színpad meg zenekar meg jópofa kis szobák, ahol elhancúrozhatott a magamfajta fickó. Velma énekelgetett itten. Vörös vót a haja. Csinos vót, mint egy csipkebugyi. Ippeg készültünk összeházasodni, mikor rám verték a balhét.

Megittam a második *whisky sourt* is. Kezdett elegendem lenni ebből a kalandból.

– Milyen balhét? – kérdeztem.

– Miért, mit gondolt, hun vótam én az alatt a nyóc év alatt, amiről köhögtem?

– Mondjuk, lepkéket fogdosott.

Banán nagyságú mutatóujjával megbökte a mellét.

– Sitkón vótam. Malloy a nevem. Bivaly Malloynak hívnak, merthogy ilyen nagyra nőttem. A nagy banksrenk. Negyven rongy. Segítség nélkül. Komoly meló, mi?

– És most el fogja költeni?

Éles pillantást vetett rám. Hátunk mögül zaj hallatszott. A kidobóember föltápáskodott. Kissé imbolygott. Keze egy sötét színű ajtó kilincsét markolta, az ostáblaasztal mögött. Mikor kinyitotta az ajtót, majdnem beesett rajta. Az ajtó becsapódott. Zár csettent.

– Hát e'hhová ment? – kérdezte Malloy.

A csapos nagy erőfeszítéssel arra az ajtóra szegezte vibráló szemét, amin kibotorkált a kidobó.

– Az... az ottan Mr. Montgomery irodája, uram. Ő a góré. Ott hátul van neki az irodája.

– Lehet, hogy ismerte Velmát – mondta a behemót. Egy hajtásra kiitta a whiskyjét.

– Persze, nem komálnám, ha ő is szemétkedni akarna velem. Kicsit sok lenne mára.

Lassan, könnyed lépésekkel keresztülhaladt a szobán, mint akinek semmi gondja a világon. Hatalmas háta eltakarta az ajtót. Be volt zárva. Megrázta, egy deszka kiszakadt belőle. Bement, és becsukta maga mögött az ajtót.

Csönd volt. Ránéztem a csaposra. A csapos meg rám. A szemén látszott, hogy töpreng. Letörölte a pultot, sóhajtott, és bal kezével be akart nyúlni a pult alá.

Átnyúltam a pult fölött, és elkaptam a karját. Vékony volt, törékeny. Erősen tartottam, és rámosolyogtam.

– Mit tart ott lenn, apóca?

Megnyalta a szája szélét. Nekitámaszkodott a karomnak, és nem szólt semmit. Fénylő arcán szürkeség ömlött végig.

– Ez a fickó nem szívbjajos – mondtam. – Könnyen eljár a keze. Pláne, ha iszik is. Egy régi nőismerősét keresi. Ez a hely valamikor fehér kézben volt. Világos az ábra?

A csapos megnyalta a szája szélét.

– Hosszú ideig távol volt – folytattam. – Nyolc évig. Úgy látszik, nem tudja pontosan érzékelni, milyen sok idő is ez, pedig azt hittem, egy életnek tartja. Azt hiszi, az itteni személyzetnek tudni kell, hogy hol az ő barátnője. Világos az ábra?

– Azt hittem, együtt vannak – mondta lassan a csapos.

– Nem tudtam szabadulni tőle. Kérdezett tőlem valamit odalent, aztán fölcipelte ide. Soha nem láttam azelőtt. De nem lett volna ínyemre, hogy áthajítson a háztető fölött. Mit dugdos ott lenn?

– A fűrészelt csövű puskámat – felelte a csapos.

– C-c. Ez törvénybe ütközik – suttogtam. – Nézze, mi ketten együtt vagyunk. Van még valamije?

– Egy pisztolyom – mondta a csapos. – Egy szivardobozban. Eressze el a karomat.

– Nem mondom! – mondtam. – Na, mozduljon csak arrébb. Rajta. Oldalra. Most igazán nem megfelelő az idő arra, hogy előszedje a fegyvertárát.

– Na, ne mondja – mondta gúnyosan, és fáradtan nekitehénkedett a karomnak. – Na, ne...

Elhallgatott. Szemei forogtak. Fölkapta a fejét.

Hátulról, az ostáblaasztal melletti ajtó mögül mély, tompa durránás hallatszott. Lehetett volna ajtócsapódás is. De én másképp vélekedtem. A csapos is.

A csapos megdermedt. Szájából nyál csurgott. Hallgatóztam. Semmi hang. Hirtelen a pult vége felé ugrottam. Túl sokáig hallgatóztam.

Kivágódott a hátsó ajtó, Bivaly Malloy lépett ki rajta hatalmas lendülettel, aztán hirtelen megállt, földbe gyökerezett szétvetett lába, arcán széles, erőtlen vigyor.

Kezében egy 45 mm-es katonasági colt; játékszernek hatott.

– Egyikük se próbáljon vacakolni – mondta barátságosan. – Mancsokat a pultra.

A csapos meg én a pultra tettük a kezünket.

Bivaly Malloy végigseperte tekintetével a helyiséget. Szájára kövesedett a merev vigyor. Fölemelte a lábát, és halkán keresztüljött a helyiségen. Úgy festett, mint aki segítség nélkül ki tudna rámolni egy bankot – még ebben a ruhában is.

Odajött a bárpulthoz.

– Mancsot a magasba, nigger – mondta lágyan. A csapos a mennyezet felé vágta a kezét. A behemót hozzám lépett, és bal kezével gondosan megmotozott. Forró lehelete egy ideig a tarkómat érte, aztán odébb ment.

– Mr. Montgomery se tudta, hogy hol van Velma – mondta. – Útba akart igazítani... ezzel. – Bal kezével megveregette a pisztolyt. Lassan megfordultam, és ránéztem. – Hát – mondta. – Majd emlékezzen rám, haver. Mondja meg a zsernyákoknak, hogy ne hamarkodják el a dógot. – Meglengette a pisztolyt. – Na, viszlát, balfácánok. Vegyék úgy, hogy lekoptam.

Elindult a lépcső felé.

– Nem fizette ki az italt – szóltam.

Megállt, és alaposan megnézett magának.

– Az lehet – mondta. – De én a maga helyébe nem forcíroznam.

Továbbhaladt. Kisiklott a lengőajtón, és egyre elmosódottabban hallatszottak léptei, ahogy ment lefelé a lépcsőn.

A csapos lehajolt. Beugrottam a pult mögé, és arrébb löktem. A pult alatt kendővel letakart, fűrészelt csövű puska hevert egy tálcán. Mellette szivardoboz. A szivardobozban egy 38 mm-es automatapisztoly. Magamhoz vettem a két fegyvert. A csapos nekiszorult a pult mögötti italpolcnak.

Kijöttem a pult mögül, keresztülmentem a helyiségen, az ostáblaasztal mögött tátongó ajtóhoz. Mögötte L alakú folyosó volt, szinte töksötét. A kidobóember

eszméletlenül hevert a padlón, kezében kés. Lehajoltam, kihúztam a markából a kést, és lehajítottam egy melléklépcsőn. A kidobó hortyogva lélegzett, keze petyhüdtlen hevert.

Átléptem rajta, és kinyitottam az "Iroda" feliratú ajtót.

Rozoga kis íróasztal állt a félig bedeszkázott ablak mellett. A székből megmerevedett férfitörz. A szék támlája a férfi nyakszirtejéig ért. Feje hátrabicsaklott a támlán, orra a bedeszkázott ablak felé meredt. Úgy csuklott hátra, mint egy frissen vasalt zsebkendő, derékszögben.

Az asztal jobb kezénél ki volt húzva az íróasztal egyik fiókja. Benne újságpapír, olajfolt a közepén. Valószínűleg innen került elő a pisztoly. Bizonyára jó ötletnek látszott előkapni, de Mr. Montgomery fejének állása arra vallott, hogy nemigen vált be az ötlet.

Az asztalon telefonkészülék. Leraktam a fűrészelt csövűt, és mielőtt telefonáltam volna a rendőrségre, bezártam az ajtót. Így nagyobb biztonságban éreztem magam. Mr. Montgomery se tett semmilyen kifogást.

Mire a riadóautó legénysége föltrappolt a lépcsőn, a kidobó és a csapos eltűnt. Magamra maradtam az étteremben.

3.

Egy Nulty nevű, hegyes állú, gyomorhajós küllemű pasasra bízták az ügyet. Míg beszélt hozzám, hosszú, sárga kezét az ölében tartotta összekulcsolva. Nultyval, aki a 77. utcai rendőrörs nyomozóhadnagya volt, egy kopár szobában beszélgettünk. Két íróasztal volt a szoba két oldalán, kis hellyel köztük, hogy lehessen mozogni, feltéve, ha nem ketten próbálják egyszerre. Pizkosbarna linóleum fedte a padlót, rég szívott szivarcsikkek szaga terjengett a levegőben. Nulty kopott inget viselt, kabátjának ujjait fölhajtotta a kézelőnél. Elég szegénynek látszott, ebből arra következtettem, hogy tisztességes, de azt nem néztem ki belőle, hogy meg tudna birkózni egy Bivaly Malloy-féle üggyel.

Rágyújtott egy fél szivarra, a gyufát a padlóra dobta, ahol már jó nagy társaság várt rá. Keserű hangon így szólt:

– Szerencsenek. Megint egy szerencsengyilkosság. Tizennyolc évi rendőrségi szolgálat után ezt kapom. A sajtó meg se nyikkan az üggyről, még az “Eltűnt személyek” rovatban se emlékezik meg róla.

Nem szóltam semmit. Fölvette a névjegyemet, még egyszer elolvasta, aztán ledobta az asztalra.

– Philip Marlowe, magánnyomozó. Szóval maga is ebbe a bandába tartozik. Jézusom, elég keménykötésűnek látszik. Közben mit csinált maga?

– Miközben?

– Miközben Malloy kitekerte annak a szerencsenek a nyakát.

– Az egy másik szobában történt – mondtam. – Malloy nem kötötte az orromra, hogy ki akarja tekerni valakinek a nyakát.

– Csak etessen a nagy szöveggel – mondta Nulty keserűen. – Tessék csak. Húzzon be a csőbe. Mindenki ezt csinálja. Mert hogy gondolkoznak? Szegény, öreg Nulty, gyerünk föl hozzá, és fizessük ki egy rakás jópofa benyögéssel. Nulty mindig jó egy röhej erejéig.

– Nem akarok én senkit se megetetni – mondtam. – Mondom, a dolog egy másik szobában történt.

– Ó, persze – mondta Nulty a vastag szivarfüstön keresztül. – Hiszen ott voltam, és láttam mindent, nem igaz? Stukkert nem hord magánál?

– Ilyen megbízásoknál nem.

– Milyen megbízásoknál?

– Egy borbélyt kerestem, aki meglépett a feleségétől. A spiné azt hitte, haza lehet csalogatni a férjét.

– Nigger volt a pofa?

– Görög.

– Na jó – mondta Nulty, és beleköpött a szemétkosárba. – Na jó. Hogyan akadt össze a behemóttal?

– Mondtam már. Történetesen arra jártam. Kihajított egy négert a Florian's ajtaján, én meg hebehurgyán bedugtam a fejem, hogy megnézzem, mi a balhé. Erre felcipelt a lépcsőn.

– Úgy érti, hogy fegyverrel kényszerítette?

– No nem. Akkor még nem volt nála a pisztoly. Legalábbis nem mutatta, hogy van nála fegyver. Azt hiszem, Montgomerytól vette el a revolverét. Egyszerűen csak fölcsippentett. Időnként marha vonzó vagyok ugyanis.

– Ki hinné – mondta Nulty. – Eszerint magát nagyon könnyen föl lehet csípni.

– Jó, jó – mondtam. – Minek is vitatkoznék? Én láttam a pasast, maga viszont nem. Bármelyikünket amulettként viselhetne a nyakában. Csak akkor tudtam meg, hogy kinyírta Montgomeryt, mikor már lelécelt. Hallottam ugyan egy lövést, de úgy okoskodtam, hogy valaki berezelt, és rálőtt Malloyra, erre Malloy elszedte tőle a pisztolyt, akárki volt is az illető.

– Miből gondolta? – kérdezte Nulty csaknem nyájasan. – Hiszen akkor is használt fegyvert, mikor kirámolta azt a bankot, nem?

– Gondoljon csak az öltözetére. Nem azért ment oda, hogy megöljön valakit, nem úgy volt öltözve. Meg akarta keresni Velma nevű barátnőjét, akivel még akkor járt együtt, mielőtt kivonták a forgalomból a banksrenk miatt. A nő a Florian's-ben dolgozott, nem tudom, akkor is az volt-e a neve, mikor még fehér kézben volt. Malloyt ott kapták el. Maga is el fogja kapni.

– El hát – mondta Nulty. – Egy akkora pasast, abban a ruhában. Gyerekjáték.

– Lehet, hogy másik ruhája is van – mondtam. – És kocsija, rejtekhelye meg barátai. De el fogja kapni.

Nulty ismét beleköpött a szemétkosárba.

– Mire elkapom – mondta –, már a harmadik műfogsort fogom koptatni. Mit gondol, hányan vannak ráállítva erre az ügyre? Csak én. És tudja, miért? Mert a sajtót nem érdekli az ilyesmi. Egyszer is egy Nyolcvannegyedik utcai lakásban halomra gyilkolva találtunk öt négert, amúgy harlemi stílusban. Az egyik már ki volt hűlve. Egy merő vér az egész lakás, a bútorok, a falak, még a plafon is. Mikor odaérek, egy pasas jön le a tornácról, valami firkász a *Chronicle* szerkesztőségéből, és beül a kocsijába. Fintorgó pofával ránk néz, és aszongya: “A francos anyjukat, niggerek” – ezzel beindítja a csotrogányát, és elrobog. Még csak be se ment a házba.

– Lehet, hogy Malloy csak feltételesen van szabadlábon. A börtöntől megtudhatja. De kapja el sürgősen, mert még kinyír magának egypár hekust is. Akkor aztán lesz sajtóvisszhangja.

– És elvinnék tőlem az ügyet is – fintorgott Nulty.

Asztalán megszólalt a telefon. Belehallózott, és bánatosan elmosolyodott. Letette a kagylót, valamit följegyzett a noteszába, szeme halványan megcsillant, mint

koszos folyosó végében egy villanyégő.

– Azonosították, a mindenségit. A bűnügyi nyilvántartóból telefonáltak. Megvan az ujjlenyomata, a fényképe meg minden. Jézusom, ez már haladás. – A noteszére pillantott. – Jézusom, de nagyra nőtt ez a fickó! Hat láb és hat és fél hüvelyk, kétszázhatvannégy font, nyakkendő nélkül. Jézusom, ez aztán legény a gáton. Hogy a fene enne meg. URH-n leadták ellene a körözést. Gondolom, a lopott kocsik listájának végén. Nincs mit tenni, várni kell. – Szivarját egy köpőcsészébe dobta.

– Próbálja előkeríteni a nőt – mondtam. – Velmát. Malloy a nyomába fog szegődni. Hiszen ebből indult ki az egész. Próbálkozzon meg Velmával.

– Próbálkozzon maga – vágta rá Nulty. – Én húsz éve nem voltam kuplerájban.

Fölkeltem.

– Na jó – mondtam, és az ajtó felé indultam.

– Hé, várjon egy percig – mondta Nulty. – Csak vicceltem. Ugye, nincs nagyon elfoglalva?

Ujjaim között cigarettát morzsolgatva megálltam az ajtónál, és Nultyra néztem.

– Úgy értem, esetleg ráérne utána szaglászni a hölgynek. Szöget ütött a fejembe ez az ötlete. Maga biztosan föl tudna csípni valami nyomra vezető adatot. Ráadásul feltűnés nélkül dolgozhatna.

– Mi hasznom belőle?

Lemondóan széttárta sárga kezét. Mosolya ravasz volt, mint egy fölhúzott egérfogó.

– Magának voltak már kellemetlenségei mivelünk. Ne is tagadja. Tudom, amit tudok. Ha megint valami zúrje lenne, jól jönne majd egy jó barát.

– Mi hasznom belőle?

– Nézze – unszolt Nulty. – Én nem vagyok nagykutya. De bárki itt a rendőrségen sokat segíthet magának.

– Csak úgy szerelemből gondolja, vagy fizetne is valamit?

– Fizetni, azt nem – mondta Nulty, és fölhúzta szomorú, sárga orrát. – De rohadatul szükségem volna rá, hogy visszanyerjem valahogy a górék bizalmát. A legutóbbi rablótámadásos ügyem óta nagyon rosszul áll a szénám. Soha nem felejténém el a segítségét, pajtás. Erre mérget vehet.

A karórámra pillantottam.

– Rendben. Ha eszembe jut valami, közlöm magával. És ha megkapta a fényképet, majd azonosítom Malloyjal. Ebéd után. – Kezet ráztunk, és átmentem az iszapszínű előcsarnokon, le a lépcsőn, ki a ház elé, a kocsimhoz.

Két óra telt el azóta, hogy Bivaly Malloy eltávozott a Florian's-ből, katonai colttal a kezében. Egy drugstore-ban megebédeltem, vettem egy pint whiskyt, és a Central Avenue-ra hajtottam. Valami sejtésféle motoszkált bennem, olyan bizonytalan, mint a járda fölött remegő hóhullámok.

Pusztán a kíváncsiság vitt bele az ügybe. De az igazság az, hogy már egy hónapja

nem volt semmi dolgom. Még egy ingyen végzett munka is változatosságot jelentett.

4.

A Florian's persze zárva volt. A ház előtt egy kocsiban civil ruhás pasas ült – nyilvánvalóan nyomozó –, fél szemével újságot olvasott. Nem értettem, miért fárasztják magukat. Itt senki se tudhat Bivaly Malloyról. A kidobóembert és a csapatot nem találták meg. A háztömbben senki se tudott róluk, vagy nem volt hajlandó tudni.

Lassan elhúztam a ház előtt, a sarkon leparkoltam, és egy néger hotelt figyeltem, rézsút szemben a Florian's-szel, a legközelebbi útkereszteződésen túl. A neve: Hotel Sans Souci. Kiszálltam a kocsimból, visszagyalogoltam az útkereszteződésen át, és beléptem a hotelba. Két sor üres faszék meredt egymásra a sárgásbarna szőnyegen. Hátul, a félhomályban egy pult körvonalai látszottak, mögötte egy kopasz férfi. Szemét lehunyva, az asztalon nyugtatta összekulcsolt, finom, barna kezét. Szunyókált, vagy úgy tett, mintha szunyókálna. Ascot-nyakkendője úgy festett, mintha valamikor 1880-ban kötötték volna meg. Nyakkendőűjében kisebbfajta alma nagyságú zöld kő virított. Nagy, előreugró álla lehajlott a nyakkendőjére, összekulcsolt keze békés volt és tiszta, manikűrözött körmökkel, szürke félholdakkal a rózsaszínű körömházakban.

Könyöke mellett egy fémtábla, ezzel a felirattal: “Ez a szálloda az International Consolidated Agencies Ltd. Inc. oltalma alatt áll.”

Mikor a békés, barna férfi kinyitotta egyik szemét, és kíváncsian rám bámult, rámutattam a táblára.

– A SZOSZ-tól jöttem ellenőrzésre. Van valami probléma?

A SZOSZ, vagyis a Szállodákat Oltalmazó Szakosztály, egy nagy ügynökséghez tartozik, amely csekkhamisítóknak meg mindenféle gyanús alakoknak próbál a nyomára bukkanni, akik a hátsó lépcsőkön megpattannak, és kifizetetlen számlákat meg téglával megrakott, ócska koffereket hagynak maguk után.

– Minálunk, testvér – mondta a portás magas, zengő hangon –, nincsenek problémák. – Négy-öt hangjeggyel mélyebbre szállította a hangját. – Mi is az ön neve?

– Marlowe. Philip Marlowe.

– Szép neve van, testvér. Jól csengő és vidám. Ma nagyon jó színben van. – Még mélyebbre szállította le a hangját. – Azonban ön nem a SZOSZ-tól jött. Évek óta nem járt nálunk onnan senki. – Szétkulcsolta a kezét, és bágyadtan a fémtáblára bökött. – Kéz alatt vettem, mert igen jól mutat.

– Hát jó – mondtam. Rátámaszkodtam a pultra, és pörgetni kezdtem egy féldollárost a csupasz, szálkás deszkalapon.

– Hallotta, mi történt odaát a Florian's-ben ma reggel?

– Már egészen kiment a fejemből, testvér. – Most már mindkét szemét kinyitotta, és a pénzdarabon vibráló fényt figyelte.

– Kinyírták a góré – mondtam. – Egy Montgomery nevű pasast. Valaki kitekerte a nyakát.

– Isten nyugosztalja, testvér. – Megint alábbszállt a hangja. – Ön zsarú?

– Magán. Bizalmas ügyben. Rögtön megismerem, aki a bizalmas értesüléseit nem locsogja ki fűnek-fának.

Jól megnézett, aztán lehunyta a szemét, és gondolkozott. Óvatosan föltekintett, és a pergő érmére bámult. Nem tudta megállni, hogy ne bámulja.

– Ki volt a tettes? – kérdezte lágyan. – Ki nyírta ki Samut?

– Egy most szabadult bandita haragra lobbant azon, hogy már nincs fehér kézben a Florian's. Eszerint valaha fehér tulajdonban volt. Talán emlékszik is rá?

Nem szólt semmit. Az érme finoman megpendülve lapjára esett, és csöndesen hevert.

– Válasszon – mondtam. – Fölolvasok magának egy fejezetet a Bibliából, vagy fizetek egy italt. Nos?

– Testvér, én a családom körében szoktam olvasgatni a Bibliámat. – Szeme tágra nyílt, s úgy ragyogott, mint a békáé.

– Talán nemrégiben ebédelt – szóltam.

– Az ebéd azok közé a dolgok közé tartozik, amit a magamfajta szívesen nélkülöz – mondta. Hangját lehalkította. – Jöjjön át a pult innenső oldalára.

Átmentem, zsebemből előhúztam a lapos whiskysüveget, és letettem a pultra. Visszamentem a túloldalra. A néger az üveg fölé hajolt, és tüzetesen megvizsgálta. Elégedettnek látszott.

– Testvér, ezzel nálam nem sokra megy – jegyezte meg. – De azért megtiszteltetésnek venném, ha elfogyaszthatnék egy pohárával az ön társaságában.

Kinyitotta a palackot, két kispoharat tett a pultra, és szótlánul csordultig töltötte őket. Fölemelte az egyiket, óvatosan megszagolta, aztán – kisujját eltartva a pohártól – leöntötte a torkán.

Gondolatban mérlegre tette az ízét, aztán bólintott, és így szólt:

– Ez igen, testvér. Ital a javából. Miben lehetek szolgálatára? Úgy ismerem a környéket, mint a tenyeremet. Mondhatom, uram, ez aztán whisky a javából. – Ismét megtöltötte a poharát.

Felvilágosítottam a Florian's-ben történekről. Komoran rám bámult, és megrázta kopasz fejét.

– Szép, csöndes hely volt az a Samu vezetése alatt. Már egy hónapja nem volt nála késelés.

– Amikor hét-nyolc évvel ezelőtt még fehér tulajdonban volt a Florian's, mi volt a neve?

– A neonreklám sokba kerül ám, testvér.

Bólintottam. Gyanítottam, hogy ugyanígy hívták akkor is. Malloy biztosan említést tesz róla, ha megváltozott.

– Ki volt a tulaj?

– Nem értem önt, testvér. Természetesen Floriannek hívták szegény bűnös lelkét. Mike Floriannek.

– És mi lett ezzel a Mike Floriannel?

A néger széttárta finom, barna kezét. Hangja szomorúan csengett.

– Elhunyt, testvér. Megtért teremtő Urához. 1934-ben vagy 35-ben, nem tudom pontosan. Egy eltékozolt élet. Úgy hallottam, vesebajos volt. Az isten nélkül való ember, testvér, elhullik, mint a szarvavesztett bika, de odafent kegyelemben részesül.

– Hangja az üzleti szintre csúszott alá. – Fene tudja, miben halt meg.

– Kit hagyott hátra? Töltsön még magának.

Jó erősen bedugaszolta a palackot, és áttolta a pulton.

– Két pohárnál többet nem iszom napnyugta előtt. Hálásan köszönöm. Az ön közeledésének módja hízeleg az ember méltóságérzetének. Egy feleség maradt utána. A neve Jessie.

– Vele mi van?

– Valóban, testvér, tudásra úgy teszünk szert, ha minél többet kérdezőnk. Nem tudom. Talán nézze meg a telefonkönyvben.

A hall egy homályos sarkában telefonfülke állt. Odamentem, behúztam az ajtót, hogy fölgyulladjon a villany. Fellapoztam az ütött-kopott telefonkönyvet, le volt láncolva. Semmiféle Floriant nem találtam benne. Visszamentem a pulthoz.

– Almás – mondtam.

A néger szánakozva lehajolt, és fölhajított a pultra egy városi címjegyzéket. Lehuntya a szemét. Kezdett unatkozni. Ebben találtam egy özvegy Jessie Floriant. A címe: 1644 West 54. épület. Azon morfondíroztam, hogy milyen hülye is vagyok.

Leírtam a címet egy papírszeletre, és visszalöktem a címjegyzéket. A néger visszarakta oda, ahonnan előszedte, aztán összekulcsolta a kezét a pultnak ugyanazon a pontján, ahol először láttam. Szeme lassan lecsukódott; úgy látszott, elszenderedik.

Az ő szemében véget ért a móka. Félúton az ajtó felé visszanéztem rá. Szeme lehunyva; halkán és egyenletesen lélegzett, minden lélegzetvétel végén fújt egyet. Kopasz feje ragyogott.

Kijöttem a Hotel Sans Souciból, és átvágtam az úttesten a kocsimhoz. Egyszerűnek látszott a dolog. Túlságosan is egyszerűnek.

5.

Az 1644 West 54. épület egy kopott, barna ház volt, előtte kopott, barna fű. Egy vastag pálmafa körül körben csupasz talaj. A verandán magányos hintaszék búslakodott, a délutáni szellő a málladozó vakolathoz verdeste a burjánzó poinsettia-hajtásokat. A mellékudvarban rozsdás dróton egy sor kemény, sárgás színű, hanyagul kimosott fehérnemű lengedezett.

Továbbhajtottam egy háztömbbel, az utca túloldalán leparkoltam, és visszasétáltam a házhoz.

A csengő nem működött, megvertem a kémlelőablakos ajtót. Lassú csoszogás hallatszott, majd kinyílt a kémlelőablak, és előtűnt a félhomályból egy zilált külsejű asszony, épp az orrát fújta. Arca szürke volt és puffadt. Gubancos hajának valami bizonytalan színe volt, se szőke, se barna; gyöngye ahhoz, hogy vörös, nem elég tiszta ahhoz, hogy szürke legyen. Slampos flanelköntöse, mely réges-rég elvesztette eredeti színét és fazonját, kövér testet takart. Csak azért vehette föl, hogy legyen rajta valami. Nagy lábujjait kopott, barna bőrpapucsba dugta, valamikor férfi viselhette.

– Mrs. Florian? Mrs. Jessie Florian? – kérdeztem.

– Aha. – Hangja úgy vánszorgott elő a torkából, mint mikor kikel az ágyából egy nagybeteg.

– Maga az a Mrs. Florian, akinek a férje valamikor egy szórakozóhely tulajdonosa volt a Central Avenue-n? Mike Florian?

Nagy füle mellett belekotort egy hajgubancba. Látszott a tekintetén, hogy meg van lepődve. Tompa gombóchangján így szólt:

– He? Miket beszél? Mike már öt éve halott. Mit mondott, ki maga?

Az ajtó még most is zárva volt.

– Nyomozó vagyok – mondtam. – Néhány felvilágosítást szeretnék kapni.

Egy kínosan hosszú percig rám bámult. Aztán kelleetlenül kikallantyúzta az ajtót, és félreállt.

– Akkor jöjjön be. Sajnos, még nem volt időm, hogy rendbe szedjem magam – szűkölte. – A hekusságról jött, he?

Beléptem az ajtón, és beakasztottam a riglit. Az ajtótól balra, a szoba sarkában szép, nagy asztali rádió brummogott. Ez volt a szoba egyetlen rendes bútordarabja. Vadonatújnak látszott. Minden egyéb ócskaság volt, koszos, agyonpárnázott bútorok, egy fa hintaszék – a verandán látottak a párja –, szűk átjáró az ebédlőbe: ott egy mocskos asztal díszelgett; a mögötte levő konyha lengőajtaján megszámlálhatatlan kéznyom. Itt-ott egy-egy kopott, tarka ernyős lámpa; annyi derű áradt belőlük, mint egy kivénhedt prostituáltból.

Az asszony belehuppant a hintaszékbe, a padlóra zöttyentette papucsba bújtatott lábát, és rám meredt. Én a rádióra meredtem, és leültem egy dívány szélére. Észrevette, hogy a rádiót nézem. Mesterként szívélyesség költözött az arcára és a hangjába, olyan gyenge, mint a kínaiak vacsora utáni teája.

– Ez az összes társaságom – mondta. Aztán fölvihogott. – Csak nem derült ki Mike-nak valami újabb disznósága? Mert nemigen járnak hozzám zsaruk.

Vihogásának volt valami zavaros, alkoholista felhangja. Hátratámaszkodtam, valami keménybe ütköztem, odanyúltam, és előszedtem egy üres ginesüveget. Az asszony megint vihogott.

– Csak vicceltem – mondta. – Remélem, ott, ahol most van, Isten kegyelméből dúskálhat a filléres szőke nőcskében. Ideleenn sose tudott betelni velük.

– Én inkább egy vörös hajúra volnék kíváncsi.

– No, azokat se vetné meg. – Úgy láttam, már nem olyan homályos a tekintete. – Nem pottyan a tantusz. Miféle vörös hajúróról beszél?

– Egy Velma nevűről. Nem tudom, milyen vezetéknevet használt, gyanítom, hogy álnéven futott. A rokonsága megbízásából keresem. A maguk egykori lokálja a Centralon most néger kézben van, persze a mostani személyzet sose hallott Velmáról. Így jutott eszembe maga.

– A rokonsága fenemód ráment, hogy előkerítse – mondta az asszony elgondolkozva.

– Egy kis pénz van az ügy mögött. Nem sok. Gondolom, ahhoz, hogy megkaparinthassák a pénzt, elő kell keríteniük a nőt. A pénz megélesíti a memóriát.

– Meg az ital – mondta az asszony. – Meleg van máma, nem igaz? Maga azt állította, hogy zсарu. – Ravasz tekintet, élesen figyelő arc. Férfipapucsba bújtatott lába meg se rezzen.

Fölemeltem az üres palackot, és megráztam. Aztán a díványra hajítottam, és a farzsebem felé nyúltam a félliteres whiskysüvegért, amiből alig egy-két kortyot ittam a néger hotelportással. Kitettem a térdemre. Az asszony kétkedő tekintettel meredt rá. Aztán gyanú kúszott végig az arcán – mint a macska, csak nem olyan játékosan.

– Maga nem zсарu – mondta lágyan. – Zsaruk ilyen márkás italt sose isznak. Mi a nagy helyzet, miszter?

Megest kifújta az orrát, minden idők egyik legmocskosabb zsebkendőjébe. Szemét továbbra is a palackon legeltette. Összecsapott benne a gyanakvás a szomjúsággal, és a szomjúság győzött. Mindig a szomjúság győz.

– Ez a Velma verietégörl volt. Nem ismerte véletlenül? Feltételezem, nem sokat járt oda.

Moszatszínű szemét le nem vette a palackról. Lepedékes nyelvével megnyalta a szája szélét.

– Ember, ez aztán pia – sóhajtotta. – Bánom is én, hogy ki maga. Csak tartsa

óvatosan azt az üveget, miszter. Nagy kár volna, ha elejtené.

Fölkelt, kikacsázott a szobából, és két maszatos pohárral tért vissza.

– Nem keverjük semmivel. Csak tisztán – mondta.

Akkora adagot töltöttem neki, amitől én átrepülnék egy kőkerítés fölött. Mohón érte nyúlt, és a gigája mögé küldte, mint egy aszpirint, és az üvegre nézett. Újra töltöttem neki, magának is egy keveset. A magáét a hintaszék mellé rakta. Szeme két árnyalattal barnább lett.

– Ember, ez a pia olyan, mint a simogatás – mondta, és leült. – Isteni. Miről is beszélgettünk?

– Egy Velma nevű vörös hajú lányról, aki a maguk lokáljában dolgozott a Central Avenue-n.

– Ja igen. – Betermelte a második poharat is. Odamentem, és leraktam melléje a palackot. Fölvette. – Ja igen. Mit is mondott, ki maga?

Elővettem egy névjegyet, és odaadtam neki. Kibetűzte a szájával, ráhullajtotta a könyöke melletti asztalra, és rátette üres poharát.

– A, szóval magándetekatív. Ezt nem mondta, miszter. – Jókedvűen megfenyegetett az ujjával. – De a whiskyje arra vall, hogy úriember. Igyunk a bűnözők egészségére. – Töltött magának egy harmadik adaggal, és elnyelte.

Leültem, ujjaim között egy cigarettát sodorgattam, és várakoztam. Vagy tud valamit az asszony, vagy nem. Ha tud, vagy elmondja, vagy nem. Ilyen egyszerű volt a helyzet.

– Csinos kis vörös hajú nőcske – mondta vontatottan, alig érthetően. – Igen, emlékszem rá. Táncolt és énekelt. Jó lábai voltak, nem is fukarkodott velük. Eltűnt valamerre. Honnan tudnám, mit csinálnak az effajta riherongy cafkák?

– Magam sem hittem, hogy tudná – mondtam. – De muszáj volt idejönni, és megkérdezni magától, Mrs. Florian. Töltsön még magának a whiskyből. Ha elfogy, hozok még.

– Maga nem is iszik – mondta hirtelen.

Tenyerembe vettem a poharamat, és kiszürcsöltem, jó lassan, hogy többnek látsszon, mint amennyi.

– Merre laknak a nő rokonai? – kérdezte váratlanul.

– Miért fontos ez?

– Oké – mondta gúnyosan. – Minden hekus egyforma. Oké, szépfiú. Aki piával kínál engem, az a barátom. – Fölvette a palackot, és a négyes számú adagot is kitöltötte. – Nem kéne itt bájolognom magával, de ha megkedvelek valakit, akkor a plafon a határ. – Kényeskedve vigyorgott. Olyan vonzó volt, mint egy mosóteknő. – Maradjon veszteg a fenekén. Eszembe jutott valami.

Fölkelt a hintaszékből, és akkorát tüszentett, hogy majd leesett róla a fürdőköpeny. Összecsapta a gyomra előtt, és hűvösen rábámult.

– Nem bámészkodunk – mondta, és kisöpört a szobából, vállával nekiütközve az

ajtófélfának.

Hallatszott, amint kibotorkál a ház túlsó felébe.

A poinsettia-hajtások egyhangúan verdesték a ház utcára néző falát. A ház oldalában halkán nyikorgott a ruhaszárító drót. Az utcán csengőjét rázva haladta fagyaltos. A szép, nagy rádió a sarokban táncról és szerelemről sutyorgott azon a mély, turbékoló hangon, amiért a közönség agyonajnároz némely férfiénekeseket.

Mindenféle zörej hallatszott a ház hátsó feléből. Mintha hátrazuhant volna egy szék, aztán egy túlságosan kihúzott fiók nagy robajjal lezuhant a padlóra; kotorászás, csapkodás és elfojtott káromkodások zaja töltötte be a házat. Aztán egy zár klattant, bőröndtető nyikorgott. Újabb kotorászás és csapkodás. Egy hamutartó a padlóra esett. Fölkeltem a díványról, kiosontam az ebédlőbe, onnan egy kis előszobafélébe. Belestem a nyitott ajtón.

Az asszony a bőrönd előtt imbolygott, különféle dolgokat kapkodott ki belőle, azután dühösen hátrasöpörte homlokába hullott tollazatát. Résegebb volt, mint képzelte. Lehajolt, és a bőröndbe kapaszkodva egyensúlyba hozta a testét, köhögve, sóhajtozva. Aztán vaskos térdére ereszkedett, kezével belevájt a bőröndbe, és lázasan kutatni kezdett.

Remegő kézzel kihúzott valamit a bőröndből. Egy vastag, halvány rózsaszín szalaggal átkötött csomagot. Lassú, esetlen mozdulatokkal kibogozta a szalagot. Kihúzott egy borítékot a kötegből, lehajolt és belökte a bőrönd jobb oldali részébe. Ügyetlenkedve visszakötözte a szalagot. Azon az úton, amelyen jöttem, visszaosontam, és leültem a díványra.

Az asszony visszatért a nappaliba, hangosan szuszogott, és imbolyogva megállt az ajtóban, kezében a szalaggal átkötött csomag.

Diadalmasan rám vigyorgott, és felém hajította a csomagot; valahol a lábam közelében ért földet. Visszakacsázott a hintaszékhez, beletelepedett, és a whiskyért nyúlt.

Felemeltem a csomagot a padlóról, és leoldtam róla a halvány rózsaszín szalagot.

– Nézze meg őket – röffentette az asszony. – Fényképek. Újságkivágások. Pedig ezeknek a cafkáknak csak a rendőrségi hírekben kéne szerepelni. Ez volt a lokál személyzete. Mást nem hagyott rám a gané, csak ezeket a fényképeket meg az ócska ruháit.

Átböngésztem egy rakomány, hivatásának pózába merevedett férfi és nő csillogó fényképet. Éles, ravasz képű férfiak zokéruhában vagy bohóc módra kisminkelt arccal. Pitiáner kisvárosi táncoskomikusok. Legtöbbjük egész életét ugyanazon a nyamvadt helyen simliskedi végig. Úgy, ahogy kipofozott lokálokban láthat efféléket az ember, vagy olcsó revübárokban, melyek a törvény engedte legalsó határig mocskosak, néha azon túl is, ilyenkor aztán nagy rendőrségi razzia és handabandázó bírósági tárgyalás következik, utána persze visszatérnek a régi fiúk a színpadra, vigyorognak, szadistamód mocskosak, undorítóak, mint az áporodott

izzadságszag. A nőknek jó lábuk volt; Will Hays, a filmcenzor igencsak kijött volna a sodrából, ha látja hivalkodóan domborodó bájaikat. De az arcuk kopott volt, mint egy könyvelő nadrágjának az ülepe. Szőkék, barnák, nagy borjúszemükben paraszti butaság. Apró, éles tekintetű, gyerekes kapzsiságot árasztó szempárok. Néhány arcról lerítt a gonoszság. Néhányuk lehetett éppen vörös hajú is. A fényképükről nemigen lehetett megállapítani. Futólag átnéztem őket, érdeklődés nélkül, azután visszakötöztem a szalagot.

– Nem ismerem egyiket se – mondtam. – Mért mondta, hogy nézzem meg őket?

A jobb kezében szorongatott palackot bámulta.

– Nem Velmát keresi?

– Ezek között van?

Valami zsíros ravaszágféle tartott terepszemlét az arcán, de mert nem lelte kedvét, eltűnt onnan.

– A rokonaitól nem kapott róla fényképet?

– Nem.

Ez meghökkentette. Minden lánynak van valahol egy fényképe, ha más nem, hát rövid lánykaruhás, szalaggal a hajában. Őnagysága szerint kellett volna lenni nálam egy ilyen fényképnek.

– Már megint nem tetszik maga nekem – mondta az asszony csaknem szelíden.

Kezemben a poharammal fölkeltem, odamentem a hintaszékéhez, és letettem a poharamat az övé mellé, az asztal szélére.

– Töltsön nekem is, mielőtt betörülné az egész.

Amíg a poharamért nyúlt, sarkon fordultam, és a szögletes átjárón keresztül kiosontam az ebédlőbe, onnan az előszobába, majd a feje tetején álló hálószobába a nyitott bőrönddel és a kidőlt hamutartóval. Belekotortam a bőrönd jobb oldali részébe, megtaláltam a borítékot, gyorsan előrántottam.

Az asszony fölkelte már a székéből, mire visszatértem a nappaliba, de nem tett többet két-három lépésnél. Szemében furcsa üvegességet láttam. Gyilkos üvegességet.

– Üljön le – mordultam rá keményen. – Nehogy azt higgye, hogy én is olyan bikkfafejű zsvány vagyok, mint Bivaly Malloy.

Többé-kevésbé a ködbe lőttem ezzel, nem is találtam el semmit. Őnagysága kettőt pislantott, és megkísérelte fölemelni az orrát a felső ajkáról. Kilátszottak romlott fogai.

– Bivaly? Mi van Bivallyal? – nyögte.

– Szabadlábbon van – mondtam. – Most póterolt. Egy 45-ös pisztollyal jár-kelel a világban. Ma reggel megölt egy négert a Central Avenue-n, mert nem mondta meg neki, hogy hol van Velma. Most azt a személyt keresi, aki nyolc évvel ezelőtt földobta a zsaruknak.

Zsíros sápadtság kenődött szét az asszony arcán. Szájához kapta a palackot, és

bugyborékolva meghúzta. Néhány csepp whisky lecsurgott az állán.

– És a hekusok őt keresik – mondta, és fölnevetett. – A hekusok! Egen!

Kedves öregasszony. Élveztem a társaságát. Élveztem, hogy saját piszkos céljaim érdekében berúgatom. Klassz srác voltam. Élveztem magamat. Az ember csaknem mindennel találkozik az én szakmámban, de egy kicsit már kezdett émelyegni a gyomrom.

Kinyitottam a kezemben szorongatott borítékot, és kihúztam belőle egy csillogó újságfotót. A fénykép olyan volt, mint a többi, de a rajta levő lány sokkal csinosabbnak látszott. Deréktől fölfelé Pierrette-jelmezt viselt. Fehér, kúp alakú sapkája alatt – fekete bojt volt a tetején – sötétes, leomló haj, lehetett éppen vörös is. Arca profilban látszott, de a felém eső szemében vidámság csillogott. Nem mondanám, hogy bájos és romlatlan volt ez az arc, de nem vagyok szakértő. Mindenesetre csinos volt. Ez az arc kedvességet csiholt elő az emberekből, legalábbis olyasvalamit, ami az ő köreiben kedvességnek számít. Mindamellet igen szokványos arc volt, futószalagon gyártott. A forgalmas órákban tucatnyi hasonlót láthat az ember az utcán.

Derék alatt főleg lábakból állt a fénykép, mégpedig fene jó lábakból. A jobb alsó sarkában kézírással: “Síríg tartó szeretettel: Velma Valento.”

A Florian spiné felé mutattam a fényképet, megfelelő távolságból persze. Érte kapott, de nem érte el.

– Miért dugta el? – kérdeztem.

Sutyorgó lélegzésén kívül egyéb hang nem érkezett felőle. Belecsúsztattam a fényképet a borítékba, a borítékot meg a zsebembe.

– Miért dugta el? – kérdeztem újra. – Miért értékesebb ez a többinél? És hol a nő?

– Meghalt – felelte az asszony. – Rendes kis csaj volt, de meghalt, smasszer úr. Kopjon le.

Seszínű, tépett szemöldöke föl-le ugrált. Kinyitotta a markát, a palack leesett a szőnyegre, és csordogálni kezdett. Lehajoltam érte. Az arcomba próbált rúgni. Elugrottam.

– És még ez se magyarázat arra, hogy miért rejtette el – mondtam neki. – Mikor halt meg? És hogyan?

– Szegény, beteg öregasszony vagyok – motyogta. – Tűnjön el innen, maga gazember.

Álltam és néztem az asszonyt, szótlánul, nem jutott eszembe semmi, amit mondhatnék. Azután közelebb léptem, és föltettem a csaknem üres flaskát az asszony melletti asztalra.

A szőnyeget bámulta. A rádió kellemesen duruzsolt a sarokban. Kint elhúzott egy kocs. Légy zümmögött az egyik ablaknál. Az öregasszony nagy sokára megmozdította a felső ajkát, és zagyva szóáradatot zúdított a padló felé, egy mukkot se lehetett érteni belőle. Aztán fölnevetett, hátravetette a fejét, és nyáladzott. Jobb

kezével a flaskáért nyúlt, hozzákoccant a fogához, mikor megszívta. Miután kiürült, magasra tartotta, megrázta és felém hajította. Valamerre a sarok felé szállt, végigszánkázott a szőnyegen, és nagy csattanással megállt a fal mellett.

Még egyszer rám bámult, aztán lehunyta a szemét, és horkolni kezdett.

Talán csak színészkedett, de már nem sok ügyet vettem rá. Hirtelen elegendő lett az egészből, nagyon elegendő, rettenetesen elegendő.

Fölkaptam a kalapomat a díványról, az ajtóhoz mentem, kinyitottam, és kiléptem a verandára. A rádió egyre csak döngicsélt a sarokban, a nő is kitartóan hortyogott a székében. Gyors pillantást vettem rá, aztán becsuktam az ajtót. De újra kinyitottam, szép halkán, és visszanéztem.

Most is csukva volt a szeme, de valami fénylett a pillái alatt. Lementem a lépcsőn, és a repedezett gyalogjárón kísértél az utcára.

A szomszéd házban félrehúzódott egy függöny, egy kíváncsi arc nyomódott neki az üvegnek, egy fehér hajú, hegyes orrú öregasszony arca. Kikukucskált.

A környék vén leskelődője, amint ellenőrzi a szomszédokat. Minden háztömbben akad egy a fajtájából, Intettem neki. A függöny visszahúzódott.

Visszamentem a kocsimhoz, beszálltam, és elhajtottam a 77. utcai őrstre. Felkocogtam a második emeletre Nulty bűdös kis irodájába.

6.

Úgy látszott, Nulty meg se mozdult azóta, mióta elköszöntem tőle. Ugyanazzal a keserű várakozással ült a székében. Két újabb szivarvég díszelgett a hamutartójában, és a padlón megszaporodtak a használt gyufaszálak.

Letelepedtem az üres íróasztal mellé. Nulty megfordított egy arccal lefelé fekvő fényképet, és felém nyújtotta. Rendőrségi felvétel volt, profilból és előlről mutatta az arcot, alatta az ujjnyomat. Kétségtelenül Malloy fényképe volt, jó erős fényben fényképezték; úgy festett, mintha nem lenne több szemöldöke, mint egy zsemlének.

– Ő az. – Visszaadtam Nultynak a fényképet.

– Táviratoztak róla az Oregoni Állami Fegyintézetből – mondta Nulty. – Majdnem az egész büntetését letöltötte, feltételesen helyezték szabadlábra. Kedvezően alakulnak a dolgok. Nyomára bukkantunk Malloynak. A Hetedik utcai villamos-végállomáson az egyik emberünk beszélt egy kalauzzal, aki látott egy hasonló külsejű pasast. A Harmadik utca–Alexandria kereszteződésénél szállt le. Mármost mit fog tenni? Betör egy jó nagy házba, ahol nincsenek lakók. Rengeteg ilyen ósdi ház van, messze a belvárostól, nehéz kiadni őket. Szóval, betör majd egy ilyen házba, és akkor már a markunkban van. Maga mit intézett?

– Agyondíszított kalap volt rajta, meg golflabdák a jakóján?

Nulty a szemöldökét ráncolta, kezét a térdkalácsára kulcsolta.

– Nem, kék öltönyt viselt. Vagy talán barnát.

– Csak nem maláj szoknyában volt?

– He? Ja, vicces. Majd emlékeztessen, hogy nevessek rajta a szabadnapomon.

Így szóltam:

– Az nem a Bivaly volt. A Bivaly nem utazgat villamoson. Van pénze. Gondoljon csak a ruhájára. Nem lehetett rajta konfekcióöltöny. Az övé rendelésre készült.

– Oké, csak etessen – felelte Nulty mogorván. – Mit intézett?

– Amit magának kellett volna elintézni. Ez a Florian's lebuja akkor is ezen a néven futott, mikor még fehéreknek fenntartott éjszakai mulató volt. Beszéltem egy néger hotelportással, aki ismerős ott a környéken. Drága a neonreklám, ezért a feketék megtartották, mikor a kezükbe került a mulató. A tulajdonost Mike Floriannek hívták. Néhány éve meghalt, de a felesége még él. A címe: 1644 West 54. épület. Jessie Floriannek hívják az asszonyt. A telefonkönyvben nincs benne, csak a városi címjegyzékben.

– Na és, mit kezdjek vele? Csípjem föl magamnak? – kérdezte Nulty.

– Én már fölcsípem magának. Vittem hozzá egy pint bourbon whiskyt. Bűbájos, középkorú hölgy: az arca oly gyönyörűsége, mint egy vödör sár, és ha az első világháború óta megmosta a haját, megeszem az autóm kerekét, gumistul,

mindenestül.

– Hanyagolja a szellemeskedést – mondta Nulty.

– Kifaggattam Mrs. Floriant Velmárol. Emlékszik még arra a Velma nevű vörös hajúra, akit Bivaly Malloy keresett, Mr. Nulty? Vagy fárasztom magát, Mr. Nulty?

– Most mi baja?

– Mindegy, úgyse értené meg. Szóval Mrs. Florian azt állította, hogy nem emlékszik Velmára. Iszonyú toplák lakása van, egy új rádió kivételével, ami megér vagy hetven-nyolcvan dollárt.

– Nem tudom, miért kéne ettől visítógörcsöt kapnom.

– Mrs. Florian, nekem Jessie elregélte, hogy a férje nem hagyott rá mást, csak az ócska ruháit meg egy rakás újságfotót arról a társulatról, amely esténként fellépett a mulatójában. Nyomtam a piával, márpedig Florianné olyan tyúk, aki, ha kell, leüti az embert, hogy piához jusson. A harmadik vagy negyedik pohár után belibegett szerény hálószobájába, összehajigált mindent, és egy viharvert bőrönd fenekéről előkotort egy köteg újságkivágást. De kilestem, amint kihúzott egy borítékot a kötegből, és eldugta. Később aztán kisompolyogtam érte, és megkaparintottam.

Benyúltam a zsebembe, és az asztalra fektettem a Pierrette-jelmezes lány fényképét. Nulty fölemelte, alaposan szemügyre vette, és elhúzta a száját.

– Jó kis dög – mondta. – De még milyen jó. Elhetyegnék vele, ha lehetne. Hehe. Velma Valento, mi? Mi történt a babával?

– Mrs. Florian azt állítja, hogy meghalt, ám ez gyöngé magyarázat arra, hogy miért dugta el a fényképét.

– Csakugyan, miért dugta el?

– Nem akarta elárulni az istennek se. Végül is, mikor közöltem vele, hogy a Bivaly szabadlábon van, rühellni kezdett. Hihetetlenül hangzik, nem?

– Folytassa – mondta Nulty.

– Ez minden. Maga elé tártam a tényeket, és bemutattam a tárgyi bizonyítékot. Ha ezen a nyomon se tud elindulni, hiába is jártatnám a számat.

– Merre induljak? Ez változatlanul szerecsenyilkosság. Meg kell várni, amíg elkapjuk a Bivalyt. A mindenit, nyolc éve nem látta a lányt, már ha a lány nem látogatta meg a rács mögött.

– Na igen – mondtam. – De ne feledje, hogy Bivaly addig nem nyugszik, míg meg nem találja a lányt. Egyébként bankrablásért volt lesíttelve. Ez azt jelenti, hogy a nyomravezető jutalmat kapott. Ki volt a nyomravezető?

– Nem tudom – felelte Nulty. – De talán kideríthetem. Miért?

– Valaki bevamzerolta. Lehet, hogy Malloy tudja is, ki. Erre megint rászánna egy kis időt meg fáradtságot. – Fölkeltem. – Na, akkor viszlát. Sok szerencsét.

– Itt hagy a slamasztikában?

Az ajtóhoz lépkedtem.

– Haza kell mennem, hogy megfürödjek, kiöblítsem a szám, és kipucoljam a

körmeim alját.

– Csak nem beteg?

– Csupán piszkos vagyok. Végtelenül piszkos.

– Hova siet? Üljön már le egy percre! – Hátratámaszkodott, hüvelykujját beakasztotta a mellényébe; ettől valamicskét rendőrebb lett a külleme, de szemernyivel se vált vonzóbbá.

– Nem sietek én – feleltem. – Dehogysis sietek. Az égvilágon semmi dolgom most már. Velma, ugyebár, halott, ha hihetünk Mrs. Floriannek. Viszont pillanatnyilag sehogy se látok okot arra, hogy hazudnia kellett volna. Engem csak ennyiben érdekelt az ügy.

– Egen – mondta Nulty, már csak megszokásból is gyanakvóan.

– És ami a lényeg, maga a nyomában van Bivaly Malloynak. Így hát most szépen hazafurikázok, és megpróbálok fölhajtani valami jövedelmező munkát.

– Megeshet, hogy a Bivaly elszel – mondta Nulty. – Nagy néha előfordul, hogy egy-egy ürge meglép előlünk. Még nagymenők is. – Szemében gyanakvás ült, már amennyiben ült benne valami egyáltalán. – Mennyit csúsztatott magának?

– He?

– Mennyivel kente meg magát az öreglány azért, hogy leszálljon a témáról?

– Milyen témáról?

– Arról, amibe mától kezdve nem üti bele az orrát. – Hüvelykujját kihúzta a mellénye nyílásából, és a hasa előtt egymásba akasztotta. Elmosolyodott.

– Ó, te jószagú Isten! – mondtam, és távoztam az irodából, faképnél hagyva a tátott szájú Nulyt.

Egy yardnyíra járhattam az ajtajától, amikor visszafordultam, benyitottam hozzá, és bekukkantottam. Nulty ugyanabban a testtartásban ült, mint az imént, egyik hüvelykujját a másikkal pöckölgette. De már nem mosolygott. Úgy látszott, gondok gyötrik. A szája még tátva volt.

Nem mozdult, nem is nézett föl. Nem tudom, hallott-e egyáltalán. Becsuktam az ajtót, és elmentem.

7.

Az arra az évre szóló falinaptárra egy Rembrandt-önarcképet nyomtattak, a tökéletlen nyomdatechnika a ludas benne, hogy meglehetősen foltos volt. A képen Rembrandt egy mocskos palettát tart koszos hüvelykujjával, a fején skót gyapjúsapkát visel, az se látszik túlzottan tisztának. A másik tenyerén ecsetet egyensúlyozgat, mintha azt latolgatná, hogy esetleg festhetne valamit, ha valaki kifizetné érte az első részletet, előre. Öregedő, petyhüdt arcán életundor és az alkohol puffasztó hatásának nyomai. De van benne valami zord vidámság, ami tetszett nekem, és a szeme úgy ragyog, mint a harmatcsepp.

Rembrandtot néztem az íróasztalom fölött az irodámban, délután fél öt tájban, amikor megszólalt a telefon, és egy hűvös, fölényes hang hallatszott. Úgy hangzott, mintha a tulajdonosa azt hinné: az övénél pompásabb hanghordozás nincs se égen, se földön. Amikor bementem, hogy igen, vontatottan így szólt:

– Ön Philip Marlowe magándetektív?

– Ühüm. Ha nem hiszi, járjon utána.

– Öö... igen. Önt úgy ajánlották nekem, hogy tud lakatot tenni a szájára. Szeretném, ha ma este elfáradna hozzám. Megbeszelnénk egy ügyet. Lindsay Marriott a nevem, Montemar Vistában lakom, a Cabrillo Street 4212 alatt. Tudja, merre van ez?

– Tudom, hogy merre van Montemar Vista, Mr. Marriott.

– Igen. Nos, a Cabrillo Streetet elég nehéz megtalálni. Az itteni utcákat úgy tervezték meg, hogy roppant érdekes módon keresztezzék egymást, mindamellet könnyű eltévedni rajtuk. Azt ajánlanám, hogy gyalogosan jöjjön fel az utcai kávéház melletti lépcsősoron. Nos, így a Cabrillo a harmadik utca, és az én házam az egyetlen az utcában. Hétkor megfelel?

– Milyen természetű a megbízatása, Mr. Marriott?

– Ezt inkább személyesen.

– Mégis, nem mondana valami közelebbit? Montemar Vista elég messze van.

– Szívesen kifizetem a költségeit, ha nem tudunk megegyezni. Vannak kikötései a megbízatást illetően?

– Ha a törvényes kereteken belül van, nincsenek.

A hang jégcsapokat eresztett.

– Nem fordultam volna önhöz!...

Ez a Harvardon végzett. Pontosan ragoz, és kifogástalan udvariassággal fogalmaz. Viszketett a talpam, viszont a bankszámlám a béka fenéke alatt fuldoklott. Kissé megédesítettem a hangom, és így szóltam:

– Nagyon örülök, hogy felhívott, Mr. Marriott. A megbeszélte időre ott leszek.

Lerakta a kagylót... és hirtelen más színben láttam a világot. Mr. Rembrandt arcán fölfedeztem egy bágyadt fintort. Kihúztam íróasztalom legalsó fiókját, elővettem a hivatali palackot, és ittam egy pohárkával. Ennek láttára szélesebben eltávozott a fintor Mr. Rembrandt arcáról.

Nekivágódott egy napfénycsóva az íróasztal szélének, és nesztelenül lepottyant a szőnyegre. Kint a sugárúton közlekedési lámpák villogtak, egyhangúan zörgött egy írógép. Éppen megtömtem és meggyújtottam a pipámat, amikor újra csengett a telefon.

Most Nulty keresett. Sült krumplival telten csengett a hangja.

– Izé... szóval meg vagyok akadva egy kicsit – mondta, amikor bementem, hogy én vagyok. – Baklövést követtem el. Malloy fölkereste a Florian spinét.

Olyan erősen szorítottam a telefonkagylót, hogy akár el is törhetett volna. Hirtelen fájni kezdett a felső ajkam.

– Folytassa. Azt hittem pedig, hogy sikerült sarokba szorítania.

– Egy másik pasast kaptunk el helyette. Malloynak már a szaga se érződik arrafelé. Fölhívott bennünket a West 54-ből valami ablakon kileselkedő öregasszony. Azt mondja, két pofa kereste föl a Florian spinét. Az első az utca túloldalán parkolt, és fene óvatosan viselkedett. Alaposan szemügyre vette a viskót, mielőtt bement. Kábé egy óráig volt odabent. Hat láb magas, sötét hajú, közepesen erős testalkatú. Nagyon csöndesen jött ki.

– És alkoholszagú volt a lehelete – fűztem hozzá.

– A, persze. Ez maga volt, igaz? Na a második látogató meg Bivaly volt. Rikító ruhás pasas, akkora, mint egy ház. Ő is kocsin érkezett, de az öreglány olyan messziről nem tudta elolvasni a rendszámát. Ez kábé egy órával a maga távozása után történt, legalábbis az öreglány szerint. A Bivaly nem sokat teketóriázott, és csak öt percig volt odabent. Mielőtt beszállt a kocsijába, elővett egy hatalmas stukkert, és föl húzta. Kábé ennyit látott az öreglány. Ezért hívott föl. Egyébként nem hallott lövéseket a házból.

– Nagy csalódás lehetett a nyanyának – mondtam.

– Egen. Jó nyöget. Emlékeztessen majd, hogy nevessek rajta a szabadnapomon. Egyébként az öreglány is elkövetett egy baklövést. Odamentek a riadóslegényeink Florianné házához, a kopogásukra nem kaptak választ, így aztán bementek anélkül, mert az utcai ajtó nem volt bezárva. Senki sincs a padlón holtan elterülve. Senki sincs otthon. A Florian spiné lelécelt. A fiúk átmennek a szomszédba, és érdeklődnek az öreglánynál, és ő nem győz restelkedni, merthogy nem vette észre, mikor ment el hazulról a Florian spiné. Na, kábé egy óra múlva vagy mondjuk, másfél óra múlva az öreglány megint telefonál, hogy Mrs. Florian hazaérkezett. Na, hozzám kapcsolják az öreglányt, én pedig megkérdezem tőle, mire föl közli ezt velünk, erre szó nélkül leteszi a kagylót.

Nulty egy kis szünetet tartott, hogy lélegzethez jusson, és hogy meghallgassa a

hozzáfűznivalómat. Nem volt semmi hozzáfűznivalóm. Rövidesen folytatta a dörögést.

– Megy vele valamire?

– Nem sokra. Az persze várható volt, hogy a Bivaly odamegy. Bizonyára jól ismerte Mrs. Florian. Persze hogy nem fog sokáig töketlenkedni ott, mert attól tart, hogy a rendőrség már értesítette Floriannét.

– Azt hiszem – mondta Nulty csendesen –, ki kéne mennem Floriannéhoz, és kideríteni, hogy hol járt.

– Nem rossz ötlet – mondtam. – Feltéve, hogy talál valakit, aki kiemeli magát a székéből.

– He? Á, megint egy jó nyöget. Egyébként nem sokra mennék már vele. Azt hiszem, nem is töröm magam.

– Rendben van – mondtam. – Lesz, ami lesz.

Kuncogott.

– Szorul a hurok Malloy körül. Most már nem menekül a markunkból. Girardben a nyomára bukkantunk, észak felé tart egy bérkocsin. Ott tankolt, és a benzinkutas srác fölismerte a személyleírásból, amit nemrég rádión leadtunk. Azt mondta a srác, minden stimmel, de Malloy sötét ruhába öltözött át. Már a megyei és állami bűnüldöző szervek kezében van az ügy. Ha északnak megy, a Ventura-vonalnál elkapjuk, ha meg letér a hegyek közé, Castaicnál meg kell állnia az ellenőrzés miatt. Ha nem áll meg, előretelefonálnak, és elzárják az utat. Ha egy mód van rá, szeretnénk elkerülni, hogy rendőréletbe kerüljön a dolog. Mit szól hozzá?

– Szép, szép – mondtam. – Feltéve, hogy csakugyan Malloy az, és feltéve, hogy pont úgy cselekszik, ahogy maguk szeretnék.

Nulty gondosan megköszörülte a torkát.

– Egen. Ha arról volna szó, maga most mit tenne?

– Semmit. Miért kéne bármit is tennem?

– Csuda jól szót értett azzal a Florian spinével. Talán tudna még mondani egyet-mást az öreglány.

– Ha ki akarja szedni belőle, nincs szüksége másra, csak egy üveg piára.

– Maga olyan jól ért a nyelvén. Rászánhatna még egy kis időt.

– Ez a rendőrség dolga, szerintem.

– Na igen. Ámbár az a dolog a lánnyal kapcsolatban a maga ötlete volt.

– A lány most már nem jöhet számításba, hacsak Florianné nem hazudott.

– Az ilyen spinkók mindig hazudnak, már csak sportból is – mondta Nulty zordan. – Nincs nagyon elfoglalva, ugye?

– Van egy kis munkám. Azóta jött be, hogy elváltunk. Olyan munka, amiért fizetnek. Sajnálom.

– Szóval faképnél hagy?

– Azt nem mondanám. De kénytelen vagyok dolgozni, hogy megkeressem a

kenyeremet.

– Oké, pajtás. Ha ez a hozzáállása, oké.

– Semmiféle hozzáállásom nincs – mondtam csaknem üvöltve. – Egyszerűen nem érek rá, hogy kijáró legyek a maga vagy más hekusok ügyeiben.

– Pukkadjon meg – mondta Nulty, és letette a kagylót. Belevicsorogtam az elnémult telefonkagylóba:

– Ezerhét-ötven hekus van ebben a városban, és mind azt akarja, hogy én legyek a kijárója.

Villájára pottyantottam a kagylót, és ittam még egy pohárával az irodai palackból.

Később lementem az épület előcsarnokába egy esti lapot venni. Nultynak egy kérdésben igaza volt. A Montgomery-gyilkosságot még az “Eltűnt személyek” rovatban sem említették.

Ismét távoztam az irodámból, mert eljött az ideje, hogy elfogyasszam korai vacsorámat.

8.

Mire kiértem Montemar Vistába, már halványodtak a fények, de a tengervíz még finoman csillogott, és a hullámok hosszú, sima tarajokban értek partot a messzeségben. A tajtékzó hullámokat súrolva, bombázó-alakzatban elhúzott egy pelikánnyal. Egy magányos jacht fordult be Bay City jachtkikötője felé. Mögötte a Csendes-óceán bíborszürke végtelenje.

Montemar Vista néhány tucat különféle nagyságú és alakú házból állt, amelyek foggal-körömmel kapaszkodtak egy hegynyúlványba, és olyanformán festettek, mintha egy kiadósabb tüszentéstől lezuhannának a tengerparti strandkabinok közé.

Az autószutráda, ahogy a tengerpartra ért, széles betonhíd alatt haladt el; ez voltaképpen gyalogos-felüljáró volt. Túlsó végétől lépcsősor futott a magasba, fel a hegyoldalra, egyenesen, mint a vonalzó, vastag, fémmel bevont korláttal az egyik oldalán. A hídon túl az ügyfelem említette utcai kávéház ragyogó és vidám volt belül, de kívül, a csíkos vászonernyő alatt üresek voltak a vaslábú, csempézett tetejű asztalok, csak az egyiknél ült egy magányos, fekete hajú, pantallós nő, előtte egy üveg sör, cigarettázott, és mélabúsan kibámult a tengerre. Egy foxterrier lámpaoszlopnak használta az egyik vasszéket. A nő épp a kutyát korholta révedező tekintettel, amikor elhúztam a kávéház előtt. Jól szemügyre vettem mindent, míg meg nem találtam a parkolóhelyet.

Visszasétáltam a felüljáróhídhöz, és elindultam fölfelé a lépcsőn. Aki szeret lihegni, élvezte volna a sétát. Kétszáznyolcvan lépcsőfokot kellett megmásznom a Cabrillo Streetig. A szél telefújta a lépcsőt homokkal, a karfa meg olyan hűvös és nedves volt, mint a varangyos békák hasa.

Mire fölértem a lépcső tetejére, a víz már nem ragyogott. Egy törött lábú sirály bukdácsolt a tengeri szélben. Leültem a legfelső lépcsőre – nyirkos volt és hideg –, kiráztam a cipőmből a homokot, és vártam, hogy a pulzusom mérsékelje veszett iramát. Mikor úgy-ahogy szabályszerűen lélegeztem, megráztam magam, hogy ne tapadjon a hátamhoz az ingem, és elindultam a kivilágított épület felé; ordító távolságra nem volt több a környéken.

Csinos kis ház volt, tengeri szél koptatta csigalépcső vezetett a bejárati ajtóhoz, a tornácot gázlámpautánczat világította meg. Alul, az épület egyik felében volt a garázs. Nyitva állt az ajtaja, a veranda lámpájának fényében homályosan látszott egy csatahajó nagyságú krómozott személykocsi, hűtőházának tetejét szárnyas győzelemistennő díszítette, prérifarkasfarok volt hozzáerősítve; a rendszámtábla helyén domborított betűk. A kormány jobboldalt volt. Úgy saccoltam, többbe került a kocsi, mint maga a ház.

Föllépkedtem a lépcsőn, kerestem a csengőt, végül a tigrisfej formájú

kopogtatóhoz folyamodtam. A kopogást elnyelte a kora esti köd. Nem hallottam lépteket a házból. Nedves ingem olyan volt a hátamon, mint a jeges borogatás. Csöndesen kinyílt az ajtó, magas, szőke férfi állt előttem, fehér flanelöltönyt viselt, lila szaténsálat tekert a nyakába.

Búzavirágot viselt fehér kabátjának hajtókáján. A virághoz képest viszonylag színtelennek tetszett világoskék szeme. Lila sálját elég lazán vetette a nyakába, kitetszett, hogy nincs rajta nyakkendő, és hogy puha, kövér nyaka van, mint az izmos asszonyoknak. Meglehetősen markánsak voltak a vonásai, de jóképűnek hatott; egy hüvelyknyivel magasabbra nőtt nálam, ezzel együtt hat láb egy hüvelyk volt a magassága. Szőke hajában három szabályos – természetes vagy ondolált – hullám, engem lépcsőkre emlékeztettek, ezért nem is nyerték el a tetszésemet. Egyébként se nyerték volna el. Ettől eltekintve olyan fickó benyomását keltette, aki szívesen visel fehér flanelruhát, lila színű sálat a nyakában és búzavirágot a zakója hajtókáján.

Halkan megköszöri a torkát, és a vállam fölött kinézett a sötétedő tengerre. Hideg, fölényes hangján így szólt:

– Nos?

– Hét óra – mondtam. – Hajszálpontosan.

– A, igen. Eszerint ön, ugyebár... – Elhallgatott, és homlokráncolva emlékezni próbált. A hatás olyan hamis volt, mint egy használt kocsi papírjai. Várakoztam, hadd törje a fejét, aztán megszántam:

– Philip Marlowe. Akivel délután telefonon beszélt.

Olyan rosszallóan pillantott rám, mintha tenni szeretett volna valamit ez ellen. Aztán hátralépett, és hűvösen így szólt:

– Ó, igen. Igen, igen. Fáradjon be, Marlowe. Ma este kimenős az inasom.

Ujjhegyével tárta ki az ajtót, mintha ez a művelet némiképp beszennyezné.

Ahogy elhaladtam mellette, parfümillet csapott meg. Becsuktam az ajtót. Egy alacsony, fémkorlátos erkélyen keresztül tágas, műteremszerű nappali szobába jutottunk. Az erkély körbefutott a helyiség három oldalán, könyvespolcok sorakoztak rajta végig, meg állványokon csillogó fémszobrok. A negyedik oldalon terebélyes kandalló és két ajtó volt.

Lementünk három lépcsőfokon a lakószoba fő részébe. A szőnyeg majdhogynem csiklandozta a bokámat. Egy nagy koncertzongorára esett a pillantásom; le volt zárva. Egyik sarkán hosszú ezüstváza állt rózsaszínű bársonyterítón, benne egy szál sárga rózsa. Rengeteg finom bútor, mindenféle ülőpárna, némelyik aranybojtokkal, némelyik anélkül. Csinosan berendezett szoba annak az embernek, aki nem áll hadilábon a rendszeretettel. Egy árnyékos sarokban széles, damaszthuzatú dívány állt, súlyosan, mint egy öntvény. Az a szoba volt, melyben maguk alá húzott lábbal szoktak heverészni, cukrozott abszintet szopogatnak, magas, affektált hangon beszélgetnek, néha szinte cincognak. Ebben a szobában minden elképzelhető

megtörténhet, csak az nem képzelhető el, hogy dolgozzanak benne.

Mr. Lindsay Marriott befészkelte magát a hangversenyzongora hajlatába, ráhajolt a zongorára, és megszagolta a sárga rózsát. Kinyitotta zománcozott cigarettatárcáját, és rágyújtott egy hosszú, barna, aranyvégű cigarettára. Leültem egy rózsaszínű székre, abban a reményben, hogy nem fogok nyomot hagyni rajta. Rágyújtottam egy Camelra, orromon át kifújtam a füstöt, és egy állványra bámultam, valami csillogó, fekete fémdarab volt rajta. Simán görbülő felületét apró bemélyedések tarkították. Jól megbámultam. Marriott észrevette.

– Érdekes darab – mondta hanyagul –, nemrég tettem rá szert. *A hajnal szelleme*, Asta Dialtól.

– Azt hittem, Klopsteintől *a Bibircsókok egy popsin*.

Mr. Lindsay Marriottnak olyan lett az arca, mintha méhet nyelt volna. Valahogy rendbe szedte a vonásait, és így szólt:

– Önnek, ha szabad így mondanom, némiképp sajátságos a humora.

– Nem sajátságos az, csak gátlástalan – feleltem.

– Igen – mondta nagyon hűvösen. – Igen... persze. Nem kétlem... Nos, voltaképpen roppant csekély fontossággal bír az ügy, amely miatt idehívtam önt. Talán ide se kellett volna fárasztanom érette. Ma éjjel találkozni fogok néhány személlyel, és átadok nekik egy bizonyos pénzüsszeget. Úgy véltem, nem ártana, ha valaki elkísérne. Hord ön magánál fegyvert?

– Esetenként igen – válaszoltam. Széles, húsos állának gödrét néztem. El lehetett volna dugni benne egy játékgolyót.

– Szeretném, ha ezúttal nem viselne. Szó sem lehet róla. Csupán egy üzleti tranzakcióról van szó.

– Ritkán lövöldözök – mondtam. – Valami zsarolási ügy?

Összehúzta a szemöldökét.

– Egyáltalán nem. Nem vagyok azaz ember, aki okot szolgáltat a zsarolásra.

– A legfinomabb emberekkel is megesik az ilyesmi. Sőt mondhatnám, főképp velük esik meg.

Kezében megremegett a cigaretta. Töprengés tükröződött akvamarin szemében, de a szája mosolygott. Ilyen mosollyal szokták átnyújtani a selyemzsinórt.

Kifújta a füstöt, és hátrahajtotta a fejét. Ez kihangsúlyozta nyakának puha, határozott vonalait. Hirtelen leeresztette a szemét, és tanulmányozni kezdett.

– Minden valószínűség szerint valami elhagyott helyen fogok találkozni az említett személyekkel. Még nem tudom, hol. Várom, hogy telefonon közöljék velem a részleteket. Készen kell lennem rá, hogy azonnal induljak. Nem lesz nagyon messze. Ennyiben állapodtunk meg.

– Már régebben letárgyalta velük a dolgot?

– Három-négy napja.

– Eléggé az utolsó pillanatra halasztotta a testőrproblémát.

Ezen elgondolkozott. Lepöccintett néhány sötét hamuszemcsét a cigarettájáról.

– Ebben igaza van. De elég nehezen tudtam elhatározni magamat. Jobb lenne, ha egyedül mennék, bár arról konkrétan nem esett szó, hogy elkísérhet-e valaki. Viszont nem vagyok valami nagy hős.

– Persze, látásból ismerik magát.

– Hát... nem is tudom. Elég szép summát viszek magammal, mégpedig nem is a saját pénzemet. Egy barátom megbízását teljesítem. Annak persze nem örülnék, ha elszednék tőlem a pénzt.

Elnyomtam a cigarettámat, hátradőltem a rózsaszínű székben, és malmoztam az ujjaimmal.

– Mennyire rúg az a summa? És mit kap érte?

– Nos, ami azt illeti... – Most csakugyan kedves volt a mosolya, de nekem még most se tetszett. – Erről nem adhatok bővebb felvilágosítást.

– Szóval, azt kívánja, hogy kísérem el magát, és tartsam a kalapját?

Ismét megremegett a keze, néhány szem hamu fehér kézelőjére hullott. Lerázta a hamut, és a helyét bámulta.

– Sajnálattal bár, de közölnöm kell, hogy nem tetszik a modora.

– Már mások is panaszkodtak miatta – mondtam. – De nincs rá gyógyír. Nézzük csak meg közelebbről ezt a dolgot. Maga testőrt akar bérelni, de ez a testőr nem viselhet fegyvert. Segítőtársra volna szüksége, de nem akarja az orrára kötni, hogy mi lesz a dolga. Azt akarja, hogy tegyem kockára a nyakamat, anélkül, hogy tudnám, miért, és hogy mekkora a kockázat. És mit kínál mindezért?

– Tulajdonképpen még nem volt rá érkezésem, hogy gondolkozzam ezen. – Arca sötétvörösre gyulladt.

– És úgy érzi, van már rá érkezése, hogy gondolkozzon rajta?

Kecsesen előrehajolt, és elmosolyodott.

– Ahhoz mit szólna, ha most széleseben orrba vágnám?

Vigyorogva fölkeltem, és fejembe nyomtam a kalapomat. Elindultam a szőnyegen a bejárati ajtó felé, de nem nagyon sietősen.

Hangja nekicsattant a hátamnak.

– Száz dollárt kínálok néhány óráért az idejéből. Szóljon, ha kevesli. Kockázat nincs. Egy barátnőtől fegyveres útonállók elszedték az ékszereit, és én most visszavásárolom őket. Üljön le, és ne szívjon mindent a mellére.

Visszamentem a rózsaszínű székhez, és újra helyet foglaltam.

– Rendben van – mondtam. – Halljuk a sztorit. Tíz másodpercig farkasszemet néztünk egymással.

– Hallott már a Fei Cui jade-ról? – kérdezte vontatottan, és rágyújtott egy újabb sötét színű cigarettára.

– Nem.

– Ez az egyetlen valóban értékes jade-fajta. A többiek bizonyos fokig az

anyagukért is értékesek, de leginkább a művészi megmunkáltságukért. A Fei Cui önmagában értékes. Az összes ismert jade-lerakódást évszázadokkal ezelőtt kimerítették. Egyik barátnőm a tulajdonosa egy nyakláncnak, hatvan remekműví szemből áll, egy-egy szem hatkarátos. A nyaklánc értéke nyolcvan-kilencvenezer dollár. A kínai kormánynak van egy valamivel nagyobb példánya, annak 125 ezer dollárra becsülik az értékét. Néhány nappal ezelőtt, az éjszakai órákban elrabolták a láncot. Én is a barátnőmmel voltam, de nem tudtam megakadályozni. Egy fogadáson voltunk, később pedig a kocsimon hazafelé tartottunk a Trocaderóból. Balról megelőzött bennünket egy másik kocsi, súrolta az első lökhárítót. Megállt, azt hittem, a vezetője bocsánatot akar kérni. Ehelyett gyors, jól megszervezett rablótámadásban lett részünk. A rablók hárman vagy négyen voltak, noha tulajdonképpen csak kettejüket láttam, azonban bizonyos vagyok benne, hogy a harmadik a kocsiiban maradt, a kormánynál, és úgy rémlik, egy negyedik árnyékát is láttam megvillanni a hátsó ablakon keresztül. Barátnőm a jade nyakláncot viselte. Elvették tőle, valamint két gyűrűt és egy karkötőt. Az a fickó, aki a főnöküknek látszott, sietség nélkül, zseblámpafénynél megvizsgálta a zsákmányt. Aztán visszaadta az egyik gyűrűt, és kijelentette, hogy most már láthatjuk, kikkel van dolgunk, és hogy várjuk meg a telefonhívásukat, mielőtt értesítenénk a rendőrséget vagy a biztosítótársaságot. Így aztán megtartottuk az utasításaikat. Ugyanis számtalanszor előfordul ilyesmi. Nem csinál vaklármát az ember, hanem kifizeti a váltságdíjat, különben sose látja viszont az ékszereit. Ha teljes értékűre vannak biztosítva, talán nem törődik olyan sokat a dologgal, de ha történetesen muzeális ritkaságról van szó, inkább váltságdíjat fizet.

Bólintottam.

– És efféle jade nyakláncra nem lehet akármikor szert tenni.

Álmodozó arccal végigcsúsztatta egyik ujját a zongora politúrozott fedelén, mintha örömét lelné sima felületű tárgyak érintésében.

– Pontosan így van. A nyaklánc pótolhatatlan. Barátnőmnek nem lett volna szabad a nyaklánc eljőnie hazulról. De hát szeret vakmerősködni. A többi ékszer is érték, de nem különlegesség.

– Aha. Mennyit fizet nekik?

– Nyolcezer dollárt. Potomság. Ha a barátnőm nem tudna is hasonlót szerezni, de ezek a banditák se nagyon tudnának túladni rajta. Valószínű, hogy minden ékszerkereskedő ismeri a nyakláncot az egész országban.

– Ennek a maga barátnőjének... nincs neve?

– Egyelőre nem kívánom elárulni.

– Miben állapotok meg a rablókkal?

Rám nézett halvány szemével. Úgy látszott, kissé be van ijedve, de lehet, hogy csak másnapos volt, utóvégre nem ismertem. Cigaretta tartó keze állandóan remegett.

– Napokig tárgyaltunk telefonon – rajtam keresztül. Mindenben megállapodtunk, csak a találkozás pontos helyében és idejében nem. Ma éjjel kell megtörténnie. Mostanában kell felhívniuk, hogy közöljék a részleteket. Azt mondták, nem lesz messze innen, ahol találkozunk, és készen kell lennem rá, hogy azonnal induljak. Feltételezem, azért, nehogy időnk legyen kelepcébe csalni őket. Mármost a rendőrség bevonásával.

– Aha. A pénz meg van jelölve? Pénz-e egyáltalán, amit visz?

– Természetesen. Bankjegyek. Húszdolláros címletben. Nincs, miért kéne megjelölve lennie?

– Meg lehet jelölni úgy, hogy csak fekete fény alatt lehessen észrevenni. Nincs értelme, ha meg akar velük egyezni, hacsak az nem, hogy a rendőrség szeretné felszámolni ezeket a bandákat. Valamelyik bankjegy esetleg olyan pasastól kerülhet elő, akinek priusza van.

Elgondolkozva ráncolta a homlokát.

– Sajnos, nem tudom, mi az a fekete fény.

– Ultraibolya fény. Bizonyos fémtartalmú tinták láthatóan csillognak alatta a sötétben. Meg tudnám csináltatni magának.

– Attól tartok, már nincs idő rá – felelte kurtán.

– Ez az egyik dolog, ami aggaszt engem.

– Miért?

– Miért csak ma délután hívott fel? Miért pont engem szemelt ki? Ki ajánlott magának?

Nevetett. Fiúsan csengett a nevetése, noha nem épp kisfiúsan.

– Nos, ha már itt tartunk, meg kell vallanom, pusztán találomra választottam ki a nevét a telefonkönyvből. Tudja, nem volt szándékomban bárkit is magammal vinni. Aztán ma délután elgondolkoztam, és azt mondtam: miért ne.

Előszedtem egyet gyűrött cigarettáimból, és rágyújtottam. Figyeltem, amint Marriott torkában ugrálnak az izmok.

– Mi a terve?

Széttárta a kezét.

– Egyszerű: oda megyek, ahova mondják, átadom a pénzt, és visszakapom a nyakláncot.

– Aha.

– Látom, szívesen használja ezt a szót.

– Milyen szót?

– “Aha.”

– És én hol lennék... a kocsi hátuljában?

– Gondolom, ott. Jó nagy a kocsim. Könnyen elrejtőzhet a hátsó részében.

– Ide figyeljen, Marriott – mondtam kimérten. – Azt tervezi, hogy engem a kocsijában bújtatva elmegy egy bizonyos helyre, még az este folyamán közlik

magával, hogy hova. Magával visz nyolc rongy kápét, vissza szeretne vásárolni rajta egy ennél tíz-tizenkétszer értékesebb jade nyakláncot. Valószínűleg kap majd egy csomagot, és nem lesz szabad kinyitnia – ha kap egyáltalán valamit. Ugyanennyire valószínű az is, hogy egyszerűen elszedik a pénzét, később megszámlolják valahol, és ha nagylelkű kedvükben vannak, postán elküldik a nyakláncot. Semmivel se lehet őket megakadályozni abban, hogy meg ne malmozzák magát. Az is biztos, hogy ebben én se tudnám meggátolni őket. Ezek banditák. Nem szívbajosak. Az is kitelik tőlük, hogy fejbe verik magát, na nem nagyon erősen, csak annyira, hogy amíg olajra lépnek, ne térjen észhez.

– Nos, meg kell mondanom, valami hasonlótól tartok én is – mondta csendesen, és megrándult a szeme. – Sőt éppen ezért gondoltam arra, hogy kísérelve megyek.

– Magára világítottak, mikor a rablást elkövezték? Nemet intett.

– Akkor is, tucatnyi alkalmuk volt rá azóta, hogy megfigyeljék magát. Lehet, hogy jól ismerték már a rablás előtt is. Az efféle rablásokat igen jól meg szokták szervezni. Olyan pontosan ki van számítva minden, mint mikor a fogorvos mintát vesz a fogról, mielőtt aranypótlást készít. Gyakran van együtt azzal a hölgygel?

– Hát... elég gyakran – felelte hűvösen.

– Férjes asszony?

– Ide figyeljen – förmedt rám. – A hölgyet hagyjuk ki a játékból, jó?

– Oké – válaszoltam. – De minél több adatot tudok, annál könnyebb a dolgom. Nem kéne elvállalnom ezt a munkát, Marriott. Csakugyan nem kéne. Ha a fiúk be akarják tartani a szavukat, nincs szüksége énrám. Ha nem akarják, nem tudom megakadályozni.

– Csak annyit kérek magától, kísérjen el – vágta rá.

Megvontam a vállam, és széttártam a kezemet.

– Rendben van, de én vezetem a kocsit, és nálam lesz a pénz, és maga rejtőzik el hátul. Körülbelül egyforma magasak vagyunk. Ha pedig gyanút fognak, elmondom nekik az igazat. Semmit se veszthetünk vele.

– Igaz. – Beleharapott a szája szélébe.

– Száz dollárt kapok azért, hogy semmit se csináljak. Ha valakit kupán vágna, legalább engem vágjanak.

Szemöldökét ráncolta, és megrázta a fejét, de aztán kisimultak a vonásai, és elmosolyodott.

– Hát jó – mondta lassan. – Azt hiszem, ez nem sokat számít. Végül is, én is ott leszek. Iszik egy pohár brandyt?

– Aha. És ideadhatja a száz dolcsimat is. Szeretem, ha pénz van nálam.

Úgy libegett el, mint egy táncos, teste deréktól fölfelé szinte meg se moccan.

Félúton járt, amikor megszólalt a telefon, egy kis alkóvban, az erkély alatt, a voltaképpen lakoszoba mellett. De nem erre a telefonhívásra vártunk. Marriott nagyon is affektáltan beszélt a kagylóba.

Hamarosan visszalibegett egy palack ötcsillagos Martellel és öt ropogós, jóképű húsdollárossal. Ezzel együtt kellemes volt az este – egyelőre legalábbis.

9.

Hang se hallatszott a házban. A messzeségből hallatszott csak valami: lehetett a hullámok robajlása vagy a sztrádán elhúzó kocsik zúgása vagy szélfúttá fenyőfák suhogása. Persze, a tenger hullámverésének zaja volt az, lenn a messzeségben. Üldögéltem, és hosszú, óvatos gondolatokat ötlöttem ki.

A következő másfél órában négyszer szólalt meg a telefon. A nagy hívás tíz óra nyolc perckor jött be. Marriott röviden, nagyon halkán beszélt, majd hangtalanul a helyére tette a kagylót, és erőszakolt nyugalommal felállt. Nyúzottnak láttam az arcát. Mostanra sötét ruhába öltözött át. Csöndesen visszasétált a nappaliba, és kevert magának egy italt a brandyspoharába. Egy pillanatig föl tartotta a fénybe, idétlenül mosolygott, összerázta az italt, és fejét hátrahajtvá ledöntötte a torkán.

– Akkor hát minden rendben, Marlowe. Készen áll?

– Egész este készen álltam. Hová megyünk?

– Egy Purissima-kanyon nevű helyre.

– Sose hallottam róla.

– Hozok térképet. – Hozott, gyorsan kiterítette, ahogy fölé hajolt, megvillant szőke haja. Ujjával egy pontra mutatott. Egyike volt annak a sok kanyonnak, melyek az előhegységen keresztülhúzó sugárút környékén vannak; ez a sugárút a tengerparti sztrádáról fordul le a város felé, Bay Citytől északra. Volt valami homályos elképzelésem arról, hol is van ez a Purissima-kanyon, de annál több aztán semmi. Egy Camino de la Costa nevű utca végén terült el.

– Tizenkét perc alatt ott vagyunk – mondta Marriott pergő nyelvvél. – Legjobb, ha indulunk is. Húsz perc múlva ott kell lennünk.

Adott egy világos színű felöltőt, remek célpont voltam benne. Még illett is rám. Fejembe nyomtam a kalapomat. Hónom alatt ott volt a pisztolyom, de erről nem szóltam Marriottnak.

Mialatt fölvettem a kabátot, ő tovább csevegett halk, ingerült hangon, tenyerén táncoltatva a nyolc rongyot tartalmazó manilaborítékot.

– Azt mondták, a Purissima-kanyon belső végén van egy lapos meredély. Rácsozott, fehér korlát választja el az úttól, de van mellette annyi hely, hogy el lehet férni a kocsival. Egy földút levisz egy kisebbfajta bemélyedéshez, ott kell várakoznunk, leoltott lámpákkal. Házak nincsenek a környéken.

– Várakoznunk?

– Vagyis várnom... elméletileg.

Átadta a manilaborítékot. Kinyitottam, belenéztem. Csakugyan pénz volt benne,

nagy köteg bankjegy. Nem számoltam meg. Visszahúztam rá a gumit, és besüllyesztettem a felöltőm mélyébe. Majd betörte a bordáimat.

Az ajtóhoz mentünk, Marriott leoltotta a lámpákat. Óvatosan kinyitotta az utcára nyíló ajtót, és kilesett a ködös levegőbe. Kimentünk, le a tengeri szél koptatta csigalépcsőn az utca szintjéig, a garázsba.

A szokásos enyhe tengerparti köd volt az éjjel is. Kis időre be kellett kapcsolnom az ablaktörlőt.

A hatalmas külföldi kocsi szinte magától ment, de a forma kedvéért tartottam a kormányt.

Két percig előre-hátra tekeregve nyolcasokat írtunk le a hegyoldalon, azután kiértünk az utcai kávéházhoz. Most már értettem, miért mondta Marriott, hogy gyalogoljak föl a lépcsőkön. Órákig bolyonghattam volna a kocsimon ezekben a kacskaringós utcákban, és annyit haladtam volna előre, mint egy giliszta a csalétkesdobozban.

A sztrádán áramló autók szinte összefüggő fénycsíkká alakultak, mindkét irányban. Dögnagy luxuskocsik húztak észak felé dübörögve, sárga és zöld lámpák fényfüzérében. Három perc múlva egy hatalmas szervizállomás mellett befordultunk a szárazföld felé, és ide-oda kanyarogtunk az előhegység oldalában. Itt már nagyobb volt a csend. Hínárszag és vadzsályaillat ülte meg a magányos tájat. Néhol egy sárga ablak virított magában, mint az utolsó szem narancs a fán. Kocsik húztak el mellettünk, hideg, fehér fénnel hintve be az utat, aztán dübörögve belevesztek a sötétségbe. Az ég alján a csillagok ködfoszlányokkal birkóztak.

Marriott előrehajolt a hátsó ülésről, és így szólt.

– Ahol ott jobbra azokat a fényeket látja, az a Belvedére-klub. Las Pulgas a következő kanyon, utána jön a Purissima. A második emelkedő csúcsán fordulunk el. – Hangja halk volt és feszült.

Morogtam valamit, és hajtottam tovább.

– Húzza le a fejét – szóltam hátra a vállam fölött. – Lehet, hogy egész úton figyelnek bennünket. Ez a kocsi olyan feltűnő, mint egy frakk a mucai bálban. Meglehet, a fiúknak nem tetszik majd, hogy ketten jövünk.

A kanyon belső végén leereszkedtünk a mélybe, aztán felhajtottunk a magasba, aztán megint le, megint föl. Majd Marriott feszült hangján ezt duruzsolta a fülembe:

– Jobb kéz felől a következő utcánál, ott, ahol a szögletes tornyú ház van, forduljon le.

– Csak nem maga ajánlotta nekik ezt a helyet?

– No nem – felelte, és marcona nevetést hallatott. – De véletlenül jól ismerem ezeket a kanyonokat.

Egy kerek cserepes, szögletes tornyú sarokház mellett jobbra fordultam. Egy pillanatra rávillant a reflektor az utcanévtáblára: Camino de la Costa. Széles úton ereszkedtünk alá, félbehagyott lámpaoszlopok és gazlepte járdák szegélyezték. Egy

telekügynök álma, visszájára fordulva. Marriott kocsija olyan csendesen haladt, hogy hallani lehetett a tücskök ciripelését és a varangyos békák kuruttyolását a gyomos járdák mögül.

Egy háztömbnyi távon egy ház, megint egy ház két háztömbnyi távon, aztán mintha elvágták volna. Egy-két homályos ablak még ki volt világítva, de úgy látszott, az itteniek a tyúkokkal fekszenek. Hirtelen földútban folytatódott a kövezett út; kemény volt, mint száraz időben a beton. Az egyre keskenyedő földút lassan ereszkedett alá a domboldalban két sor sövény között. Jobb felé a Belvédére-klub fényei remegtek a ködben, messze elöl megcsillant a hullámzó tenger. A vadzsálya fanyar illata töltötte be az éjszakát. Azután fehérre festett korlát kerestezte előttünk az utat, és Marriott ismét megszólalt a vállam mögött:

– Nem hiszem, hogy el tud menni mellette. Szűknek látszik a hely.

Kikapcsoltam a hangtalanul működő motort, félerősre állítottam a lámpákat, és hallgatózva ültem a helyemen. Semmi. Egészen kikapcsoltam a fényt, és kiszálltam a kocsiból. A tücskök abbahagyták a ciripelést. Egy ideig olyan átható volt a csönd, hogy hallatszott a kocsikerekek surrogása egy mérfölddel föntebbről, a sziklák aljában futó autósztrádáról. Aztán egyenként rákezdték a tücskök, végül tele volt az éjszaka a ciripelésükkel.

– Maradjon veszteg. Lemegyek és körülnézek – suttogtam a kocsi hátuljába.

Megérintettem pisztolyom agyát a hónom alatt, és előreindultam. Több hely volt a sövény és a fehér korlát vége között, mint a kocsiból látszott. Valaki csákánnyal kiirtotta a bozótot, kocsikeréknyomok látszottak a földön. Bizonyára fiatalok jártak ide smárolni forró éjszakákon. Elhaladtam a korlát mellett. Lejtett az út, és elkanyarodott. Alant sötétség és alig hallhatóan a tenger mormolása. És a kocsik fénye a sztrádán. Továbbmentem. Az út lapos mélyedésben ért véget, a mélyedést minden oldalról sövény zárta körül. Üres volt. Úgy láttam, csak az az egy út vezetett bele, amelyen jöttem. Álltam a sötétségben, és hallgatóztam.

Lassan múltak a percek, és egyre csak vártam, hogy valami új hangot halljak. Semmi. Egyedül voltam a mélyedésben.

Elnéztem a kivilágított tengerparti klub felé. Felső ablakaiból egy jó távcsővel remekül szemmel lehetett tartani azt a helyet. Pompásan meg lehetett figyelni, ha egy kocsi jött vagy távozott; hogy ki száll ki belőle, egyedül van-e, vagy társakkal érkezett. Ha az ember egy sötét szobában ül, egy jó távcsővel sokkal több részlet megfigyelhet, mint hinné.

Visszafordultam a domb felé. Egy bokor aljából olyan hangosan ciripelt rám egy tücsök, hogy félreugrottam. Visszamentem az úthajlat mentén, elhaladtam az úttorlasz mellett. Még mindig semmi. A nagy, fekete kocsi derengve fénylett a szürkességben, amely nem volt se sötétség, se világosság. Odalépkedtem, és lábamat a vezetőülésnél levő kocsifelhágóra tettem.

– Úgy látszik, csak próbára akarták tenni – suttogtam, elég hangosan ahhoz, hogy

Marriott meghallhassa a hátsó ülésen. – Kíváncsiak voltak, hogy engedelmeskedik-e nekik.

Valami bizonytalan mozgolódás neszét hallottam, de Marriott nem válaszolt. Továbbmentem, hátha valami mást is láthatok a sövényen kívül.

Akárki is volt, könnyű kézzel, katonásan vágott fejbe hátulról. Utólag úgy rémlett, mintha hallottam volna a gumibot surranását. Talán mindig így rémlik az embernek – utólag.

10.

– Négy perc – mondta a hang. – Öt, legföljebb hat. Gyorsan és nesztelenül mozoghattak. Marriott még csak nem is kiáltott.

Kinyitottam a szemem, és kábán egy hűvös fényű csillagra bámultam. A hátamon feküdtem. Kutyaül éreztem magam.

A hang folytatta:

– Lehet, hogy valamivel tovább tartott. Talán nyolc perc is eltelt addig. Itt rejtőzhetnek a bozótban, ahol a kocsi megállt. Gyorsan begyulladt a fickó. Biztos belevilágítottak az arcába, és ijedtében szörnyethalt. Anyámasszony katonája.

Csend volt. Föltápáskodtam fél térdre. A tarkómtól a bokáig nyilallt végig rajtam a fájdalom.

– Aztán egyikük beült a kocsiba, és megvárta, míg visszajössz – mondta a hang. – A többiek megint elrejtőztek. Gyaníthatták, hogy Marriott fél majd egyedül jönni. Vagy valami gyanúsat hallottak ki a hangjából, mikor telefonon beszéltek velem.

Szédelegve kiegyensúlyoztam magam, a tenyeremre támaszkodva, és hallgatóztam.

– Bizony így történt – mondta a hang.

Az én hangom volt. Magamhoz beszéltem, ahogy kezdtem észhez térni. Tudat alatt próbáltam kideríteni, mi történt.

– Pofa be, te félcédulás! – szoltam magamhoz. Erre elhallgattam.

A távolban autók zúgása, a közelben tücskök cirpegése és levelibékák sajátságos, elnyújtott i-i-i-zése. Nem hinném, hogy valaha is rajongani fogok ezekért a hangokért.

Egyik kezemet fölemeltem a földről, megpróbáltam lerázni róla a ragadós zsályaváladékot, aztán beletörültem a kabátom oldalába. Szép kis munka, száz dollárért. Kezemmel a kabátom belső zsebéhez kaptam. Persze hogy nem volt ott a manilaboríték. A zakóm belsejébe nyúltam. A tárcám megvolt. Furdalt a kíváncsiság, vajon benne van-e még a száz dolcsim. Lehet, hogy nincs. Valami nekinyomódott baloldalt a bordáimnak. A pisztoly a hónom alatti táskában.

Ez igazán szép volt tőlük. Meghagyták a pisztolyomat. Akárhogy nézzük is, szép dolog az ilyesmi; olyan, mint mikor lezárjuk a szemét a tagnak, miután késsel agyonszúrtuk.

A tarkómhoz nyúltam. Még a fejemen volt a kalapom. Levettem, nem épp gyötrelmek nélkül, és megtapogattam alatta a fejemet. Jó öreg fej, régóta használom már. Kissé lágy volt most, kissé pépes, és jobban, mint kissé, érzékeny. De milyen katonás volt az a suhintás. Még szerencse, hogy rajtam volt a kalapom. Így még használhatom a fejem, legalább egy évig.

Jobb kezemet visszaraktam a földre. Fölvettem a balt, és addig forgattam, míg meg nem láttam a karórámat. 10.56-ot mutatott a világító számlap, oly közelről, hogy majd belevertem az orrom.

10.08-kor jött a telefonhívás. Marriott talán két percig beszélhetett. Másik négy perc, amíg elhagytuk a házat. Fene lassan múlik ám az idő, ha az ember ténylegesen csinál valamit. Úgy értem, néhány másodperc alatt rengeteg mozdulatot végezhet az ember. Így értem, csakugyan? De mi a fenének törődöm én azzal, hogy hogyan értem? Hiszen nálam okosabb emberek is mondtak olyasmiket, amit még ennyire se értettek. Szóval, úgy értem, akkor lehetett mondjuk 10.15. Tizenkét perc alatt a helyszínre értünk. 10.27. Kiszállok, leslattyogok a mélyedésbe, legföljebb ha nyolc percet tököreszek ott, aztán visszabaktatok, hogy kezelésbe vétessem a fejem. 10.35. Adjunk egy percet rá, hogy elesem és arccal a földre zuhanok. Namármost. Minthogy arccal zuhantam a földre, felhorzsolódott az állam. Fáj. Érzem, hogy fölhorzsolódott. Érzem, vagyis tudom is, hogy fölhorzsolódott. Nem, nem látom. De nem is kell látnom. Az én állam, tudom, föl van-e horzsolódva, vagy nincs. Netalán szeretnének kihámozni ebből valamit. Jobb lesz, ha befogják a szájukat, és hagynak gondolkozni. De mivel?...

Az óra esti 10.56-ot mutatott. Ez azt jelenti, hogy húsz percig feküdtem eszméletlenül.

Húszpercnyi alvás. Nem mondom, jól elszundítottam. Közben pedig elszalasztottam egy rablóbandát, és elvesztettem nyolcezer dollárt. Ez nagyon is lehetséges. Hiszen húsz perc alatt el lehet süllyeszteni egy csatahajót, le lehet lőni három-négy repülőgépet, végre lehet hajtani két elítélten a halálos ítéletet. Húsz perc alatt meghalhat az ember, megházasodhat, kirúghatják az állásából, és találhat új munkahelyet, kihúzathatja a fájós fogát, kivetetheti a manduláit. Húsz perc alatt reggel még föl is kelhet az ember. Húsz perc alatt egy pohár vizet is kaphatsz egy éjszakai mulatóban, ha szerencséd van.

Húszpercnyi alvás. Az nagy idő. Kivált egy hűvös éjszakán, kint a szabadban. Dideregni kezdtem.

Még most is térdeltem. Kezdett az agyamra menni a zsályaillat. Meg a ragadós váladék, amiből a vadméhek mézet gyűjtenek. A méz édes volt, túlságosan is édes. Felfordult tőle a gyomrom. Összeszorítottam a fogam, így próbálván meggátolni, hogy gyomrom kibuggyanjon a torkomon. Hideg izzadságcseppek verték ki a homlokomat, és nem szűnt a didergésem. Először az egyik, aztán a másik lábamra álltam, kissé ingadozva fölegyenesedtem. Úgy éreztem magamat, mint egy amputált láb.

Lassan megfordultam. A kocsi eltűnt. A földút üresen nyúlt el az enyhén emelkedő dombon át a kövezett útszakasz, a Camino de la Costa vége felé. Bal kéz felől kivált a sötétségből a fehérre festett úttorlasz. Az alacsony sövényen túl, ahol az a sápadt derengés látszik, az bizonyára Bay City. Jobboldalt meg, jóval közelebb a

Belvédére-klub fényei.

Odalépkedtem, ahol a kocsi állt korábban, mellényzsebemből előhúztam az elemes töltőtoll-lámpát, és a földre irányítottam a kicsiny fénysugarat. Vörös agyagból volt a talaj, a száraz idő jól megkeményítette, de azért nem volt csontszáraz idő. Volt egy kis köd a levegőben, és éppen elég nedvesség rakódott le a talaj felszínén, úgyhogy látni lehetett a kocsi helyét. Nagyon elmosódottan ott maradt a nagy Vogue-kerekek nyoma.

Bevilágítottam a nyomokba, és lehajoltam. A fájdalomtól kóvályogni kezdett a fejem. Elindultam a nyomok után. Tíz-tizenkét láb hosszan nyílegyenesen haladtak előre, aztán bal felé tértek el. Nem fordultak meg, a fehér úttorlasz bal oldali végénél levő szabad hely felé tartottak. Ott aztán elvesztettem őket szem elől.

Az úttorlaszhoz mentem, és a bokrok közé világítottam a kis lámpával. Frissen letört gallyak. Elmentem a korlát mellett, és haladtam előre az ereszkedő-kanyarodó úton. Itt még porhanyósabb volt a talaj. Még jobban látszottak a nehéz kerekek nyomai. Lejutottam a bokrokkal körülvett mélyedés széléhez.

A kocsi csakugyan ott állt, a krómozás még fénylett is egy kicsit a sötétben, lámpám fénye visszaverődött a hátsó lámpák vörös fényvető üvegéről. Ott állt a kocsi, csöndesen, leoltott lámpákkal, csukott ajtókkal. Lassan közeledtem feléje, minden lépésnél megcsikordult a fogam. Kinyitottam az egyik hátsó ajtót, és bevilágítottam. Üres volt. Az első ülés szintén. A gyújtás ki volt kapcsolva. A slusszkulcs az indítónyílásban, vékony láncon. Semmi fölszakított üléshez, szétszóródott üvegcserepek, semmi vér, se hullák. Minden a legtökéletesebb rendben. Becsuktam az ajtót, és lassan körbejártam a kocsit, valami áruló jelet kerestem, de nem találtam.

Egy váratlan hangtól megdermedtem.

Autó pöfögött a sövény széle felett. Nem ugrottam messzebbre egy lábnyinál. Kezemben kialudt a lámpa. Automatikusan a markomba csúszott a pisztolyom. Reflektorfény vetődött az égre, aztán megint leereszkedett. A motorzúgás kis kocsira vallott. Azt a bizonyos elégedett pöfögést hallatta, amit a levegő nedvessége okoz.

Még lejjebb ereszkedtek a fények, és egyre vakítóbban ragyogtak. Az útkanyarban ereszkedett alá a kocsi. Az út kétharmad részén megállt. Zseblámpa erős fénye villant oldalra, egy hosszú másodpercig elidőzött egy ponton, aztán kialudt. A kocsi leereszkedett a lejtőn. Kihúztam a pisztolyomat a zsebemből, és lelapultam Marriott kocsijának motorháza mögé.

Jellegtelen külsejű és színű kétajtós kiskocsi siklott be a mélyedésbe, és úgy fordult, hogy a lámpái végigpásztázták Marriott kocsiját orrától a faráig. Sebesen lehúztam a fejem. Úgy hasított el fölöttem a fény, mint egy szablya. A kiskocsi megállt. Megszűnt a motorzúgás. A lámpák kialudtak. Csend. Kinyílt egy ajtó, könnyű láb érintette a talajt. Még nagyobb csönd. Még a tücskök is elhallgattak.

Azután fénysugár hasított a sötétségbe, párhuzamosan a földdel, néhány hüvelyknyi magasságban. A fénycsóva sebesen körbejárt, sehogy se tudtam elég gyorsan elkapni előle a bokámat. A fénycsóva a lábamon állapodott meg. Csönd. A fény fölemelkedett, és még egyszer végigsöpört a motorház fedelén.

Aztán nevetés hallatszott. Egy fiatal nő nevetése. Élesen és feszesen szólt, mint a mandolinhúr. Furcsán hatott azon a helyen. A fehér fénysugár ismét a kocsi alá vetődött, és a lábamra telepedett.

Így szólt a hang, nem is nagyon visítva:

– No, jóember. Bújjon csak elő onnan, rettenetesen üres és ég felé tartott kézzel! Fölhúzott revolver van nálam.

Nem mozdultam.

A fény vibrálni kezdett, mintha a kéz, amely tartotta, megremegett volna. Lassan még egyszer végigkúszott a motorház tetején. A hang ismét belém döfött:

– Ide hallgasson, idegen! Tízöltényes automata pisztoly van a kezemben. Tudok célozni. Mindkét lába sebezhető. Mi a véleménye?

– Tegye el, mert kifújom a kezéből! – vicsorogtam. Olyan volt a hangom, mint mikor valaki egy tyúkketrecet lécekre hasogat.

– Ó... egy keménykötésű úriember. – Remegés volt a hangjában, rokonszenves kis remegés. Aztán megint megkeményedett. – Na, mi lesz? Háromig számolok. Vegye számba az esélyeit: tíz jó vastag henger, mondjuk, tizenhat. De a lába fájni fog. És a bokacsontok csak hosszú évek múltán forrnak össze, és az is előfordul, hogy sose gyógyulnak meg teljesen...

Lassan fölegyenesedtem, és belenéztem a fényszóróba.

– Én is sokat jártatom a szám, ha félek – mondtam.

– Ne... ne mozduljon egy tapodtat se! Ki maga?

A kocsi eleje mentén a nő felé indultam. Mikor hatlábnyira jutottam a fényszóró mögötti karcsú, sötét árnyalakhoz, megálltam. A fény kitartóan rám szegeződött.

– Maradjon csak ott – vakkantotta dühösen a lány, amikor megálltam. – Ki maga?

– Hadd lám a pisztolyát.

Előretartotta, bele a fénybe. A gyomromnak volt irányozva. Kis pisztoly volt, afféle mellényzsebbe való automata colt.

– Nofene – mondtam. – Ez csak játék pisztoly. Nincs is benne tíz töltény. Csak hat. Ez csak egy kicsike kis pisztolyocska. Egy lepkepisztoly. Lepkére szoktak vadászni ezekkel. Szégyellje magát, amiért szándékosan hazudott.

– Meg van maga örülve?

– Hogy én?... Egy útonálló kupán vágott. Lehet, hogy ettől kissé kótyagos vagyok.

– Ez itt... ez itt a maga kocsija?

– Nem.

– Ki maga?

– Mit nézett arra hátrább a fényszórójával?

– Még csak ez hiányzott. Hogy maga kezdjen itt faggatózni. Jellemző a férfiakra. Egy férfit néztem.

– Szőke, hullámos haja volt?

– Már nemigen – felelte a lány csendesen. – De lehet, hogy valaha az volt neki.

Ez meglepett. Valahogy nem számítottam rá.

– Én nem vettem észre – mondtam akadozva. – A kocsinyomokat követtem a domboldalban zseblámpafénynél. Súlyosan sérült? – Még egy lépéssel közelebb mentem a lányhoz. A kis revolver nekem szegeződött, a fény állhatatosan rajtam időzött.

– Ne izgassa föl magát – mondta csendesen. – A barátja halott.

Egy percig semmit se szóltam. Aztán ezt mondtam:

– Na jó, gyerünk, és nézzük meg.

– Maradjon ott, ahol van! Ne merjen mozdulni! Ki vele: ki maga, és mi történt itt?

– Éles volt a hangja. Félelem nélküli. Elszántság érződött rajta.

– Marlowe. Philip Marlowe. Nyomozó. Magán.

– Szóval annak mondja magát. Bizonyítsa be.

– Rögtön, csak előveszem a tárcámat.

– Inkább ne vegye. Hagyja a kezét ott, ahol van. Egyelőre elnapoljuk a bizonyítást.

Mi történt itt?

– Az az ember nem lehet halott.

– Halott az, elhiheti. Az arcára van loccsanva az agya. Adja elő a sztoriját, miszter. De gyorsan.

– Már mondtam, lehet, hogy az az ember még él. Odamegyünk, és megnézzük. – Egyik lábammal előreléptem.

– Ne mozduljon, mert lelövöm! – rivallt rám.

A másik lábammal is előreléptem. A fény kissé megremegett. Azt hiszem, hátralépett.

– Azt tudja, hogy a tűzzel játszik, miszter – mondta csendesen. – Na jó, menjen előre, én majd követem. Úgy látom, beteg. Ha nem volna beteg, akkor...

– Már lelőtt volna. Leütöttek. Az ilyesmitől mindig karikás lesz a szemem alja.

– Hallja, finom egy humora van magának. Akár egy hullamosónak – mondta csaknem sírva.

Elfordultam a fénytől, erre nyomban elém vetődött a földre. Elsétáltam a kis kétüléssel mellett: szabvány kiskocsi, tiszta volt és fényes a ködös csillagfényben. Továbbhaladtam, fel a földúton, a kanyarban. Mögöttem léptek közvetlen közlelől, előttem az útbaigazító fény. A környéken nem hallatszott más hang, csak lépéseink zaja és a lány lélegzése. A magamét nem hallottam.

11.

Feleúton a lejtőn felfelé jobbra fordítottam a fejem, és megpillantottam Marriott lábát. A lány odavilágított. Előtűnt az egész test. Észre kellett volna vennem lefelé jövet, de akkor lehajoltam, és a talajt vizsgáltam egy töltőtoll-lámpa fényénél, a kocsikerék nyomát követve akkora fénynél, mint egy huszonöt centes érme.

– Adja ide a lámpát – szóltam, és hátranyúltam.

Szó nélkül a kezembe nyomta. Fél térdre ereszkedtem. Éreztem a nadrágomon keresztül, milyen hideg és nyirkos a föld.

Ott feküdt a hátán, egy bokor aljában, abban a mosogatórongy-pozitúrában, amely mindig ugyanazt jelenti. Arca egy soha nem látott arc volt. Haját befeketítette a vér, a szép, szőke hullámokat is összegubancolta a vér meg valami szürkés nedv, ami az ökörnyalhoz hasonlított.

Mögöttem hangosan lélegzett a lány, de nem szólt semmit. Ráirányítottam a fényt Marriott arcára. Kásává verték. Egyik keze kinyújtva, mereven, ujjai begömbülve. Felöltője félig alája gyűrődve, mintha esés közben fölbukfencezett volna. Lábai egymást keresztezték. Szája sarkában piszkos, olajszerű vér szivárgott.

– Tartsa rá a fényt – mondtam, és visszaadtam a nőnek a lámpát. – Ha bírja a gyomra.

Elvette tőlem, és szó nélkül tartotta, olyan határozottan, mint egy veterán gyilkossági szakértő. Újra elővettem a töltőtoll-lámpámat, és nekiláttam Marriott zsebeinek átkutatásához, ügyelve arra, hogy meg ne mozdítsam.

– Ezt nem szabadna – mondta a lány mereven. – Nem szabadna hozzáérni, míg a rendőrség ki nem jön.

– Úgy van – feleltem. – És a rendőrségi riadóautó legénysége addig nem nyúlhat hozzá, míg ki nem jönnek a mentők, a mentők addig nem nyúlhatnak hozzá, míg a halottkém meg nem nézte, a fényképezés le nem fényképezte és a daktiloszópus nem vett tőle ujjlenyomatot. És tudja, milyen sokáig tart ez idekint? Órákig.

– Igaza van – mondta. – Felteszem, magának mindig igaza van. Maga már ilyen. Valaki nagyon gyűlölhette, hogy így szétverte a fejét.

– Nem hiszem, hogy személyes gyűlölet volt – morogtam. – Vannak, akik csak úgy passzióból szeretik szétloccsantani mások agyát.

– Maga félrebeszél – mondta csípősen.

Átkutattam Marriott ruháit. Egyik nadrágzsebében egy kevés aprópénzt és néhány bankjegyet, a másikban préselt bőr kulcstartót meg egy kicsi zsebkést találtam. Bal oldali farzsebéből egy kisebbfajta pénztárca került elő, benne bankjegyek, a vezetői engedélye, néhány nyugta. Kabátjában néhány levél gyufát, egy aranyceruzát és két vékony patyolatzsebkendőt találtam, olyan tiszták és fehérek voltak, mint a száraz

porhó. Meg a zománcozott cigarettatárcát, amiből az aranyvégű, barna cigarettáit szedte elő. Dél-Amerikából származtak, Montevideóból. A másik belső zsebében egy másik cigarettatárcára bukkantam, ezt korábban nem láttam nála. Hímzett selyemből készült, oldalait egy-egy sárkány díszítette, és a kerete olyan vékony teknőcpáncél-utánzatból készült, hogy szinte észre se lehetett venni. Felkattintottam a tetejét, és szemügyre vettem a gumiszalag alatt lapuló három hosszú orosz cigarettát. Az egyiket megnyomkodtam: öregnek, száraznak és puhának éreztem. Üreges szopóka volt a végükön.

– Nem ezeket szívta – szóltam hátra a vállam fölött.

– Ezeket bizonyára valamelyik nőismerőse kedvéért tartotta magánál. Olyan fickónak látszott, akinek van egy csomó nőismerőse.

A lány előrehajolt, leheletét a nyakamban éreztem.

– Nem ismerte?

– Ma este találkoztam vele először. Felfogadott testőrének.

– Szép kis testőr.

Erre nem szóltam semmit.

– Sajnálom – mondta csaknem suttogva. – A körülményeket persze nem ismerem.

Nem gondolja, hogy ezek marihuánás cigaretták? Megnézhetem?

Hátranyújtottam neki a hímezett tárcát.

– Ismertem egy fickót, aki nagy füves volt – mondta.

– Három pohár szódás whisky, három marihuánás cigaretta, és csak franciakulccsal lehetett lecsalogatni a csillárról.

– Tartsa egyenesen a lámpát.

Hallgattunk egy menetet. Aztán megszólalt:

– Sajnálom. – Visszaadta a tárcát, becsúsztattam Marriott zsebébe. Más nem volt nála. Mindez azt bizonyította, hogy nem fosztották ki.

Főlegyenesedtem, és elővettem a tárcámat. Benne volt mind az öt húszas.

– Osztályon felüli banditák – jegyeztem meg. – Csak a nagy dohányt vitték el.

A lámpafény a földre világított. Elraktam a tárcámat, zsebembe illesztettem a töltőtoll-lámpámat, és hirtelen a kis revolver felé kaptam, a lány még most is abban a kezében szorongatta, amelyikben a villamos zseblámpát. A lámpa a földre esett, de a pisztolyt megkaparintottam. A lány hátraugrott, lehajoltam a lámpáért. Egy pillanatig az arcába világítottam, aztán leoltottam.

– Fölösleges durváskodni – mondta a lány, és hosszú, csillogó vállú, nyersszínű kabátjának zsebébe dugta a kezét. – Nem gondoltam, hogy maga ölte meg.

Tetszett hangjának hűvös csengése. Tetszett a nyugalma is. Álltunk a sötétben, egymással szemben, és hallgattunk. A bokrokat néztem, és az ég alján a derengést.

Arcára irányítottam a fényt, megpislogtatta. Kicsi, csinos, vibráló arca volt, és nagy szeme. Finom bőre alatt látszottak vékony csontjai. Kecses volt az arca, mint egy cremonai hegedű. Igazán csinos arc.

– Úgy látom, vörös a haja – mondtam. – Írnek nézem.

– És a nevem Riordan. Na és? Oltsa el a lámpát. Nem vörös a hajam, hanem gesztenyeszínű.

Eloltottam.

– Mi a keresztnéve?

– Anne. De ne szólítson Annie-nek.

– Mit keres itt?

– Néha éjszakánként kikocsikázom. Álmatlanság ellen. Egyedül élek. Árva vagyok. Úgy ismerem ezt a vidéket, mint a tenyeremet. Véletlenül erre jöttem, és fényt láttam megvillanni a mélyedésben. Kissé hideg van a szerelmeskedéshez, gondoltam. És ahhoz nem is kell világítás, igaz?

– Én mindig megvoltam nélküle. Azt tudja, hogy a tűzzel játszik, Miss Riordan?

– Azt hiszem, én is ezt mondtam magának. De volt nálam pisztoly. Nem félttem. Nem tiltja a törvény, hogy eljöjjenek ide.

– Aha. Csak az önfenntartás törvénye. Ma este nincs kedvem okoskodni. Remélem, van fegyverviselési engedélye. – Feléje tartottam a pisztolya agyát.

Elvette tőlem, és beledugta a zsebébe.

– Hát nem furcsa, hogy mire viszi rá az embert a kíváncsiság? Néha írogatok. Színes kis tárcákat.

– Hoz valamit a konyhára?

– Átkozottul keveset. Mit keresett a halott zsebeiben?

– Semmi különöset. Csak imádom kotorászni. Nyolcezer dollárt hoztunk magunkkal, hogy visszavásároljuk egy hölgy számára az elloptott ékszerét. Útonállóknak támadtak ránk. Hogy miért ölték meg őt, azt nem tudom. Nem úgy nézett ki, hogy képes harcba bocsátkozni. És nem is hallottam küzdelem zaját. Lenn voltam a mélyedésben, mikor rátámadtak. Ő fent volt a kocsiban. A megállapodás szerint le kellett volna jönnünk a mélyedésbe, de nemigen tudtunk volna eljönni a kocsival a barikád mellett – nekiütköztünk volna. Így aztán gyalog mentem le; akkor üthettek rajta a társamon, amíg lent voltam. Egyikük beült a kocsiba, aztán leütött. Persze, én még azt hittem, hogy a társam ül a kocsiban.

– Maga nem is olyan ostoba – mondta a lány.

– Kezdetől fogva volt valami zavaros ebben a megbízásban. Éreztem. De szükségem volt a pénzre. Most aztán mehetek a rendőrségre pítizni. Elvinne a kocsiján Montemar Vistába? Otthagytam a kocsimat. Ő ott lakott.

– Persze, hogy el. De nem kéne egyikünknek itt maradni? Elvihetné a kocsimat.. vagy pedig én kihívnám a rendőrséget.

Az órámra néztem. A halványan csillogó mutatók szerint éjfél felé járt az idő.

– Nem.

– Miért?

– Nem tudom megmondani. Úgy érzem, így kell lennie. Egyedül akarom

végigjátszani ezt a partit.

Nem válaszolt. Megint lementünk a domboldalra, beszálltunk a kiskocsiba, begyújtotta a motort, és megfordult az autójával, a világítást be se kapcsolta; fölhajtott a dombra, és könnyedén elhúzott az úttorlasz mellett. Ötven méterrel feljebb bekapcsolta a lámpákat.

Fájt a fejem. Míg el nem értük az első házat az út kövezett részén, nem beszéltünk. Akkor megszólalt:

– Innia kéne valamit. Tulajdonképpen eljöhetne hozzám, és ott bekaphatna egy pohárkával. Onnan is betelefonálhat a rendőrségre. Úgyis Nyugat-Los Angelesből kell nekik kijönni. Itt csak egy tűzoltóállomás van.

– Menj csak előre a tengerpart felé. Egyedül csinálom végig ezt a mókát.

– Na de miért? Nem félek tőlük. A vallomásom segítene magán.

– Nincs szükségem segítségre. Gondolkoznom kell. Egyedül akarok lenni egy darabig.

– Én... hát jó – mondta.

Valami bizonytalan hang vánszorgott elő a torkából. Befordult a sugárútra. Odaértünk a tengerparti sztráda melletti szervizállomáshoz, és észak felé fordultunk, Montemar Vista, illetve az ottani, utcai kávéház felé. Úgy ki volt világítva, mint egy luxushajó. A lány az útpadka mellé húzott, kiszálltam, és fogtam az ajtót.

Előkotortam a tárcámból egy névjegyét, és beadtam a lánynak.

– Ha valamikor szüksége lesz egy markos férfira, csak szóljon nekem – mondtam. – De ha agymunkáról van szó, akkor ne számítson rám.

A szerelvényfalra tette a névjegyemet, és lassan így szólt;

– A Bay City-i telefonkönyvben megtalálhatja a nevem és a címem. Huszonötödik utca 819. Látogasson meg, és tűzzön a mellemre valami plecsnit, amiért nem ütöttem az orrom a becses dolgába. Azt hiszem, maga még most is kótyagos attól az ütéstől, amit a tarkójára mértek.

Gyorsan körbefordult az úton. Figyeltem, amint két farlompája belevész a sötétségbe.

Elhaladtam a gyalogjáró híd és az utcai kávéház mellett, és a parkolóhelyen beszálltam a kocsimba. Elöttem épp egy rács volt, ettől újra didergés fogott el. Úgy véltem, ésszerűbb lesz bemennem a Nyugat-Los Angeles-i rendőrkapitányságra; húsz perccel később be is mentem, hidegen, mint a béka és zölden, mint egy vadonatúj egydolláros bankó háta.

12.

Másfél órával később. A holttestet elszállították, a terepet átfésülték, és háromszor vagy négyszer előadtam a sztorimat. Negyedmagammal ültem a Nyugat-Los Angeles-i rendőrség ügyeletes nyomozótisztjének szobájában. Az épület üres volt, egy részegyet leszámítva; rendületlenül rikoltozta az ausztrál bennszülöttek hívójelét, közben várta, hogy reggel bevigyék a városba a tárgyalásra.

A mennyezetbe épített reflektorból éles, fehér fény zúdult az asztalra, melynek lapján a Lindsay Marriott zsebeiből előkerült holmik heverték nagy összevisszaságban; most éppoly halottnak és hontalannak látszottak, mint a gazdájuk. A velem szemben ülő férfinak az asztal túloldalán Randall volt a neve, a Los Angeles-i Központi Gyilkossági Csoporttól érkezett. Sovány, csöndes ember volt, az ötvenediket taposta, haja sima, krémszürke, szeme hideg, modora tartózkodó. Fekete pöttyös nyakkendő viselt. Szemem előtt táncot jártak a pöttyök. Randall mögött két tagbaszakadt, testőr külsejű pasas téblábolt, egyik a bal, másik a jobb fülemet tartotta szemmel.

Megmorzsolgattam egy cigarettát az ujjaim között, meggyújtottam, de nem ízlett. Ültem, és azt figyeltem, hogy parázslik az ujjaim között. Úgy éreztem, legalább nyolcvanéves vagyok, és villámgyorsan öregszen tovább.

– Minél gyakrabban adja elő a történetét, annál hülyébbül hangzik. Ez a Marriott hétszentség, hogy napokig tárgyalt a váltságdíj fizetéséről, és akkor néhány órával a végső találkozás előtt fölhív egy vadidegent, és megfogadja testőrnek, hogy kísérje el – mondta Randall hidegen.

– Nem pont testőrnek – mondtam. – Hiszen még azt se árultam el neki, hogy van nálam fegyver. Csak kísérőnek.

– Hol hallott magáról?

– Először azt mondta, hogy egy közös ismerősünktől. Aztán meg azt, hogy találomra választotta ki a nevem a telefonkönyvből.

Randall finoman belekotort az asztalon heverő holmikba, és kiválasztott egy névjegykártyát, olyan mozdulattal, mintha valami mocskot venne a kezébe. Elém lökte.

– Megvolt neki a maga névjegye. A hivatalos névjegye.

Rápillantottam a kártyára. Marriott tárcájából került elő, egy csomó más névjeggyel együtt, ezekre nem sok ügyet vettem odakint a Purissima-kanyonban. Csakugyan az én névjegyem volt. Marriottéhoz képest meglepően mocskosnak látszott. Egyik sarkában kerek piszokfolt.

– Na persze – mondtam. – Ha csak tehetem, osztogatom őket. Ez csak érthető.

– Marriott magára bízta a pénzt – mondta Randall. – Nyolcezer dollárt. Úgy

látszik, megbízott fűben-fában.

Beleszívtam a cigarettámba, és a plafon felé fújtam a füstöt. A fény bántotta a szememet. Fájt a tarkóm.

– Nem loptam el a nyolcezer dollárt – mondtam. – Sajnálom.

– Na igen. Ha maga lopta volna el, nem lenne most itt. Vagy itt lenne? – Hűvös vigyor ült ki az arcára, de mesterkéltnek látszott.

– Nyolcezer dollárért nagyon sok mindent megtennék – mondtam. – De ha meg akarnék ölni valakit egy fütykössel, legföljebb kettőt ütnék... a tarkójára.

Bólintott. Mögötte az egyik jard beleköpött a szemétkosárba.

– Ez az egyik jellegzetessége a dolognak, ami meghökkenti az embert. Amatőrmunkának látszik, persze lehet, direkt úgy volt kicsinálva, hogy annak látsszék. A pénz nem Marriotté volt, ugye?

– Nem tudom. Most, hogy visszagondolok, úgy rémlik, hogy nem az övé volt, de ez csak futó benyomás. Nem akarta elárulni az illető hölgy személyazonosságát.

– Marriotról semmit se tudunk... egyelőre – mondta Randall vontatottan. – Mindenesetre elképzelhetőnek tartom, hogy ő maga akarta elbugázni a nyolcezret.

– Há? – Ez meglepett. Talán látszott is rajtam. Randall sima arcán semmi se változott.

– Megszámolta a pénzt?

– Nem én. Ideadott egy borítékot. Belenéztem, pénz volt benne, jó soknak látszott. Azt mondta, nyolc rongy. Miért akarta volna ellopni tőlem, hiszen már akkor is nála volt, mikor én még színre se léptem?

Randall a mennyezet sarkába nézett, és elhúzta a szája sarkát. Vállat vont.

– Menjünk csak vissza egy kicsit – mondta. – Valaki feltartóztatta Marriottot és a hölgyet, és elszedték tőlük ezt a nyakláncot meg más egyebet, és később felajánlották, hogy a feltételezett értékéhez viszonyítva nagyon kicsi összegért visszaadják. Marriottnak kellett intéznie a visszafizetést. Úgy gondolta, egyedül üti nyélbe, és nem tudhatjuk, hogy tárgyalópartnerei szabtak-e ezzel kapcsolatban valami feltételt, vagy szóltak-e róla egyáltalán. Az ilyen esetekben nagyon elővigyázatosan járnak el. De Marriott jónak látta felfogadni magát arra, hogy kísérje el. Mindketten azt képzelték, hogy szervezett bandával állnak szemben, és a banda tisztességesen játszik majd, a szakma keretein belül. Marriott félt. Ez csak természetes. Szerette volna, ha van vele valaki. De maga vadidegen volt az ő szemében, csak egy név volt, amit egy névjegyen olvasott; ezt a névjegyet valaki, nem tudjuk, ki, Marriott állítása szerint egy közös ismerős, nyomta a kezébe. Na, Marriott úgy dönt az utolsó percben, hogy maga vigye a pénzt, és intézze az egészet, ő meg majd elbújik a kocsiban. Maga azt állítja, hogy ez a maga ötlete volt, de lehet, hogy Marriott számított erre az ötletre, és ha maga nem dobja föl, ő maga javasolja.

– Először nem tetszett neki az ötlet – mondtam. Randall ismét vállat vont.

– Úgy tett, mintha nem tetszene neki, de a végén aztán beleegyezett. A telefonhívás

is beérkezett, elindulnak egy helyre, amit Marriott ír le magának. Mindez Marriottól származik. Nincs olyan része, amit maga indítványozott. Amikor odaérnek, a környéken senkit se találnak. A megállapodás szerint maguknak le kellett volna hajtani a mélyedésbe, de úgy saccolták, hogy nem férnének el az úttorlasz mellett. Csakugyan szűk volt a hely, mert Marriott kocsijának bal oldala csúnyán lehorzsolódott. Szóval, maga kiszáll, és lesétál a mélyedésbe, nem lát, nem hall semmit, vár néhány percet, visszatér a kocsihoz, aztán valaki a kocsi mögül tarkón keni magát. Mármost ha föl tesszük, hogy Marriott meg akarta szerezni azt a pénzt, és magát akarta fölhasználni ehhez alibinek, hát nem pont így járt volna el?

– Gyönyörű kis elmélet – szóltam. – Marriott leütött, elszedte tőlem a pénzt, de aztán megbánta, amit tett, elásta a pénzt egy bokor alatt, és kiloccsantotta a saját agyvelejét.

Randall kifejeztelenül nézett rám.

– Természetesen volt cinkosa is. Marriott úgy tervezte, hogy őt magát és magát is, Marlowe, leüti ez a cinkos. Csakhogy Marriottot átverte a cimborája. Megölte, és úgy lépett meg a pénzzel. Magát azért nem kellett, hogy megölje, mert maga nem ismerte őt.

Ámulattal tekintettem rá, és kioltottam cigarettám végét egy fa hamutartóban, valamikor üvegből volt a feneke, de az már rég lehetett.

– Ehhez az elmélethez a tények is passzolnak... már amennyire jelenleg ismerjük őket – mondta Randall csendesen. – Ez az elmélet van olyan jó, mint bármely más, amit pillanatnyilag fölállíthatunk.

– Csak egyetlen tény nem passzol: hogy engem a kocsi mögül ütöttek le, vagyis nekem arra kéne gyanakodni, hogy Marriott vágott kupán. A többi dolog stimmel. Megjegyzem, miután megölték, már nem gyanakodtam rá.

– Az a mód, ahogyan leütötték, pompásan illik az elméletbe – mondta Randall. – Maga nem mondta meg Marriottnak, hogy van magánál fegyver, de azért ő láthatta, hogy kidudorodik a hóna alatt, legalábbis gyaníthatta. Ebben az esetben olyankor kellett neki leütni magát, mikor semmit se gyaníthatott.

– Oké – mondtam. – Maga győzött. Jó elmélet ez, ha feltesszük, hogy nem Marriotté volt a pénz, és hogy el akarta lopni, és hogy cinkostársa is volt. Vagyis ő úgy tervezte, hogy daganatokkal a fejünkön észhez térünk, rájövünk, hogy eltűnt a pénz, erre kölcsönösen kifejezzük sajnálkozásunkat, hazamegyünk, és fátylat borítunk az egészre. Így végződik? Vagyis hogy Marriott terve szerint így kellett volna végződnie? Szóval ezt ő remek megoldásnak tartotta, nem?

Randall savanyúan mosolygott:

– Magam se vagyok elégedett ezzel az elmélettel. Csak kipróbáltam, hogy hangzik. A tények beleillenek... már amennyire ismerjük őket, márpedig nem nagyon ismerjük.

– Még egyáltalán nem tudunk annyit, hogy elkezdhetnénk elméleteket gyártani –

mondottam. – Miért nem tesszük föl, hogy igazat mondott, és esetleg fölismerte az egyik útonállót?

– Azt mondta, nem hallott küzdelmet.

– Azt. De lehet, hogy rögtön torkon ragadták. Vagy annyira megijedt, hogy kiáltani se bírt, mikor rátámadtak. Mondjuk, a bokrokból figyeltek bennünket, és látták, hogy lemegyek a domboldalon. Ahogy már mondtam is, eléggé eltávolodtam a kocsitól. Jó százlábnyira. Odamennek a kocsihoz, és meglátják benne Marriottot. Egyikük pisztolyt nyom az arcába, és csendesen kiszállítja a kocsiból. Aztán leütik. De valamiről, amit mond vagy a szeme állásából, azt következtetik, hogy fölismerte valamelyiküket.

– A sötétben?

– Ott – feleltem. – Valahogy így történhetett. Vannak hangok, amelyek megmaradnak az emlékezetünkben. Még sötétben is föl szoktunk ismerni embereket.

Randall megrázta a fejét.

– Ha itt szervezett ékszerbanda működött, azok nem gyilkoltak volna, csak ha nagyon muszáj. – Hirtelen elhallgatott, és fölragyogott a szeme. Nagyon lassan, nagyon feszesen becsukta a száját. Eszébe jutott valami. – Rablótámadás.

Bólintottam.

– Nem rossz elképzelés.

– Van itt még valami – mondta Randall. – Maga hogy került ide?

– A kocsimon jöttem.

– Hol volt a kocsija?

– Lenn Montemar Vistában, egy utcai kávéház parkolójában.

Töprengve vizsgálgatott. Mögötte a két nyominger gyanakodva méregetett. A részeg a cellájában jódlizni próbált, de megbicsaklott a hangja, és ez kedvét szegte. Sírva fakadt.

– Visszasétáltam a sztrádára – mondtam. – Leintettem egy kocsit. Egy lány ült benne, egyedül. Megállt és fölvet.

– Egy lány – mondta Randall. – Késő éjjel, egy elhagyott úton, és megállt.

– Meg. Vannak lányok, akik megállnak. Nem volt időm közelebről megismerni, de csinosnak látszott. – Rájuk bámultam, tudván tudva, hogy nem hisznek nekem, és szeretnének rájönni, hogy miért hazudok nekik.

– Kiskocsi volt – folytattam. – Kétajtós Sevró. A rendszámára nem emlékszem.

– Hahh! A rendszámára nem emlékszik! – mondta az egyik nyominger, és újfent beleköpött a szemétkosárba.

Randall előrehajolt, és kutató tekintettel végigmért.

– Ha azért hallgat el valamit, Marlowe, mert a saját szakállára akar dolgozni, hogy némi publicitásra tegyen szert, hát egye fene. Nem tetszik minden részlete a sztorijának. Magának adom az éjszakát, hogy gondolkozhasson. Holnap talán arra kérem, hogy eskü alatt tegyen vallomást. Közben pedig fogadjon meg egy jó

tanácsot. Ez gyilkossági ügy, a rendőrségre tartozik, nincs szükségünk a segítségére, még ha a hasznunkra lenne is. Csupán tényeket kérünk magától. Ért engem?

– Na persze. Hazamehetek? Nem érzem magam valami rózsásan.

– Hazamehet. – A tekintete jeges volt.

Fölkeltem, és halálos csendben az ajtó felé indultam. Négyet léptem, mikor Randall megköszöri a torkát, és hanyagul ezt mondta:

– Ó, és még egy apróság. Megfigyelte, milyen cigarettát szívott Marriott?

Megfordultam.

– Meg. Barna színűeket. Dél-amerikai márka, zománcozott tárcában tartotta őket.

Előrehajolt, kiválasztotta az asztalon heverő rakásból a hímzett selyemtárcát, és maga elé húzta.

– Ezt látta-e már?

– Ja. Futólag megnéztem.

– Úgy értem, korábban, az este folyamán.

– Azt hiszem, láttam – feleltem. – Hevert valahol. Miért?

– Talán átkutatta a holttestet?

– Oké – mondtam. – Igen, átkutattam a zsebeit. Ez a tárcá is nála volt. Csakis szakmai kíváncsiságból. Mindent úgy hagytam, ahogy volt. Végül is, Marriott az ügyfelem volt.

Randall két kézzel fölvette a hímzett tárcát, és kinyitotta. Belenézett. Üres volt. A három cigaretta eltűnt belőle.

Keményen összeszorítottam a számat, és megőriztem arcom fáradt kifejezését. Nem ment könnyen.

– Ebből látta-e rágyújtani?

– Nem.

Randall hűvösen bólintott.

– Mint látja, üres. Viszont a zsebében volt. Van benne egy kevés dohánypor. Meg fogom vizsgáltatni mikroszkóp alatt. Nem vagyok benne biztos, de az a gyanúm, hogy marihuána.

– Ha lett volna marihuánás cigarettája, biztosan azokat szívja ma este. Szüksége volt olyasmire, ami lelket önt belé – mondtam.

Randall óvatosan becsukta a tárcát, és félretolta.

– Ez minden – mondta. – És ha lehet, ne üsse bele az orrát a dolgunkba.

Kimentem.

Odakint felszállt már a köd, a csillagok olyan fényesen ragyogtak, mint fekete bársonyégbolton a mesterséges krómcillagok. Beletapostam a gázba. Rohadtul megszomjaztam egy italtra, a kocsmák viszont zárva voltak.

13.

Kilenckor keltem, ittam három csésze feketekávét, jeges vízzel lemostam a tarkómat, és elolvastam két reggeli lapot, melyeket a lakásom ajtaja elé dobtak. A bűnügyi hírek között volt egy bekezdés Bivaly Malloyról, de Nulty nevét nem említették. Lindsay Marriotról egy szót se írtak, hacsak a társasági hírekben nem.

Felöltöztem, ettem két lágy tojást, és ittam egy negyedik csésze feketekávét. Megnéztem magam a tükörben. Kissé árnyékosnak látszott még a szemem alja. Éppen indulni készültem, mikor megszólalt a telefon.

Nulty volt. Rosszkezdvéen kongott a hangja.

– Marlowe?

– Nyert. Na, elkapta?

– Naná, hogy elkaptuk. – Abbahagyta a fogvicsorgatást. – Ahogy mondtam is, a Ventura-vonalon. Barátom, micsoda móka volt! Hat láb, hat hüvelyk, olyan testalkattal, mint egy duzzasztógát, a friscói vásárra tartott bérelt kocsin. Öt üveg pia volt mellette az első ülésen, s miközben szerény hetven kilométerrel haladt, a hatodikát szopogatta. Mindössze két vidéki rendőr próbált szembeszállni vele, pisztoly és gumibot segítségével.

Szünetet tartott, közben néhány bementést rotyogtattam agyam kondérjában, de valahogy egyiket se találtam elég szellemesnek. Nulty folytatta:

– Agyonfárasztotta a rendőröket a trükkjeivel, és mikor annyira kivoltak már, hogy lefeküdtek szunyálni, oldalára döntötte a kocsijukat, tönkretette a rádiójukat, fölnyitott egy újabb üveg piát, és maga is ledöglött. Később a fiúk kikecmeregtek a kocsiból, és jó tíz percig verték a manus fejét gumibottal, mire észrevette. Mire kezdett volna bepöccenni, már bilincset vertek a mancsára. Ilyen egyszerű volt. Most rács mögött van, ittas vezetés, vezetés közben való alkoholfogyasztás, letartóztatásból való szökési kísérlet, könnyű testi sértés, botránnyokozás miatt, valamint azért, mert hatósági közeget bántalmazott kötelessége teljesítése közben, és nyílt pályán parkolt a kocsijával. Jó, mi?

– Mi ebben a vicc? – kérdeztem. – Gondolom, nem azért mondta el mindezt, hogy megröhögtessen.

– Az a vicc, hogy nem is őt kerestük – horkantotta Nulty. – Stoyanoffskynak hívják a manust, Hemetben lakik, keszonmunkásként dolgozott a San Jack-alagútnál, és épp most járt le a szerződése. Felesége van, meg négy gyereke. Most aztán kétségbe van esve az asszonyka. Hogy áll a Malloy-üggyel?

– Sehogy. Fáj a fejem.

– Ha lesz egy kis szabad ideje...

– Nemigen lesz – mondtam. – De azért kösz. Mikor lát már hozzá a niggerügy

nyomozásához?

– Magát az ne érdekelje – mondta Nulty gúnyosan, és letette a kagylót.

Elhajtottam a Hollywood bulvárra, leraktam a kocsimat az épület melletti parkolóhelyen, és liften fölmentem az irodáig. Kinyitottam a kis fogadószoba ajtaját, sose szoktam bezárni, hátha valamelyik ügyfelemnek kedve szottyán várakozni.

Miss Anne Riordan fölnézett egy képeslapból, és rám mosolygott.

Dohánybarna kosztümöt viselt, alatta magas nyakú fehér szvettert. Nappali fénynél világos gesztenyeszínű volt a haja, kalapot illesztett rá, akkora volt a teteje, mint egy whiskysüveg, a karimájába bele lehetett volna csomagolni egyheti szennyest. Hozzávetőlegesen negyvenöt fokos szögben megdőntve viselte, úgyhogy a kalap széle majdnem súrolta a vállát. Ennek ellenére csinos volt. Vagy talán éppen ezért.

Körülbelül huszonnyolc évesnek néztem. Homloka kissé magasabb volt annál, mint amit elegánsnak tartanak. Fitos kis orra volt, felső ajka egy árnyalattal hosszabb a kelleténél, a szája több mint egy árnyalattal szélesebb. Szeme kékesszürke, benne aranyfoltok. Kedves mosolya volt. Úgy nézett ki, mint aki jól aludt az éjjel. Igen helyes arca volt, az ilyen arcot gyorsan megkedveli az ember. Csinos, de nem annyira, hogy valahányszor elkíséri valahova az ember, boksziert kéne magával vinnie.

– Nem tudtam, mikor tartja a fogadóóráit – mondta. – Gondoltam, megvárom. Úgy veszem észre, ma nincs benn a titkárnője.

– Nincs titkárnőm.

Átmentem a fogadószobán, és kinyitottam a belső ajtót, aztán bekapcsoltam a külső ajtóra szerelt berregőt.

– Menjünk be kiseded gondolkozószobámba.

Ahogy elhaladt mellettem, a nagyon száraz szantálfa enyhe illata csapott meg. Odabent megállt, és szemrevételezte az öt zöld iratgyűjtő dossziét, az agyonkopott rozsdavörös szőnyeget, a felületesen letörölgetett bútorokat és a nem túlzottan tiszta csipkefüggönyt.

– Szerintem szüksége volna olyasvalakire, aki fölvenné a telefont – mondta a lány. – És időnként mosodába küldené a függönyeit:

– Majd Medárd-napkor kirakom őket az esőre. Foglaljon helyet. Lehet, hogy elszalasztok néhány vacak kis megbízatást. De megspórolok egy csomó talpalást. És pénzt takarítok meg vele.

– Látom – jegyezte meg higgadtan, és óvatosan az asztal üveglapjára helyezte impozáns méretű antilopbőr táskáját. Hátrahajolt, és vett egyet a cigarettáimból. Megégettem az ujjamat a papírgyufával, mikor tüzet adtam neki. Füstfátyolt fújt maga elé, és keresztülmosolygott rajta. Szép fogai voltak, jó nagyok.

– Biztos nem gondolta, hogy ilyen hamar viszontlát. A feje hogy van?

- Ramatyul. Csakugyan nem gondoltam.
- Rendesek voltak a rendőrök?
- A maguk módján.
- Remélem, nem tartom föl?
- Nem.
- De azért nem hiszem, hogy nagyon örül nekem.

Megtömtem a pipámat, és a gyufáért nyúltam. Alapos munkával rágyújtottam. A lány helyeslően figyelte. A pipások megbízható emberek. Csalódni fog bennem hamarosan.

– Megpróbáltam kihagyni magát a játékból – mondtam. – Tulajdonképpen nem is tudom, miért. Egyébként most már semmi közöm az ügyhöz. Az éjjel kipitiztem magam, egy üveg pia segítségével álomba szenderültem, most már a rendőrség dolga az eset: figyelmeztettek, hogy ne üssem bele az orrom.

– Azért hagyott ki a játékból – mondta a lány nyugodtan –, mert úgy vélte, a rendőrség nem hinné el, hogy merő kíváncsiságból csellengtem abban a völgyben az éjszaka. Azzal gyanúsítanak, hogy valami bűnös ok vezérelt oda, és addig faggatnának, míg tropára nem mennek az idegeim.

– Honnan tudja, hogy nekem is ez járt a fejemben?

– A hekus is ember – mondta kitérően.

– Kezdetben legalábbis... Így hallottam.

– Ó... milyen cinikus ma reggel. – Lusta, de fürkésző tekintettel körülnézett a szobában. – Jól megy magának? Úgy értem, üzleti szempontból. Úgy értem, sokat keres ezzel a bútorzattal?

Röfftettem.

– Vagy inkább próbáljak meg a magam dolgával törődni, és ne tegyek föl szemtelen kérdéseket?

– Menne, ha megpróbálná?

– Most mindketten azt csináljuk. Mondja, mért falazott nekem az éjjel? Azért, mert vörösbarba a hajam, és jó az alakom?

Nem szóltam semmit.

– Akkor mással próbálkozom – mondta lelkesen. – Szeretné tudni, kié volt a jade nyaklánc?

Éreztem, hogy megkeményedik az arcom. Elszántan törtem a fejem, de nem tudtam pontosan visszaemlékezni. Aztán hirtelen mégis. Egy árva szót se ejtettem a lány előtt a jade nyakláncról.

Fölvettem a gyufát, és újra meggyújtottam a pipámat.

– Nem nagyon – feleltem. – Miért?

– Mert én tudom.

– Nocsak.

– Mit csinál, mikor tényleg beszédes kedvében van? Topog a lábával?

– Na jó – morogtam. – Azért jött, hogy elmondja. Rajta.

Kék szeme tágra nyílt, egy pillanatig úgy láttam, nedves is. Fogai közé harapta a felső ajkát, és lelkiismeretesen harapdálta, közben az asztallapra bámult. Aztán vállat vont, elengedte fogaival az ajkát, és édesen rám mosolygott.

– Ó, tudom én, hogy átkozott, kérdezősködő nőszemély vagyok. De van bennem valami a vadászebből. Rendőr volt az apám. Cliff Riordannek hívták, hét évig ő volt Bay City rendőrparancsnoka. Gondolom, tőle örököltem. – Úgy rémlik, ismertem. Mi történt vele?

– Leváltották. Ettől teljesen tönkrement. Egy játékkaszinókat üzemeltető banda, egy Laird Brunette nevű férfi vezetésével polgármestert választott magának. Aput lehelyezték a Bűnügyi Nyilvántartó élére, az Bay Cityben körülbelül akkora, mint egy teáscsésze. Apu ott is hagyta őket, néhány évig még ellézengett valahogy, aztán meghalt. Anyu is hamarosan követte őt. Így aztán két éve egyedül élek.

– Sajnálom – mondtam.

Kioltotta a cigarettáját. Nem volt rúzsos.

– Csak azért untattam magát ezzel, hogy végre felfogja: nekem könnyű szót érteni a rendőrökkel. Talán már tegnap éjjel el kellett volna ezt mondanom. Ma reggel érdeklődtem, hogy ki vezeti az ügyben a nyomozást, és elmentem az illetőhöz. Először elég zabos volt magára.

– Azt elhiszem – feleltem. – Ha mindenről elmondtam volna neki az igazat, még akkor se hitt volna nekem. Ezek után le fogja harapni valamelyik fületem.

Úgy láttam, megbántódott. Fölkeltem, és kinyitottam a tulsó ablakot is. A közúti forgalom dübörgése hullámokban hatolt be, mint az émelygés. Kutyául éreztem magam. Kihúztam az íróasztal legalsó fiókját, elővettem az irodai palackot, és töltöttem magamnak egy pohárral.

Miss Riordan rosszállóan figyelt. Többé nem voltam megbízható ember a szemében. Nem szólt semmit. Fölhajtottam az italt, elraktam az üveget, és leültem.

– Engem meg se kínált – mondta hűvösen.

– Sajnálom. Még csak tizenegy óra van, vagy még kevesebb. Azt hiszem, nem látta az ital márkáját.

Megrebbent a szeme.

– Ez bók?

– Az én köreimben igen.

Ezen elgondolkozott. Nem fogta föl az értelmét. Én se fogtam föl, mikor jobban utánagondoltam, mert nem is volt. De az italtól sokkal jobban éreztem magam.

Előrehajolt, és lassan ide-oda csuszatolta az asztal üveglapján a kesztyűjét.

– Nem akar segéderőt fölvenni, ugye? Még akkor se, ha csak annyiba kerülne, hogy hébe-hóba egy-két jó szót szóljon hozzá?

– Nem én.

Bólintott.

– Sejtettem. Legjobb, ha elmondom, amit tudok, aztán hazamegyek.

Nem szóltam semmit. Újra meggyújtottam a pipámat. Az ilyesmitől úgy látszik, mintha gondolkozna az ember, amikor egy fia gondolata sincs.

– Először is arra gondoltam, hogy az ilyen jade nyaklánc muzeális érték, tehát jól ismerik – mondta.

Feltartottam a levegőbe a még égő gyufaszálat, és figyeltem, amint az ujjam felé kúszik a láng. Aztán lágyan elfújtam, beleejtettem a hamutartóba, és így szóltam:

– Magának én egy szót sem szóltam semmiféle jade nyakláncról.

– Maga nem, de Randall hadnagy igen.

– Gombokat kéne varrni a szájára.

– Ismerte az apámat. Megígértem neki, hogy nem adom tovább.

– Most továbbadja nekem.

– Maga már amúgy is tudta, maga számár.

Hirtelen magasba lendült a keze, mintha a szája elé akarta volna kapni, azután lassan leereszkedett. Tágra nyílt a szeme. Ügyesen alakított, de tudtam róla olyasvalamit, ami tönkretette a hatást.

– Tudott róla, ugye? – Sietve lihegte ki a szavakat.

– Én azt hittem, hogy gyémántból van. Meg egy karkötő, egy pár fülbevaló, egy nyakék, három gyűrű, az egyikben smaragdok.

– Most azt hiszi, hogy jópofa? – mondta a lány. – Még csak nem is szellemes.

– Fei Cui jade. Igen ritka fajta. Metszett szemekből áll, egy-egy szem hatkarátos, összesen hatvan szeme van. Nyolcvanezer dollárt ér.

– Milyen szép barna szeme van – mondta a lány. – És még azt hiszi, hogy kemény vagány.

– Na, kié volt az a nyaklánc, és hogyan jött rá a dologra?

– Nagyon egyszerűen. Gondoltam, a város legjobb ékszerészének tudnia kell róla. Kaptam magam, és elmentem a Block's igazgatójához, hogy megkérdezzem tőle. Azt mondtam neki, hogy író vagyok, és cikket szeretnék írni a ritka jadeokról... tudja, mi van.

– És ő bedőlt a maga vörös hajának és a jó alakjának.

Haja tövéig elvörösödött.

– Hát, mindenesetre elmondta, hogy a nyaklánc egy gazdag nőé, Bay Cityben lakik az illető, egy kanyonban, egy birtokon. Mrs. Lewin Lockridge Grayle. A férje valami beruházási bankár, iszonyúan gazdag, van vagy húszmilliója. Beverly Hillsben volt régebben rádióadója, a KFDK-állomás, Mrs. Grayle ott dolgozott. Öt éve kötöttek házasságot. Szívdöglesztő szókeség. Mr. Grayle már korosodik, májbajjal küszködik, állandóan otthon tartózkodik, és hashajtókat szed, közben a felesége eljár szórakozni.

– Jó fej ez az ékszerész – mondtam. – Mindenhova bejáratos.

– Ó, nem tőle tudom én mindezt, maga számár. Ő csak nyakláncról adott

felvilágosítást. A többit Giddy Gertie Arbogasttól tudom.

Erre már csak lenyúltam a legalsó fiókba, és újra elővettem az irodai palackot.

– Remélem, nem derül ki, hogy maga is azok közé az iszákos detektívek közé tartozik? – kérdezte a nő aggodalmaskodva.

– Miért ne? Mindig megoldják az ügyeiket, és még csak nem is izzadnak. Folytassa a sztoriját.

– Giddy Gertie a *Chronicle* társasági rovatát szerkeszti. Évek óta ismerem. Kétszáz fontot nyom, és Hitler-bajuszt visel. Előkereste a Grayle család dossziéját. Nézze csak.

Benyúlt a táskájába, és egy fényképet csúsztatott az asztalra – egy ötször hármas, fényes újságkivágást.

Egy szőke nő volt rajta. Olyan nő, akiért egy püspök lyukat rúgna a templom oldalába. Utcai ruhát viselt, fekete-fehér utcai ruhát, hozzávaló kalapot, és kissé kihívóan nézett, de nem nagyon. Amit szem-száj-kéz kívánhat, megvolt rajta. Harminc körül járhatott.

Gyorsan töltöttem egy pohárral, és felhajtottam, égette a torkomat.

– Rakja el – szóltam. – Mindjárt ráugrom.

– Hiszen magának szereztem. Akar vele találkozni, nem?

Még egyszer megtekintettem a fényképet. Azután becsúsztatam az itatós alá.

– Ma este tizenegykor, ha megfelelne.

– Ide hallgasson. Mr. Marlowe, ez nem viccparádé. Fölhívtam a nőt. Fogadja magát. Üzleti ügyben.

– Kezdhethük az üzlettel is.

Türelmetlenül legyintett, ezért abbahagytam az elménckedést, és visszaköltöttem arcomra a viharvert, rosszalló kifejezést.

– Milyen ügyben kíván fogadni?

– Hát a nyaklánc ügyében. A dolog így történt: fölhívtam, és kínkeservek árán elértem, hogy ő jöjjön a telefonhoz. Aztán leadtam neki azt a mesét, amit az ékszerésznek, de nemigen vette be. Úgy vettem ki a hangjából, hogy másnapos. Olyasvalamit mondott, hogy beszéljek a titkárnökjével. Megpróbáltam a telefontól tartani, és megkérdeztem tőle, igaz-e, hogy az övé a Fei Cui nyaklánc. Egy idő múlva azt mondta, hogy az övé. Megkérdeztem tőle, hogy megnézhetném-e. Azt felelte: miért? Még egyszer előadtam a mesémet, de másodsorra se vette be. Hallottam, amint a kagylót letakarva lebaránít valakit, amiért hozzá kapcsolt engem. Aztán közöltem vele, hogy Philip Marlowe-nak dolgozom. “Na és?”, mondta ő. Képzelse!

– Hihetetlen. De ezek a mai társasági hölgyek úgy beszélnek, mint a szajhák.

– Nem is tudom – mondta Miss Riordan édesen. – Talán némelyikük csakugyan az. Azután megkérdeztem tőle, hogy van-e titkos telefonja, azt felelte, mi közöm hozzá. De a vicces az volt, hogy nem tette le a kagylót.

– A jade forgott a fejében, és nem tudta, hogy maga hová fog kilyukadni. Az is lehet, hogy Randall már fölvilágosította néhány dolgról.

Miss Riordan a fejét rázta.

– Nem. Később felhívtam Randallt, azt mondta, csak éntőlem tudta meg, kié a nyaklánc. Egészen meg volt lepődve, hogy ki tudtam deríteni.

– Majd megszokja magát – mondtam. – Lehet, hogy meg is kell hogy szokja. Azután?

– Így szóltam Mrs. Grayle-hez: “Ugye, még most is szeretné visszakapni?” Ilyen egyszerűen. Más megfogalmazás nem jutott eszembe. Valamit mondanom kellett, ami kissé fölrázza. És föl is rázta. Nagy sietve megadott egy másik számot. Fölhívtam azon, és közöltem, hogy szeretnék találkozni vele. Úgy vettem észre, ezen meglepődött. Hát kénytelen voltam kitalálni előtte. Nem tapsikolt örömeiben. Csodálkozott, miért nem hallott Marriotról. Gondolom, azt hitte, Marriott meglépett a pénzzel, vagy valami. Megállapodtunk benne, hogy kettőkor fölkeresem. Mesélek majd neki magáról, elmondom, milyen kedves, milyen diszkrét, és hogy szíves örömet segítene neki a nyakék visszaszerzésében, ha erre egyetlen mód van, és így tovább. Már fölkeltem az érdeklődését.

Nem szóltam semmit, csak bámultam rá. Úgy láttam, megsértődött.

– Mi az? Talán rosszul csináltam?

– Nem tudja megérteni, hogy ez most már a rendőrség ügye, és engem is figyelmeztettek, hogy ne üssem bele az orrom?

– Ha Mrs. Grayle úgy kívánja, százszázalékosan joga van hozzá, hogy felfogadja magát.

– Mire?

Türelmetlenül ki-be csukogatta a táskáját.

– Ó, istenem... egy ilyen nő... az ő külsejével... hát nem érti... – Elhallgatott, és beleharapott az ajkába. – Miféle férfi volt az a Marriott?

– Alig ismertem. Úgy láttam, afféle anyámasszony katonája. Nekem nem nagyon tetszett.

– Az a fajta férfi volt, akihez vonzódnak a nők?

– Némelyikük. Mások inkább leköpték volna.

– Úgy látszik, Mrs. Grayle vonzónak találta. Együtt jártak.

– Ő valószínűleg együtt jár vagy száz férfival. Nagyon kicsi az esély rá most már, hogy visszaszerezzük a nyakláncot.

– Miért?

Fölkeltem, az iroda végébe mentem, és tenyeremmel keményen megvertem a falat. A túloldalon egy pillanatra elhallgatott az írógépkattogás, aztán folytatódott. A nyitott ablakon kinéztem épületünk és a Palota Szálló közti aknába. Olyan erős kávészag szállt fölfelé, hogy garázst lehetett volna húzni a tetejére. Visszamentem az asztalomhoz, visszaraktam a whiskysüveget a fiókba, becsuktam a fiókot, és

visszaültem a helyemre. Kilencedszerre vagy tizedszerre gyújtottam meg a pipámat, és töviről hegyére megnéztem a gyatrán leporolt asztal fölött Miss Riordan becsületes, komoly arcocskáját.

Nagyon meg lehet kedvelni az ilyen arcot. Holmi kiszépített szőkét minden utcasarkon találhat az ember, de ez az arc nem kopik el egyhamar. Belemosolyogtam.

– Nézze, Anne. Ez a Marriott-féle gyilkosság ostoba tévedés volt. Az a geng, amely e mögött az ékszerrablás mögött rejtőzik, sose követett volna el ilyesmit. Valószínűleg az történt, hogy magukkal vittek fegyverhordozónak valami kábítószerből betörülködött patkányt, és a fickó elvesztette a fejét. Marriott valami rossz mozdulatot tehetett, és mielőtt bárki megakadályozhatta volna, egy kezdő gengszter letaglózta. Íme, egy jól szervezett banda, bizalmas értesülésekkel ékszerekről és azoknak a nőknek az életéről, akik viselik őket. Szerény váltságdíjat kérnek, és megtartják a szavukat. De aztán itt van egy félreeső helyen elkövetett gyilkosság, ami egyáltalán nem illik bele a képbe. Elképzelésem szerint bárki követte is el, már órák óta holtan hever a Csendes-óceán fenekén, súlyokkal a bokáján. Mármost a jade vagy lemerült az ipsével együtt a tenger fenekére, vagy pedig a bandának van fogalma az igazi értékéről, és most elrejtették biztos helyre, onnan hosszú ideig, talán évekig sem merik előszedni. Vagy ha elég nagy a banda, az ékszer felbukkanhat a világ túlsó oldalán. A nyolcezer, amit kértek, nagyon kevésnek látszik, ha tényleg ismerték a jade értékét. Viszont nehéz lenne értékesíteni. Egy dologban azonban biztos vagyok. Soha nem akartak megölni senkit se.

Anne Riordan kissé szétnyílt ajakkal, elbűvölt arckifejezéssel hallgatta a szavaimat, mintha én volnék a dalai láma:

Lassan becsukta a száját, és bólintott egyet.

– Maga csodálatos – mondta lágyan. – De dilis is. Fölállt, és magához vette a táskáját.

– Elmegy ahhoz a nőhöz, vagy nem megy?

– Randall nem kötheti meg a kezemet... ha ez a nő felfogad engem.

– Rendben. Fölkeresek még egy társaságirovat-vezetőt, és ha lehet, próbálok újabb bizalmas értesüléseket szerezni a Grayle családról. És az asszony szerelmi ügyeiről. Bizonyára vannak szerelmi ügyei, nem?

Most szomorkás volt a gesztenyeszínű haj keretezte arc.

– Kinek nincsenek? – kérdeztem gúnyosan.

– Nekem sose voltak. Nem mondhatnám, hogy voltak.

Gyorsan a szám elé kaptam a kezemet. A lány éles tekintetet meresztett belém, és az ajtó felé indult.

– Valamiről megfeledkezett – szóltam.

Megállt, és visszafordult.

– Miről? – Gondosan szemügyre vette az asztal tetejét.

– Rohadt jól tudja, hogy miről.

Visszajött az asztalhoz, és komoly arccal föléje hajolt.

– Miért ölték volna meg azt az alakot, aki meggyilkolta Marriottot, ha egyszer nem hívei a gyilkosságnak?

– Mert olyanfajta muksó volt, aki hagyja, hogy elcsípjék, és köp, ha egyszer megvonják tőle a kábítószerét. Én úgy értettem, hogy üzletfelüket sose ölnék meg.

– Mitől olyan biztos, hogy kokós volt a gyilkos?

– Nem vagyok benne biztos. Csak úgy mondtam. A legtöbb frájer az alvilágban kábítószer szed.

– Ó. – Főlegyenesedett, és mosolyogva bólintott. – Azt hiszem, ezekre gondolt – mondta, és sebesen belenyúlt a táskájába, majd az asztalra helyezett egy kis selyempapírcsomagot.

Felvettem, óvatosan lehúztam róla a gumiszalagot és kibontottam. Három vastag, hosszú, papírszopókás ruszki cigaretta volt benne. A lányra néztem, és nem szóltam semmit.

– Tudom, hogy nem lett volna szabad elvinnem őket – mondta egy szuszra. – De láttam, hogy marihuánás cigaretták. Rendszerint sima papírcsomagolásban kerülnek forgalomba, de mostanában Bay City környékén ilyen alakban dobják őket piacra. Már sokat láttam belőlük. Úgy gondoltam, ciki lenne annak a szegény tagnak, hogy holtan találják rá, és a zsebében vannak ezek a marihuánás cigik.

– A tárcát is el kellett volna vinnie – mondtam csöndesen. – Maradt benne egy kis por. És gyanús volt, hogy üres.

– Nem tudtam... maga miatt... De... majdnem visszamentem érte. Csak nem volt hozzá bátorságom. Bajba került miatta?

– Nem – hazudtam. – Miért kerültem volna?

– Ennek örülök – mondta szomorkásan.

– Miért nem dobta el őket?

Ezen elgondolkozott, oldalához húzott táskával. Lehetetlen széles karimájú kalapja pont úgy lejtett, hogy eltakarta az egyik szemét.

– Azt hiszem, azért, mert rendőr volt az apám – mondta végül. – Az ember nem dob el tárgyi bizonyítékot csak úgy ukmukfukk. – Mosolya törékennyé és büntudatosává vált, arca vérbe borult. Vállat vontam.

– Akkor hát... – A két szó úgy lógott a levegőben, mint zárt szobában a füst. Ahogy kimondta őket, az ajkai nyitva maradtak. Hagytam lógni a szavakat a levegőben. A lány arcán elmélyült a pír.

– Rémesen sajnálom. Nem lett volna szabad ezt tennem.

Ezt is elengedtem a fülem mellett.

Az ajtóhoz sietett és távozott.

14.

Egyik ujjammal megpiszkáltam az egyik hosszú ruszki cigarettát, aztán szépen sorba raktam őket, egymás mellé, és megnyikorgattam a széket. Az ember nem dob el tárgyi bizonyítékot csak úgy ukmukfukk. Szóval ezek bizonyítékok. Ugyan mire? Hogy egy bizonyos férfi időnként elszívott egy pofa marihuánát, olyan férfi, aki feltehetően vonzódott mindahhoz, ami kissé egzotikus. Viszont rengeteg bűnöző is szívja a marihuánát, valamint számtalan dzsessz-zenész meg főiskolás és egyetemista srácok és csinos csajok, akik lemorzsolódtak. Amerikai hasis. Gyomnövény, amely mindenütt megterem. Most már törvény tiltja a termesztését. Ez aztán marha sokat jelent akkora országban, mint az USA.

Ott ültem, pöfékeltem a pipámból, hallgattam a szomszéd helyiségből átszivárgó írógépkopogást, a Hollywood bulvár forgalmának zsvaját és a tavaszt, amely úgy zörgött a levegőben, mint szélfúttá papírzsák a betonjárdán.

Jó nagy cigaretták voltak, amilyenek általában a ruszki cigaretták, a marihuánának pedig durva a levele. Marihuána. Amerikai hasis. Bizonyíték. Nagy ég, micsoda kalapokat viselnek a nők! Fájt a fejem. Dilis.

Elővettem a zsebkésemet, és kinyitottam a kis pengéjét, azt, amellyel nem szoktam a pipámat pucolni, és kiválasztottam az egyik cigarettát. Ezt tenné egy rendőrségi vegyész is. Először ugyebár fölvágná az egyik cigarettát középütt, és megvizsgálná mikroszkóp alatt, ami benne van. Hátha valami szokatlanra bukkan. Nem nagyon valószínű, de hát, az ördögbe is, a vegyészek havi fizetésből élnek.

Végighasítottam egyet a közepén. A szopókát elég nehéz volt elszelni. Na de hát, aki a nehéz vagányok fajtájából való, az megbirkózik ilyesmivel. El is szeltem őket, mint annak a rendje. Szerettem volna látni, hogy bárki is megpróbál megakadályozni benne.

A szopókából vékony, fényes, felgömbölyödő szélű kartondarabok kerültek elő, valami volt rájuk nyomtatva. Kihúztam magam a széken, és fölmarkoltam őket. Próbáltam összerakosgatni a papírdarabkákat, de kicsúszkáltak a kezem alól. Megragadtam egy másik cigarettát, és belebandzsítottam a szopókájába. Most más módszerrel estem neki zsebkésem pengéjével. Végigtapogattam a cigarettát szopókája tövéig. Olyan vékony volt a papírja, hogy érezni lehetett alatta a szemcséket. Óvatosan levágtam a szopókát, és még óvatosabban hosszában elszeltem, de csak amennyire muszáj volt. Kinyílt, belül megtaláltam az összesodort névjegykártyát, ezúttal sértetlenül.

Gyöngéden szétbontottam. Egy férfi névjegye. Vékony, halvány elefántcsontszínű, majdnem fehér papír. Finoman árnyékolt betűk voltak rányomtatva. Bal alsó sarkában egy Stillwood Heights-i telefonszám. Jobb alsó sarkában a következő

szöveg: “Csak előzetes megbeszélés alapján.” Középu, kissé nagyobb, de ugyancsak diszkrét betűkkel: “Jules Amthor”. Alatta, valamivel kisebb betűkkel: “Lelki tanácsadó”.

Fölvettem a harmadik cigarettát. Ebből nagy vesződés árán sikerült úgy kivennem a névjegyet, hogy semmit se vágtam szét. Ugyanaz a névjegy volt. Visszaraktam a helyére.

A karórámra pillantottam, pipámat egy hamutartóba tettem, aztán kénytelen voltam még egyszer a karórámra pillantani, hogy megállapítsam az időt. A két szétvágott cigarettát a selyempapír egyik darabjába tekertem, a másikba az ép cigit, belsejében a névjeggel, és mindkét csomagocskát elzártam az íróasztalomba.

Ültem, és a névjegyet bámultam. Jules Amthor, Lelki tanácsadó, Csak előzetes megbeszélés alapján, Stillwood Heights-i telefonszám, cím nuku. Három ugyanilyen összesodort névjegy, három marihuánás cigarettában, egy japán vagy kínai selyemtárcában, melynek teknőcpáncél-utánzatból készült a foglalata. Efféle iparcikkeket harmincöt-hetvenöt centért lehet kapni bármelyik távol-keleti különlegességek boltjában, valami “Lin Ping Pong” nevű helyen, ahol egy finom modorú japán sutyorog az emberrel, és szívélyesen mosolyog, midőn megjegyezzük, hogy az Arábia holdja nevű tömjének olyan a szaga, mint egy külvárosi utcalány hónaljának.

És mindez olyan férfi zsebében, aki már menthetetlenül halott, és akinek volt egy valóban drága cigarettatárcája, abban tartotta azokat a cigarettákat, melyekből tényleg szívni szokott.

Biztosan véletlenül került hozzá. Semmi értelmes magyarázat nincs a dologra. Talán egy szálloda halljában vágta zsebre véletlenül, és nála maradt. Elfelejtette visszavinni. Jules Amthor, Lelki tanácsadó.

Megszólalt a telefon, szórakozottan belemondtam a nevemet. Olyan rendőrnök a hideg, kemény hangja szólalt meg, aki azt hiszi, hogy ő a James. Randall hangja volt. Nem ugatott. Őkelme a jeges nyugalma típusához tartozott.

– Szóval maga nem tudja, ki volt az a lány elmúlt éjjel? És csak egyszerűen fölvette magát a kocsijára a sugárúton, odáig meg gyalog ment. Csinos kis hazugság, Marlowe.

– Tegyük föl, hogy van egy lánya. Bizonyára nem látná szívesen, hogy fotóriporterek ugrálnak elő a bokrokból, és villanófénnyel világítanak tele az arcát.

– Maga linkelt nekem.

– Mégpedig élvezettel.

Egy pillanatig hallgatott, mintha dűlőre akarna jutni valamilyen kérdésben.

– Fátylat borítunk rá – mondta. – Beszéltem a lánnyal. Bejött hozzám, és elsorolta a mondókáját. Történetesen olyan férfinak a lánya, akit ismertem és becsültem.

– Kitalált magának – mondtam –, maga meg kitalált őneki.

– Valamennyit elmondtam neki – mondta hidegen. – Egyetlen okból. Ugyanebből

az okból hívtam föl magát. Ez a nyomozás a nyilvánosság kizárásával folyik. Van némi esélyünk rá, hogy lefűleljük ezt az ékszertolvaj bandát, és nem akarjuk elpasszolni ezt az esélyt.

– Ó, ma reggelre genggyilkosság lett belőle. Oké.

– Egyébként abban a fura cigarettatárcában marihuánapor volt... tudja, amelyiken a sárkányok vannak. Biztosan nem látta, hogy Marriott azokból is szívott?

– Nem hát. Amíg vele voltam, csak amazokból szívott. De nem volt velem egész idő alatt.

– Értem. Hát csak ennyit akartam mondani. Ne felejtse el, amit az éjjel tanácsoltam magának. Ne próbáljon elméleteket gyártani ezzel az üggyel kapcsolatban. Mit akarunk mi magától? Azt, hogy hallgasson. Mert különben... – Elhallgatott. Beleásítottam a kagylóba.

– Hallom, ásítózik – reccsentette. – Talán azt hiszi, hogy a levegőbe beszélek? No nem. Egyetlen hibás lépés, és őrizetbe vesszük mint koronatanút.

– Úgy érti, nem hozzák a sajtó tudomására az esetet?

– A gyilkosságot igen..., de azt nem, ami mögötte van.

– Azt aztán maga se tudja – mondtam.

– Eddig kétszer figyelmeztettem magát. Vegye úgy, hogy harmadszor is figyelmeztettem. Harmadszorra és utoljára.

– Túl sokat beszél – mondtam. – Akinek csakugyan nagy a főrja, nem dumál ennyit.

Válaszképpen lecsapta a kagylót. Oké, a pokolba Randall-lal, hadd dolgozzon az ügyön.

Körbesétáltam az irodámat, hogy megnyugodjak valamennyire, töltöttem magamnak egy pohárkával, ismét az órára néztem, és nem láttam, hogy mennyi az idő, és ismét leültem az íróasztalomhoz.

Jules Amthor, Lelki tanácsadó. Csak előzetes megbeszélés alapján. Adjunk neki elegendő időt és elegendő pénzt, mindenre talál gyógyírt, jade-tulajdonos férjtől a sáskajárásig. Nagy szakértője lehet a szerelmi csalódásoknak, nőknek, akik egyedül alszanak, és változtatni szeretnének ezen; elcsavargott fiúknak és lányoknak, akik nem írnak a szüleiknek; ingatlaneladásnak úgy, hogy még egy évig a régi tulajdonosé maradjon; aztán holmi színészdilemmáknak: ha elvállalom a szerepet, leégek-e a közönség előtt, vagy pedig még sokoldalúbbnak fog tartani? Bizonyára férfiak is felkeresik nagy titokban, akik stentori hangon üvöltöznek az alárendeltjeikkel, de valójában érzélgős lelki toprongyok. Leginkább női páciensek kereshetik föl: lihegő hústömegek és vijjogó paszulykarók, álmodozó öregasszonyok meg olyan fiatal nők, akik azt képzelik, hogy Elektra-komplexusuk van; minden rendű, rangú, korú nők, csak egy a közös bennük: hogy van pénzüik. Mr. Jules Amthor nem jótékonyági intézmény. Nála rögtön kell fizetni. Holmi gazdag kurvák, akiket ügyvéddel kell felszólíttatni, hogy rendezzék a

tejszámlájukat, neki fizetnek, mint a katonatiszt.

Íme, egy férfi, aki egy személyben ripacs és sarlatán, s a névjegye marihuánás cigaretták szopókájából kerül elő, a cigaretták meg egy halott zsebéből.

Ez nem lesz rossz móka. Fölvettem a telefonkagylót, és a Stillwood Heights-i telefonszámot kértem a központól.

15.

Egy száraz, rekedt hangú, idegen akcentussal beszélő nő vette fel a kagylót.

– 'Alló.

– Beszélhetnék Mr. Amthorral?

– Ó, nem. Sajnálom. Nagyon sajnálom. Amthor senkivel nem szok beszélni a telefonon. Én a titkárnője vagyok. Hagy üzenetet?

– Mi a maguk címe? Szeretnék beszélni vele.

– Ó, ön hivatalosan akar konzultálni Amthorral? Nagyon fog örrülni. De most el van foglalva. Mikorr kíván találkozni vele?

– Azonnal. Még ma.

– Á – mondta a hang sajnálkozva –, az nem megy. Talán a jövő héten. Megnézem az előjegyzési naptárban.

– Nézze – mondtam. – Hagyja a fenébe az előjegyzési naptárat. Van cerruzája?

– Márr hogyne volna cerruzám. De...

– Akkor írja. A nevem Philip Marlowe. A címem: 615 Cahuenga épület, Hollywood. A Hollywood bulváron van, Ivar közelében. A telefonszámom Glenview 7537. – Lebetűztem a címemet, és vártam.

– Igen, Miisztter Marrlowe. Leírtam.

– Egy Marriott nevű férfi ügyében szeretnék Mr. Amthorral beszélni. – Ezt is lebetűztem. – Nagyon sürgős. Életfontosságú. Azonnal beszélnem kell vele. A-z-o-n-n-a-l. Más szóval tüstént. Világos?

– Nagyon furcsán beszél – mondta az idegen akcentusú hang.

– Dehogy. – Megragadtam a telefonszinórt, és megráztam. – Nincs énnekem semmi bajom. Én mindig így beszélek. Különleges ügyről van szó. Mr. Amthor egészen biztosan hajlandó lesz fogadni engem. Magándetektív vagyok. De addig nem akarok a rendőrséghez fordulni, míg nem beszéltem Mr. Amthorral.

– Á! – Egyszerre olyan hideg lett a hang, mint az ebéd egy önkiszolgáló étteremben. – Nem a rendőrségtől van?

– Ide figyeljen – mondtam. – Nem a rendőrségtől vagyok. Magánnyomozó vagyok. Bizalmas természetű ügyön dolgozom. Nagyon sürgős a dolog. Visszahív, nem? A telefonszámomat fölírta, nemde?

– Si. Fölírtam a telefonszámát. Miiszter Marriott... le van betegedve?

– Hát, nincs valami rózsás színben. Szóval ismeri?

– Nem én. De ön azt mondta, életbevágó ügyről van a szó. Amthor igen sok embert meggyógyított márr...

– Ezúttal ő is tehetetlen – mondtam. – Várom a hívását.

Letettem a kagylót, és az irodai palackomért nyúltam. Úgy éreztem magam,

mintha húsdarálón ledaráltak volna. Elmúlt tíz perc. Csengett a telefon. A hang ezt mondta:

- Amthorr hatkorr várja önt.
- Nagyszerű. Mi a címe?
- Amthorr kocsit fog küldeni önérre.
- Van sajátom. Adja meg...

– Kocsit fog küldeni önérre – mondta a hang hidegen, és a telefon beleklattant a fülembe.

Ismét a karórámra pillantottam. Jócskán elmúlt már az ebéd ideje. A legutolsó pohár italtól égett a gyomrom. De nem voltam éhes. Cigaretára gyújtottam. Olyan volt az íze, mint egy vízvezeték-szerelő zsebkezdőjének. Átbiccentettem Mr. Rembrandtnak az íróasztalom felett, aztán fejembe nyomtam a kalapomat, és távoztam az irodámból. Félúton a lift felé eszembe ötlött valami. Teljesen megmagyarázhatatlan módon. Megálltam, nekitámaszkodtam a fal márványburkolatának, hátralöktem a kalapomat, és hirtelen fölnevettem.

Egy lány szállt ki a liftből, és a munkahelye felé tartott. Ahogy elhaladt mellettem, azzal a bizonyos nézéssel nézett rám, amitől úgy kéne futkároznia a hidegnek a hátamon, mint a szemeknek a harisnyán. Feléje intettem, visszamentem az irodámba, és fölmartam a telefont. Felhívtam egy ismerős manust, aki egy ingatlan-nyilvántartó társaságnál dolgozott.

– Meg tudsz-e találni egy ingatlant pusztán a címe alapján? – kérdeztem tőle.

– Persze hogy meg. Van crossindexünk. Mi az?

– 1644 West 54. épület. Szeretném megtudni, milyen állapotban van a kérdéses ingatlan.

– Inkább visszahívlak. Mi is a telefonszámod? Kb. három perc múlva visszahívott.

– Kapd elő a ceruzádat – mondta. – A nyolcadik telek a Maplewood 4. számú körzetéhez csatolt terület tizenegyedik háztömbjében. A telek tulajdonosát, özvegy Jessie Pierce Floriant bizonyos kötelezettségek terhelik.

– Egen. Milyenek?

– Másfél évi adók, két darab tíz évre szóló járdajavítási hozzájárulás, szintén tízéves hozzájárulás egy vízlevezető csatornára, kamathátralék egyiknél sincs, valamint egy 2600 dolláros tulajdonzálog-bejegyzés.

– Ez olyasmi, amivel tíz perc leforgása alatt el lehet adni a feje fölül a tetőt?

– Olyan gyorsan nem, de sokkal rövidebb idő alatt, mint egy jelzálognál. Semmi szokatlan sincs a dologban, kivéve az összeg nagyságát. Túl sok ahhoz a környékhez viszonyítva, hacsak nem egy újonnan épített ház.

– Nagyon ósdi ház, rosszul is van karbantartva – mondtam. – Véleményem szerint 1500 dollárnál nem ér többet.

– Akkor meg pláne szokatlan a dolog, hiszen a bejegyzést csak négy éve végezték.

– Oké, és kinek a javára szól a tulajdonzálog-bejegyzés? Valami beruházó vállalatéra?

– Nem. Magánszemélyről van szó. Bizonyos Lindsay Marriott nevű egyedülálló férfiról. Elég ennyi?

Már nem tudom, mit feleltem neki, vagy hogyan mondtam köszönetet. Bizonyára ki lehetett hámozni valami értelmet abból, amit végül is mondtam. Aztán csak ültem, és bámultam a falat.

Hirtelen rendbe jött a gyomrom. Meg is éheztem. Lementem a Palota Szálló kávézójába, bekaptam valamit, és elhoztam a kocsimat az épület melletti parkolóból.

Az 1644 West 54. épület felé tartottam, először délnek, aztán keletnek. Most semmilyen italt nem vittem magammal.

16.

A háztömb ugyanúgy festett, mint egy nappal korábban. Üres volt az utca, nem számítva egy jegesautót, két Fordot és a sarkon lebegő porfelleget. Lassan elhúztam az 1644-es háztömb előtt, kissé föltebb leparkoltam, és szemügyre vettem kétoldalt a házakat. Visszagyalogoltam, és megálltam a 54-es épület előtt, megnéztem előtte a vastag pálmafát és a locsolatlan, szürkésbarna gyepdarabkát. A ház üresnek látszott, de a látszat bizonyára csalt. Egyszerűen olyan volt a külseje. A verandán ugyanúgy állt a magányos hintaszék, ahogy tegnap. A gyalogjárón reklámcédula hevert. Fölszedtem a földről, és nekicsaptam a combomnak, erre látom ám, hogy a szomszéd házban félrehúzódik egy ablak mögött a függöny.

Megint a vén leskelődő. Ásítottam, és megemeltem a kalapomat. Az öreglány hegyes orra szinte szétlapult az üvegen. Fölötte fehér hajzat, szeme onnan, ahol álltam, egyszerűen csak szemnek látszott. Végighaladtam a gyalogjárón, a szempár követett. Befordultam az öreglány háza felé. Fölmentem a falépcsőn, és megrángattam a csengőt.

Úgy csapódott ki az ajtó, mintha rugóra járna. Az öreglány magas volt, álla, mint a nyúlé. Közelről olyan élesnek látszott a szeme, mint a tükörsima vízfelületről visszaverődő fény. Levettem a kalapom.

– Maga telefonált a rendőrségre Mrs. Florianról?

Hűvösen rám meredt, és szemügyre vett tetőtől talpig, talán még a jobb lapockacsontom fölötti anyajegy se maradt rejtve előtte.

– Nem állítom, hogy én voltam, fiatalember, de azt se állítom, hogy nem én voltam. Maga kicsoda? – Azon a magas orrhangon beszélt, amellyel az ő fajtája túl szokott harsogni nyolc trécselő banyát.

– Detektív vagyok.

– Szűzanyám! Miért nem mondta mindjárt? Mit követett el már megint az a perszóna? Mostanában semmit se láttam, pedig állandóan résen voltam. A boltba is Henry ment el helyettem. Egy árva hangot se hallottam a szomszédból.

Kinyitotta az ajtót, és betessékelt. Az előszoba bútorolajtól bűzlött. Volt benne egy csomó sötét színű bútor, jobb idők emlékei. Intarziás bútorok, sarkukon csipkézéssel. Bementünk a nappaliba, itt csipkézett bútorhuzat volt varrva mindenre, amibe csak tűt lehetett döfni.

– Mondja, nem láttam én magát már régebben is? – kérdezte hirtelen. Gyanakvás bujkált a hangjában. – Dehogynem láttam. Maga volt..

– Én bizony. Merthogy detektív vagyok. Henry kicsoda?

– Ó, egy kis színes bőrű fiú, afféle házi mindenés. Hát mit kíván, fiatalember? – Végigsimította makulátlan vörös-fehér kötényét, és kutatóan rám szegezte a

tekintetét. Egyszer-kétszer megcsikorgatta a fogait, hogy ki ne jöjjön a gyakorlatból.

– Tegnap, mikor távoztak Floriannétól a rendőrök, utána idejöttek?

– A rendőrök?

– A rendőrök – feleltem türelmesen.

– Igen, beugrottak egy percre. Persze, semmit se tudtak.

– Írja le nekem azt a nagydarab, pisztolyos férfit... tudja, aki miatt telefonált.

Leírta, tökéletes pontossággal. Malloy volt az, csakugyan.

– Milyen kocsin jött?

– Kiskocsin. Alig fért bele.

– Csak ennyit tud mondani? Ez a férfi... gyilkos! – Tátva maradt a szája, de a szeme elégedetten fénylett.

– Szűzanyám! Bárcsak többet is tudnék mondani magának, fiatalember. De nemigen értek az autókhoz. Áhá, gyilkosság! Ebben a városban egy percre se érezheti magát biztonságban az ember lánya. Amikor huszonkét évvel ezelőtt ideköltöztünk, még be se nagyon zártuk az ajtónkat. Most meg gengszterek meg lefizetett rendőrök meg politikusok lövöldöznek egymásra géppisztolyokkal, legalábbis így mondják. Botrányos dolgok folynak itt, fiatalember.

– Na igen. Mit tud Mrs. Florianról?

Felhúzta keskeny ajkát.

– Nagyon nem való szomszédnak. Senkire sincs tekintettel. Késő éjjel is bömbölteti a rádióját. Sokszor hangosan énekel. Senkivel se áll szóba. – Kissé előrehajolt. – Nem vagyok benne egészen biztos, de azt hiszem, iszik is.

– Sokan járnak hozzá?

– Nem jár ahhoz a kutya se.

– Maga természetesen tudna róla, Mrs....

– Mrs. Morrison. Szűzanyám, hát hogyan tudnék róla. Hiszen mi dolgom van már nekem azonkívül, hogy kileskelődök az ablakon?

– Bizonyára sok öröme telik benne. Régóta itt lakik Mrs. Florian?

– Hát úgy tíz éve. Régebben még a férje is élt. Nekem sehogy se tetszett az istenadta. Már meghalt. – Elhallgatott és elgondolkozott. – Azt hiszem, természetes halállal halt meg – tette hozzá. – Sose hallottam másként.

– Hagyott pénzt a feleségére?

Szeme összeszűkül, állát föl húzta. Élesen beleszipantott a levegőbe.

– Maga ivott – jegyezte meg hűvösen.

– Nemrég húzattam ki a fogamat. A fogorvos adta.

– Nem helyeslem.

– Nem is jó az, csak gyógyszerként – hagytam rá.

– Még gyógyszerként se helyeslem.

– Azt hiszem, igaz van. Hagyott-e pénzt a feleségére? Már mint az ember?

– Nem tudom én azt. – Szája akkora volt, mint egy szilva, olyan sima is. Most már rongy ember voltam a szemében.

– Volt nála valaki a rendőrök óta?

– Nem láttam.

– Nagyon szépen köszönöm, Mrs. Morrison. Nem zaklatom tovább. Nagyon kedves, hogy segített.

Kisétáltam a szobából, és kinyitottam az ajtót. Az öreglány követett. Megköszöri a torkát, és összekoccantotta egynéhányszor a fogait.

– Milyen számot hívjak? – kérdezte némiképp megenyhülve.

– University 4–5000. Nulty hadnagyot kérje. Miből él az a nő? Szociális segélyből?

– Ez nem *olyan* környék – felelte hidegen.

– Fogadok, annak a bútordarabnak valamikor egész Sioux Falls csodájára járt – mondtam, és egy faragott pohárszékre bámultam; az előszobában helyezték el, mert az ebédlő kicsi volt hozzá. Szélei le voltak kerekítve, vékony, faragott lábakon állt, végig intarzia díszítette, az elején festett gyümölcsös kosár ékeskedett.

– Mason City – mondta gyengéden. – Igen, uram, valaha csinos otthonunk volt, nekem meg George-nak. Az volt életem legboldogabb ideje.

Kinyitottam az ajtót, kiléptem, és még egyszer köszönetet rebegtem. Most már mosolygott. Ugyanolyan éles volt a mosolya, mint a tekintete.

– Minden hónap első napján szokott kapni egy ajánlott levelet – mondta váratlanul.

Megfordultam, és várakozva ránéztem. Felém hajolt.

– Mindig látom, mikor becsenget hozzá a postás, és aláírta vele az elismervényt. Minden hónap első napján. Utána kicsípi magát, és elmegy hazulról. Csak késő este tér haza. Átdajdajozza a fél éjszakát. Néha olyan lármát csap, hogy kedvem volna kihívni a rendőrséget.

Megveregettem vékony karját.

– Maga párját ritkítja, Mrs. Morrison. – Fejembe nyomtam a kalapomat, megböktém a szélét, és távoztam. Félúton a gyalogjárón eszembe jutott valami, és visszairamodtam. Még most is ott állt a nyitott ajtóban. Föllépkedtem a lépcsőn.

– Holnap lesz elseje – mondtam. – Április elseje, bolondok napja. Ne mulassa el majd megfigyelni, hogy megkapja-e az ajánlott levelét, jó, Mrs. Morrison?

Megvillant a szeme. Magas hangú öregasszony-nevetéssel fölnevetett.

– Bolondok napja – vihogott. – Lehet, hogy nem fogja megkapni.

Otthagytam, hadd nevéssen. Olyan hangok törtek fel belőle, mint mikor egy kotlósra rájön a csuklás.

17.

A szomszéd ajtónál nem kaptam választ se a csöngetésemre, se a kopogtatásomra. A kémlelőablakos ajtó nem volt beriglizve. A belső ajtó is nyitva volt. Bementem a házba.

Semmi se változott, még a ginszag se. Most se találtam holttetemetek a padlón. Az asztalon koszos pohár állt a szék mellett, melyben tegnap Mrs. Florian ült. A rádió ki volt kapcsolva. A díványhoz mentem, és benyúltam a párnák mögé. Ugyanaz az üres üveg, plusz még egy.

Kiáltottam. Semmi válasz. Aztán mintha hosszú, lassú, kínlódó lélegzést hallottam volna; inkább nyögésnek hatott. Keresztülmentem az átjárón, és beosontam a kis előszobába. Félig nyitva volt a hálószoba ajtaja, belülről szűrődött ki a nyögés. Bedugtam a fejem, és szétnéztem.

Mrs. Florian hanyatt feküdt az ágyában, állig húzott pehelyaplannal. Egy pehely majdnem belelógott a szájába. Hosszúkás arca elgyötörtnek, félig holtak látszott. Koszos haja szétzilálva a párnán. Lassan fölnézett, és kifejezéstelenül rám bámult. A szoba alvás, szesz és koszos ruhák émelyítő bűzével volt tele. A szürkefehér tükrös szekrény lapján – már pattogzott róla a festék – filléres ébresztőóra ketyegett, olyan hangosan, hogy a falak is remegtek tőle. Fölötte a tükörben az asszony arcának torz mása. A bőrönd, melyből előszedte a fényképeket, még nyitva volt.

Megszólaltam:

– Jó napot, Florianné. Tán beteg?

Lassan becsukta a száját, egymáshoz dörzsölte az ajkait, kidugta a nyelvét, megnedvesítette a szája szélét, és mozgatni kezdte az állkapcsát. Úgy bugyborékkolt elő a hangja a torkából, mint egy agyonjátszott hanglemez. Az látszott a tekintetén, hogy megismert, de az nem, hogy örül nekem.

– Elkapta?

– A Bivalyt?

– Azt hát.

– Még nem. De hamarosan elkapom.

Először szorosra zárta, aztán meg kinyitotta a szemét, mintha a rárakódott hártjától akarna megszabadulni.

– Miért nem zárja kulcsra az ajtót? – kérdeztem. – Bivaly még visszajöhet.

– Azt hiszi, félek tőle?

– Tegnap, mikor beszéltem magával, úgy viselkedett.

Ezen elgondolkozott. A gondolkodás elfárasztotta.

– Van valami ital magánál?

– Nincs, Mrs. Florian. Ma nem hoztam. Kiürült a pénztárcám.

- A gin olcsó. Viszont jó erős.
- Később lehet, hogy hozok. Szóval nem fél Malloytól?
- Miért félnék?
- Hát ha nem, nem. Mitől fél maga egyáltalán?

Fény villant a szemében, egy pillanatig ott maradt, aztán kialudt.

- Tűnjön el. Ha hekust látok, még a fenekem is belesajdul.

Nem szóltam semmit. Nekitámaszkodtam az ajtófélfának, számba dugtam egy cigarettát, és próbáltam olyan magasra föltartani, hogy elérje az orromat. Sokkal nehezebb, mint hinné az ember.

– A hekusok – mondta lassan, mintha magában beszélne – soha nem fogják elkapni őt. Van magához való esze, van dohánya, és vannak barátai. Csak elbaltázza az idejét, hekus úr.

- Ez csak szöveg – feleltem. – A saját megnyugtatóására. Ugyan hol lehet?

Vihogott, és beletörölte a száját a pehelypaplanba.

– Vegye csak elő az érzélgős dumáját – mondta. – Finom, megértő hadova. Okostóni. Maguk azt hiszik, mennek valamire az ilyesmivel.

- Kedveltem a Bivalyt – mondtam.

Érdeklődés lobbant föl a szemében.

- Ismeri?

- Tegnap vele voltam, mikor megölte azt a négert a Centralon.

Szélesre tátotta a száját, és torokból nevetni kezdett, de annyi zajt se csapott, mint amikor az ember tör egy falatot a kifliből. Könnyek jelentek meg a szemében, és végigcsurogtak az arcán.

– Nagydarab, erős fickó. Bizonyos dolgokban lágyszívű. Például nagyon odavolt, hogy nem találta meg a Velmáját.

Fátyolos lett a tekintete.

- Azt hittem, a rokonai keresik – mondta lágyan.

– Csakugyan keresik. De maga azt állította róla, hogy halott. Semmi bizonyíték erre. Hol halt meg?

- Dalhartban, Texas. Megfázott, tüdőgyulladás lett belőle, és elpatkolt.

- Ott volt akkor?

- Egy fenét. Csak hallottam.

- Ó. Ki mesélte el magának, Mrs. Florian?

– Egy táncos. Hirtelen nem jut eszembe a neve. Talán egy jó erős ital meglódítaná a memóriámat. Úgy érzem magam, mintha én lennék a Halál-völgye.

“És úgy nézel ki, mint egy döglött öszvér” – gondoltam, de nem mondtam ki hangosan.

– Még csak egy dolog van itten – szóltam –, utána lehet, hogy hozok egy kis gint. Érdeklődtem a maga házingatlanja után. Csak úgy.

Olyan mereven feküdt a takaró alatt, mintha fából faragták volna. Még a szemhéja

is megdermedt homályos írisze fölött, ahogy félig lehunyta. Légzése is elnémult.

– Elég nagy összegű tulajdonzalog-bejegyzés terheli – folytattam. – Az ingatlan alacsony értékéhez viszonyítva. Valami Lindsay Marriott nevű férfi javára.

Sebesen pislogott, de egyébként nem mozdult. Csak nézett megkövülten.

– Nála dolgoztam valamikor – szólalt meg végül. – Szobalány voltam a családjánál. Viszonzásképpen gondomat viseli.

Kivettem a számból a meggyújtatlan cigarettát, céltalanul megbámultam, aztán visszadugtam.

– Tegnap délután, néhány órával azután, hogy itt jártam, Mr. Marriott fölhívott az irodámban. Munkát ajánlott.

– Milyen munkát? – Rondán károgott a hangja. Vállat vontam.

– Azt nem mondhatom meg magának. Bizalmas természetű dolog. Tegnap este fölkerestem Marriottot.

– Ravasz egy gané maga – rikácsolta, és a takaró alatt kotorászott.

Rámeredtem, és hallgattam.

– Okos Tóbiás – mondta gúnyosan.

Ujjaimat végigfuttattam az ajtófélfán. Nyálkás tapintás esett rajtuk. Már az érintésétől fürödni támadt kedvem.

– Hát ez minden – mondtam udvariasan. – Kíváncsi voltam, van-e ennek a dolognak valami jelentősége. Lehet, hogy nincs. Talán csak véletlenek találkozása. De úgy látszott, mintha jelentene valamit.

– Okos Tóbiás – mondta kiégetten. – Nem is igazi hekus maga. Csak egy olcsó kis szaglász.

– Egyetértünk – feleltem. – Na, Isten áldja, Florianné. Egyébként nem hinném, hogy holnap reggel ajánlott levelet kap.

Félrelökte a paplant, és villámló szemekkel kiugrott az ágyból. Valami fénylett a kezében. Banker's Special márkájú, kicsi revolver. Régi volt és kopottas, de használhatónak látszott.

– Köhögje ki – vicsorgott. – De gyorsan!

A revolverre néztem, a revolver meg énrám. Az ő nézése nem volt valami állhatatos. A kéz, mely tartotta, remegni kezdett, de a szempár villogott. Nyálcseppek bugyborékoztak a szája sarkában.

– Mi ketten együttműködhetnénk – mondtam.

Egyszerre esett le az álla és a pisztoly a kezéből. Néhány hüvelyknyire voltam az ajtótól. Amíg a pisztoly esett lefelé, kiosontam az ajtón.

– Gondolja meg – szóltam vissza.

Gyorsan átsuhantam az előszobán, az ebédlőn, ki a házból. Balsejtelmek gyötörték a hátamat, míg a gyalogjárón haladtam. Rángatóztak az izmaim.

Semmi sem történt. Végimentem az utcán, beszálltam a kocsimba, és elhajtottam.

Március utolsó napján csaknem nyári hőség volt. Vezetés közben kedvem szottyant levetni a jakómat. A 77. utcai rendőrörs előtt két jard komoran bámulta riadókosijuk elgörbült első lökhárítóját. Bementem a lengőajtón. A korlát mögött egy ismeretlen, egyenruhás hadnagy a rendőri közlönyt olvasta. Megkérdeztem tőle, hogy Nulty fönt van-e a szobájában. Válaszképpen közölte, azt hiszi, fönt van, és hogy a barátja vagyok-e. Mondom, az. Azt mondja, oké, menjen föl, fel is mentem a kopott lépcsőkön, végig a folyosón, és kopogtattam az ajtón. Az üvöltésre benyitottam.

Nulty javában piszkálta a fogát. Ült egy széken, egy másikra meg fölrakta a lábát. Bal hüvelykujját nézte, szemmagasságban, karnyújtásnyiról. Semmi különöset nem láttam a hüvelykujján, de Nulty olyan búskomoran bámulta, mintha attól tartana, hogy le fog rohadni.

Leengedte a hüvelykujját a combjára, talpát a padlóra csapta, és a változatosság kedvéért nem a hüvelykujjára, hanem rám nézett. Sötétszürke öltönyt viselt. Az asztal szélén gyűrött szivarvég várta, hogy befejezze a fogpiszkálást.

Megfordítottam a nemeztakarót azon a széken, amelyiken Nulty a lábát tartotta – a takaró nem volt rászíjazva –, leültem, és cigarettát dugtam a számba.

– Maga az? – mondta Nulty, és a fogpiszkálójára bámult, meg akarván győződni róla, hogy eléggé megrágta-e.

– Mi újság?

– Malloyról? Már nem foglalkozom vele.

– Ki foglalkozik vele?

– Senki. Miért? Meglépett a manus. Távgépírón leadtuk a fényképét és a körözést. A szentségit, azóta már Mexikóban járhat.

– De hiszen csak egy négert ölt meg – mondtam. – Szerintem az csak kihágás.

– Még érdeklí az ügy? Azt hittem, van valami munkája. – Halvány szeme nyirkosan végigmászott az arcomon.

– Tegnap éjjel volt egy kis munkám, de nem tartott sokáig. Megvan-e még az a Pierrette-fotó?

Benyúlt az itatósa alá. Kivette a fényképet. Most is csinos volt. Megbámultam az arcát.

– Ez az enyém. Ha nincs szüksége rá a kartotékba, szeretném megtartani.

– Csakugyan a kartotékban volna a helye – mondta Nulty. – De megfeledkeztem róla. Oké, vigye és ne mutogassa senkinek. A kartotéket meg hanyagoljuk.

Belső zsebembe raktam a fotót, és fölálltam.

– Csak ezért jöttem – mondtam, kissé nagyon is fölényesen.

– Valami búzlik itten – mondta Nulty hidegen.

– Az asztal szélén heverő szivarvégre néztem. Nulty a tekintetével követte a pillantásomat. A padlóra hajította a fogpiszkálót, és szájába nyomta a szivarvéget.

- No nem ez – mondta.
- Igen halvány sejtelmem támadt csupán. Ha majd megerősödik, nem feledkezem meg magáról.
- Cefetül áll a szénám. Elkélne valami szenzációsan nagy fogás, haver.
- Aki olyan keményen dolgozik, mint maga, meg is érdemli – jegyeztem meg. Végighúzott egy gyufaszálat a hüvelykujja körmén, és mert rögtön meggyulladt, elégedettség ömlött el a képén. Beleszívott a szivarba.
- Ne röhögtesen – mondta Nulty mélabúsan. Kimentem.
- Az előcsarnok csendes volt, akárcsak az egész épület. Odakint a bejárat előtt a két jagelló még most is az elgörbült lökhárítót bámulta. Visszahajtottam Hollywoodba.
- Épp csengett a telefon, mikor beléptem az irodámba. Rátámaszkodtam az asztalra, és beleszóltam a kagylóba:
  - Tessék.
  - Mr. Philip Marlowe-val beszélek?
  - Bizony ővele.
  - Itt Mrs. Grayle... Mrs. Lewin Lockridge Grayle lakása. Mrs. Grayle szeretné, ha idefáradna, mihelyst megfelel önnek.
  - Hová?
  - Bay City, Aster Drive 862. Közölhetem vele, hogy egy órán belül itt lesz?
  - Maga Mr. Grayle?
  - Ó, dehogy, uram. Én a komornyik vagyok.
  - Akkor már mehet is nyitni az ajtót.

18.

Oda közel volt az óceán, a szagát is lehetett érezni, de látszani nem látszott. Hosszan kanyarodott az Aster Drive, belső részén szokványosan csinos házikók, de a tenger felé eső oldalán hatalmas és csöndes birtokok terültek el, tizenkét láb magas falakkal körülkerítve, kovácsoltvas nagykapuval és gondosan nyírt sövényvel; belül pedig, ha egyáltalán bejutott az ember, valami osztályon felüli napfény-különlegesség sütöget, melyet vastag, zajálló tartályokban raktároznak a felső tízezer tagjai számára.

Egy férfiú állt a félig nyitott kapuban, sötétkék, orosz szabású zubbonyban, fényes, fekete lábszárvédőben és rikító térdnadrágban. Jóképű, sötét bőrű legény volt, rengeteg sok vállal, fényes, sima hajjal; kackiás tökfödőjének szemellenzője halvány árnyékot vetett a szemére. Szája sarkában cigaretta füstölgött, fejét kissé oldalra hajtotta, mintha el akarná kerülni, hogy az orrába szálljon a füst. Egyik kezén sima, fekete, hosszú szárú kesztyű, a másik csak úgy csupaszon. Középső ujját súlyos gyűrű díszítette.

Házzámtábla nem volt a láthatáron, de ennek kellett lennie a 862-esnek. Leálltam a kocsimmal, kihajoltam, és megkérdeztem a férfiút. Nem hamarkodta el a választ. Mindenekelőtt gondosan szemügyre vett. Aztán a kocsim került sorra. Odajött hozzám, járás közben hanyagul a csípőjére tette kesztyűtlen kezét. Mégpedig holmi elismerő pillantásokra pályázó hanyagsággal.

Néhány lépésnyire a kocsimtól megállt, és még egyszer megnézett.

– A Grayle-villát keresem – szólaltam meg.

– Ez az. De senki sincs itthon.

– Várnak.

Bólintott. Szeme úgy fénylett, mint a víz.

– Neve?

– Philip Marlowe.

– Várjon meg itt. – Sietség nélkül a kapuhoz baktatott, és kinyitott egy vasajtót, ami az egyik masszív kapuoszlopba volt építve. Mögötte telefonkészülék. Néhány szót vakkantott bele, becsapta az ajtót, és visszajött hozzám.

– Van valami igazolványa?

Megmutattam neki a szerelvényfalón a hajtási engedélyemet.

– Ez semmit sem bizonyít – mondta. – Honnan tudjam, hogy magáé-e a kocsi?

Kihúztam a slusszkulcsot, kilöktem az ajtót, és kiszálltam. Körülbelül egylábnyira voltam most tőle. Jó szagú volt a lehelete. Legalábbis Haig and Haig.

– Túl okos vagy, fiú.

Mosolygott, és vizslaszemmel méregetett.

– Nézd, fiú, beszélek a komornyikkal telefonon, ő majd megismeri a hangomat. Remélem, akkor már bemehetek, vagy a hátadon hajtsak be?

– Én, ugye, itt dolgozok – mondta lágyan. – Ha nem itt dolgoznák... – A folytatást a képzeletemre bízta, és rendületlenül mosolygott.

– Jó srác vagy te, fiú – mondtam neki, és megveregettem a vállát. – Dartsmouth vagy Dannemora?

– Szentséges atyaisten! – hüledezett. – Mért nem mondta mindjárt, hogy hekus?

Mindketten vigyorogtunk. Intett a kezével, és bementem a félig nyitott kapun. A kocsifeljáró elkanyarodott, a magas, egyenesre nyírt sötétzöld sövény eltakarta az utcától és a háztól. Egy zöld kapun betekintve megpillantottam egy japán kertészt, amint gyomot irtott a tengernyi gyepszőnyegben. Kihúzott egy szál gázt a bársonyos fűrengetegből, és amúgy japán kertész módra fejcsóválva megbámulta. Aztán ismét bezárult a magas sövény, és vagy száz lábon keresztül semmit se láttam. Széles körben ért véget a sövény, a körben fél tucat kocsit parkolt.

Egy kétajtós kiskocsi is állt közöttük. Volt ott egypár iszonyúan elit Buick is, a legújabb modellek, ingyen még rájuk nézni se nagyon lehetett. Aztán egy fekete limuzin, tompa színű nikkellárcsozat díszelgett az oldalán, és biciklikereknél kisebb alkatrésze elvéve sem akadt. Meg egy hosszú sportkocsi, leeresztett tetővel. Rövid, nagyon széles, minden időjárásnál használható kocsiút vezetett tőlük a ház oldalbejáratához.

Baloldalt, a parkolóhely mögött mélyen fekvő kert, egy-egy szökőkúttal a négy sarkán. Kovácsoltvas kapu volt a bejárata, repülő Cupidóval közepén. Karcsú oszlopokon mellszobrok, kőből épített ülőhely, két szélén egy-egy lesunyt fejű griffmadár. Téglalap alakú medencében kő vízililiomok, az egyik levélen hatalmas kővarangy. Még távolabb rózsalugas vezetett egy oltárszerű istennyavalyájához, kétoldalt sövény keretezte, nem nagyon sűrű, mert az oltár lépcsőire is rávetődtek az átszűrődő napsugarak. Bal kéz felől pedig, jó messze, ősparkot láttam, nem túl nagyot. Egyik sarkában mesterséges várrom, mellette napóra. És mindenütt virágok. Milliányi virág.

Maga a ház nem volt valami letaglózóan gigantikus. Kisebb volt, mint a Buckingham-palota, Kaliforniához szürke, és talán még annyi ablaka se volt, mint a Chrysler Buildingnek.

Az oldalbejáratához oldalogtam, megnyomtam egy gombot, erre valahol harangjáték csendült.

Csíkos mellényű, aranyozott gombú pasi nyitott ajtót. Meghajolt, elvette a kalapomat, s ezzel, mint aki jól végezte dolgát, felszívódott. Csíkos, borotvaélesre vasalt nadrágot, fehér galléros fekete kabátot és szürke csíkos nyakkendőt viselő férfi tűnt elő a félhomályból, fél hüvelykkel előrehajtotta a fejét, és így szólt:

– Mr. Marlowe? Szíveskedjék talán erre...

Végimentünk a hallon. Roppant csendes helyiség volt. Még egy légy se

zümögött benne. A padlót keleti szőnyegek borították, a falakon festmények lógtak. Egy saroknál elfordultunk, újabb hall következett. Egy üvegezett erkélyajtón túlról megcsillant a tenger kékje a messzeségben, és hirtelen szinte megdöbbenve ocsúdtam rá, hogy a Csendes-óceán közelében vagyunk, és ez a ház az egyik kanyon szélén van.

A komornyik megfogott egy kilincset, és rányitotta az ajtót egy hangoktól duruzsoló helyiségre. Félreállt, én meg bementem. Szép, nagy szobában voltam, széles díványokat láttam, meg halványsárga bőrhuzatú karosszékeket a kandalló körül, a kandalló előtt pedig a sima, de csúszós padlón olyan vékony szőnyeget, mint a selyem, és olyan régít, mint Ezópus nagynénje. Az egyik sarokban virágváza, ismét egy virágváza egy alacsony asztalkán. A falakat tompa színű festett pergamen borította; mindenütt kényelem, tágasság, meghittség; egy árnyalatnyi a nagyon modernből és egy árnyalatnyi a nagyon régiből. Hárman ültek odabent, hirtelen elhallgattak, és rám függesztették a tekintetüket.

Anne Riordan volt az egyik, ugyanúgy festett, mint legutolsó találkozásunkkor, csakhogy most borostyánszínű folyadékkal töltött poharat tartott a kezében. A másik egy magas, ösztövé, szomorú arcú férfi, álla kőkemény, tekintete mély, arcán egyéb szín nincs az egészségtelen sárgán kívül. Jó hatvanasnak néztem, vagy inkább rossz hatvanasnak. Sötét utcai öltönyt viselt, vörös szegfűt a gomblyukában, és a megalázottak engedelmességével nézett bele a világba.

A szőkeség volt a harmadik. Úgy volt öltözve, mintha indulni készülne valahova: halvány zöldeskékbe. Nem sok figyelmet szenteltem a ruhájának, olyan volt, ahogy a szabója megtervezte – és nem választott rossz szabót. Az volt a ruha rendeltetése, hogy tulajdonosa nagyon fiatalnak, tulajdonosának lapis lazuli szeme nagyon kéknek látsszon. Haja a középkori festményeken látható arany színben ragyogott, épp a kellő mértékben volt bedolgozva, szemernyivel se jobban. Tökéletes vonalain senki se találhatott javítanivalót. Viszonylag köznapiasan volt öltözve, leszámítva a nyakán viselt gyémántcsatot. Kezei nem voltak aprók, de formásak, körmeit a szokott bikavadító színűre festette, majdnem bíborvörösre. Rám mosolygott egyik jól bevált mosolyával. Úgy látszott, felszabadultan mosolyog, de szemében olyan kifejezés ült, mintha lassan, megfontoltan törné a fejét valamin. Ja, és érzéki szája volt.

– Kedves magától, hogy idefáradt – mondta. – Ez itt a férjem. Drágám, keverj egy italt Mr. Marlowe-nak.

Mr. Grayle kezét rázott velem. Hideg volt a tenyere és kissé nyirkos. Kevert egy scotchot szódával, és kezembe adta.

Azután leült egy sarokban, és hallgatásba mélyedt. Megittam a piám felét, és Miss Riordanre vigyorogtam. Szórakozott arckifejezéssel nézett rám, mintha újabb nyomra bukkant volna.

– Úgy gondolja, tud tenni valamit az érdekünkben? – kérdezte a szőkeség lassan,

közben a poharába bámult. – Igazán lekötelezne, ha tudna segíteni. Bár ahhoz képest, hogy megint gengszterekkel és mindenféle szörnyű emberekkel kell kínlódnia, elég csekély a veszteség.

– Voltaképpen nem sokat tudok a dologról – mondtam.

– De remélem, tud segíteni. – Akkorát mosolygott rám, hogy még a farmerzsebemben is éreztem.

Megittam az italom másik felét. Kezdtem jól érezni magam. Mrs. Grayle megnyomta a hencser karjába szerelt csengőgombot, erre bejött egy inas. Mrs. Grayle hanyagul a tálca felé bökött. Az inas körülnézett, és kevert két pohárral. Miss Riordan még most is ugyanazzal az itallal kacérkodott. Mr. Grayle pedig nem ivott. Az inas kiment.

Mrs. Grayle meg én fölvtük a poharunkat. Mrs. Grayle – kissé hanyagul – keresztbe vetette a lábát.

– Nem tudom, tehetek-e valamit – szólaltam meg. – Kétlem. Hol itt a kiindulópont?

– Biztos vagyok benne, hogy tehet. – Megint bevetett egy mosolyt. – Mennyire avatta a bizalmába Lin Marriott?

Oldalra pillantott, Miss Riordan felé. Miss Riordan nem nézett vissza. Továbbra is egyenesen ült a székén. Elnézett a másik oldalra. Mrs. Grayle a férjére emelte a tekintetét.

– Muszáj neked ezzel idegesítened magad, drágám?

Mr. Grayle felállt, kijelentette, hogy nagyon örül, hogy megismerhetett, de most magunkra hagy minket, és lepihen egy kicsit. Nem érzi magát egészen jól. Reméli, megbocsátok neki ezért. Olyan udvarias volt, hogy kedvem lett volna a karjaimban kivinni a szobából, csak hogy kifejezésre juttathassam iránta érzett nagyrabecsülésemet.

Kiment. Halkan, mintha alvót félne fölébreszteni, becsukta az ajtót. Mrs. Grayle egy pillanatra az ajtóra nézett, aztán visszavarázsolta arcára a mosolyát, és rám tekintett.

– Miss Riordan, ugye, be van avatva a bizalmába?

– Senki sincs a bizalmamba avatva, Mrs. Grayle. Miss Riordan történetesen tud erről az ügyről... már amennyit tudni lehet.

– Igen. – Ivott egy-két kortyot, aztán egy hörpintésre kiitta az egészet, és félretette a poharát.

– A pokolba az udvarias ivászáttal – mondta hirtelen. – Lássunk neki közösen az ügynek. Maga nagyon jóképű a foglalkozásához képest.

– Bűdös egy szakma – mondtam.

– Nem pont erre gondoltam. Hoz valamit a konyhára? Vagy ez már szemtelenség?

– Nem sokat. Viszont rengeteg keservvel jár. Igaz, akadnak vidám percek is. És

mindig remélheti az ember, hogy beugrik a nagy eset.

– Hogy lesz valakiből magán-detektív? Nem haragszik, ha egy kicsit lekáderezem? Lenne szíves idetolni azt az asztalt, hogy én is elérhessem a piát!

Fölkeltem, és a sima padlón a nő mellé toltam a kisasztalt, széles ezüstitálca volt rajta. Töltött két újabb pohárral. Az enyém még félig volt.

– Legtöbbször zsaruként kezdtük – mondtam. – Én például a kerületi ügyésznek dolgoztam egy ideig. Kirúgtak.

Bájosan mosolygott.

– Bizonyára nem azért, mert nem értette a dolgát.

– Nem, hanem azért, mert visszafóráztam. Kapott még telefonhívásokat az ügyben?

– Hát... – Várakozó tekintettel Anne Riordanre nézett. Tekintetében benne volt, hogy mit gondol.

Anne Riordan fölállt. Még teli poharát a tálcához vitte, és rátette.

– Bizonyára nem fog elfogyni – mondta. – Úgy gondolom... és nagyon köszönöm, Mrs. Grayle, hogy fogadott. Nem fogok visszaélni azzal, amit mondott nekem. Szavamat adom rá.

– Mi az, már megy? – kérdezte Mrs. Grayle szokott mosolyával.

Anne Riordan a fogai közé vette a felső ajkát, és egy pillanatig ott tartotta, mintha azon spekulálna, hogy leharapja és kiköpje-e, vagy pedig meghagyja szebb időkre.

– Sajnálom, de mennem kell. Tudja, nem Mr. Marlowe-nak dolgozom. Csak a jó ismerőse vagyok. Hát akkor viszlát, Mrs. Grayle.

A szőkeség rávillantotta fogsorát.

– Remélem, máskor is meglátogat. Bármikor szívesen látom. – Kétszer megnyomta a csengőgombot. Előkerült a komornyik. Kitérte az ajtót.

Miss Riordan kisietett, az ajtó becsukódott. Mrs. Grayle ezután még sokáig bámulta az ajtót, finom mosollyal az ajkán.

– Így már sokkal jobb, nem igaz? – mondta hosszú hallgatás után.

Bólintottam.

– Talán csodálkozik, honnan tud Miss Riordan olyan sokat, ha csak jó ismerősöm. Kíváncsi természete van a kislánynak. Egyes dolgokat egyedül derített ki – például, hogy kié volt a jade nyaklánc, meg azt is kinyomozta, hogy maga kicsoda. Más dolgokat csak véletlenül tudott meg. Múlt éjjel abba a völgybe talált jönni, ahol Marriottot meggyilkolták. Beleautózott az éjszakába. Véletlenül fényt látott, és lejt a völgybe.

– Ó! – Mrs. Grayle fölkapott egy poharat, és elhúzta a szája szélét. – Még rágondolni is szörnyű. Szegény Lin. Nem mondom, aljas egy férfi volt. Mint ahogy legtöbb barátunk az. De így meghalni... mégiscsak szörnyű. – Megrázkódott. Szeme tágra nyílt és elsötétedett.

– Szóval Miss Riordantól nem kell tartania. Ő nem fogja világgá kürtölni, amit

tud. Az apja sokáig az itteni rendőrség parancsnoka volt – mondtam.

– Igen, ezt ő is említette. Maga nem is iszik!

– Iszom én, a magam módján.

– Szót fogunk mi érteni. Lin... vagyis Mr. Marriott... elmesélte magának, hogy hol történt a rablás?

– Itt meg a Trocadero között valahol. Nem mondta el pontosan. Három-négy férfi vett részt benne.

Bólintott csillogó, aranszínű fejével.

– Igen. Tudja, volt valami furcsa abban a rablásban. Az egyik gyűrűmet – elég csinos darab – visszaadták.

– Marriott ezt is elmondta.

– Aztán itt van ez: nagyon ritkán hordtam a jade-et: Végül is, muzeális érték, nemigen van párja a világon, igen ritka jade-fajtából készült. És mégis rögtön ráharaptak. Ki hitte volna, hogy értékesnek gondolják?

– Gondolhatták, hogy ha értéktelen lett volna, nem lenne magán. Ki tudott arról, hogy mekkora az értéke?

Gondolkozott. Kellemes volt figyelni, ahogy gondolkozik. Most is keresztbe volt vetve a lába, most is hanyagul.

– Gondolom, sokan.

– De azt nem tudták, hogy azon az éjszakán viselni fogja. Arról ki tudott?

Megvonta halványkék vállát. Próbáltam visszatartani a szememet, hogy ne ugorjon ki a helyéből.

– A szobalányom. De neki ezer alkalma volt arra, hogy ellopja. Különben is, őbenne megbízom.

– Miért?

– Nem tudom. Egyesekben megbízom. Például magában.

– Marriottban is megbízott?

Kissé megkeményedett az arca. Tekintete éberebb lett.

– Nem mindenben. Néhány dologban. Tudja, a bizalomnak vannak fokozatai. – Beszédmodora kellemes volt, hűvös, kissé cinikus, de nem durva. Szépen formálta a szavakat.

– Na jó... A szobalányon kívül? A sofőrje?

Nemet intett.

– Azon az estén Lin vitt el a kocsiján. Azt hiszem, aznap George nem is volt szolgálatban. Nem csütörtök volt akkor?

– Nem tudom, nem voltam ott. Marriott azt mondta, négy-öt nappal azelőtt történt, hogy engem fölhívott. Csütörtöktől tegnapig egy egész hét telt el.

– Igen, csütörtök volt. – Miközben a poharamért nyúlt, egy pillanatra hozzáérték az ujjai az enyémekekhez. Jólesett az érintésük. – Tudja, George-nak csütörtök a szabadnapja. – Töltött a poharamba egy jókora adag óborszínű scotchot, és szódát

spriccelt bele. Azt hinné az ember, a végtelenségig el tudná szopogatni az ilyen italt, közben pedig szép lassan föloldódnak a gátlásai. Magának is ugyanígy töltött.

– Elárulta-e Lin a nevemet? – kérdezte lágyan, változatlanul éber tekintettel.

– Volt annyira óvatos, hogy ne árulja el.

– Akkor lehet, hogy kissé félrevezette az időt illetően. Lássuk, mit tudunk. A szobalány és a sofőr gyanún felül áll. Nekik nem lehetett közük a bűntetthez.

– Nekem más a véleményem.

– Hát, legalábbis megpróbálom feltételezni róluk, hogy ártatlanok – nevetett. – Aztán itt van Newton, a komornyik. Ő láthatta rajtam a nyakláncot azon az estén. De elég mélyre lelóg, és aznap fehér rókaprém bunda volt rajtam, szóval nem hiszem, hogy látta.

– Álomszép lehetett – mondtam.

– Nem ment egy kicsit a fejébe az ital?

– Állítólag bírom az italt.

Hátravetette a fejét, és hahotára fakadt. Csak négy nőt ismertem életemben, aki úgy tudta ezt csinálni, hogy közben szép maradjon. Ő a négy közé tartozott.

– Newton felől biztosak lehetünk – mondtam. – Nem az a fajta, aki bűnözőkkel paktál. Bár ez csak impresszió. Na, és az inas?

Elgondolkozott, aztán a fejét rázta.

– Ő nem látott.

– Kérte rá valaki, hogy viselje a nyakéket?

Egyre éberebb lett a tekintete.

– Maga aztán nem vesztegeti az idejét – jegyezte meg.

Fölvette a poharamat, hogy teletöltse. Hagytam, pedig volt még benne jócskán. Nyakának kecses vonalait tanulmányoztam.

Miután megtöltötte a poharakat, és újra eljátszadottunk velük, így szóltam:

– Hányjuk-vessük meg a dolgot. Írja le az estét részletesen, aztán majd közlöm a véleményemet. Fölhúzta ruhája ujját, és a karórájára pillantott.

– Nekem most...

– Hadd várjon a pacák.

Erre megvillant a szeme. Tetszett nekem az a villanás.

– Van olyan is, hogy az ember túl őszinte – mondta.

– Az én szakmámban nincs. Írja le az estét. Vagy küldjön el a fenébe. Válasszon. Döntse el a bájos fejecskéjében.

– Inkább üljön ide mellém.

– Már régóta ez jár a fejemben – mondtam. – Pontosabban, mióta keresztbe rakta a lábát.

Lehúzta a ruháját a combjára.

– Ezek az átkozott holmik állandóan fölcsúsznak az ember nyakába.

Melléje ültem a sárga bőrkerevetre.

– Nem gyors egy kissé a módszere? – kérdezte csöndesen.

Nem válaszoltam.

– Gyakran vannak ilyen dolgai? – kérdezte oldalról rám pillantva.

– Gyakorlatilag soha. Szabad időmben tibeti szerzetes vagyok ugyanis.

– Csakhogy sosincs szabad ideje.

– Koncentráljunk a témára – mondtam. – Szedjük össze maradék eszünket... legalábbis az enyémet... és foglalkozzunk a témával. Mennyit szándékozik fizetni neked?

– Ó, hát ez a téma! Azt hittem, vissza akarja szerezni a nyakláncomat. Vagy legalábbis megpróbálja.

– A saját módszeremmel dolgozom. Ez a módszerem. – Nagyot kortyoltam, kis híján fejre álltam tőle. Jókorá slukk levegőt szippantottam.

– És a gyilkosságot is ki kell nyomoznom – tettem hozzá.

– Annak semmi köze a dologhoz. Úgy értem, az a rendőrségre tartozik, nem?

– Na igen... csakhogy száz dolcsit fizetett az istenadta azért, hogy vigyázzak rá... és én nem vigyáztam rá. Bűnösnek érzem magam. Sírni volna kedvem. Sírjak?

– Igyon. – Töltött megint a scotchból. Annyira se hatott rá, mint rinocéroszra a szúnyogcsípés.

– Hol is tartottunk? – kérdeztem, és iparkodtam úgy tartani a poharamat, hogy a whisky benne maradjon. – Szobalány nuku, sofőr nuku, komornyik nuku, inas nuku. Legközelebb majd saját magunk leszünk kénytelenek kimosni a szennyesünket. Hogy történt a rablás? A maga változatában akadhat néhány olyan részlet, amit Marriott nem említett.

Előrehajolt, és tenyerébe hajtotta az állát. Komolyan nézett maga elé, de nem búskomoran.

– Brentwood Heightsben voltunk egy fogadáson. Azután Lin azt ajánlotta, menjünk el a Trocaderóba táncolni és inni valamit. El is mentünk. A Sunset bulváron javították az utat, nagy volt a por; ezért visszafelé jövet Lin letért a Santa Monicára. Közben elhaladtunk egy topis kinézetű szálloda előtt, úgy hívják: Hotel Indio, valami buta, megmagyarázhatatlan okból megjegyeztem a nevét. Átellenben, az utca túloldalán egy söröző volt, egy kocsi állt előtte.

– Egyetlenegy – egy söröző előtt?

– Igen. Egyetlenegy. Nagyon ócska lebuja az. Hát ez a kocsi elindult, és a nyomunkba szegődött. Persze, semmi jelentőséget nem tulajdonítottam neki. Semmi okom nem volt rá. Azután mielőtt arra a részre értünk volna, ahol a Santa Monica rákanyarodik az Arguello bulvárra, Lin azt ajánlotta, hogy menjünk másfelé, és behajtott a lakóházak közé, valami kacskaringós mellékutcára. Hirtelen elhúzott mellettünk egy kocsi, súrolta a lökhárítónkat, valamivel távolabb megállt. Kiszállt belőle egy férfi, felöltőben, sállal, mélyen a szemébe húzott kalappal, és odajött hozzánk bocsánatot kérni. Kidagadt a sálja a kabátjából, megakadt rajta a szemem.

De csak ennyit láttam belőle, azon kívül, hogy magas és sovány. Amikor a közelünkbe ért – de ez csak utólag jutott eszembe –, úgy lépkedett, hogy ne essen rá a reflektorunk fénye.

– Ez természetes. Senki se szeret reflektorfénybe nézni. Igyon egy pohárral. Ezúttal az én keverésem szerint.

Előrehajolt, és a gondolkozástól összehúzta szép ívű, nem festett szemöldökét. Készítettem két pohár italt. Folytatta:

– Amikor a kocsinak ahhoz az oldalához ért, ahol Lin ült, orráig húzta a sálát, és pisztolyt szegezett ránk. “Fel a kezekkel! – mondta. – Viselkedjenek nyugisan, akkor minden frankó lesz.” Aztán egy másik férfi jött a kocsi másik oldalához.

– Beverly Hillsben, Kaliforniának abban a négy négyzetkilométernyi területén, amely a legjobban felszerelt rendőrséggel dicsekedhet.

Vállat vont.

– Ettől függetlenül megtörtént. Elkérték tőlem az ékszereimet és a táskámat. Az a sálas pasas. A másik, aki a felém eső oldalon állt, meg se mukkant. Odaadtam, amit kértek tőlem, Linnek, ő meg a sálasnak. A táskámat és az egyik gyűrűt visszaadta. Azt mondta, jobban járunk, ha egyelőre nem értesítjük a rendőrséget és a biztosítótársaságot. Ők frankó üzletet ajánlanak nekünk. Azt mondta, nekik előnyösebb, ha arra mennek, hogy a szajré értékének bizonyos százalékát kapják meg. Úgy látszott, egyáltalán nem sürgős nekik a dolog. Kijelentette, hogy a biztosítótársaságon keresztül is le tudnák bonyolítani az ügyletet, ha arról volna szó, de akkor ügyvédet is be kéne vonniuk, azt meg szeretnék elkerülni. Úgy vettem ki a beszédjéből, hogy iskolázott ember.

– Ez lehetett volna Jólöltözött Eddy is – mondtam. – De őt már kinyírták Chicagóban.

Vállat vont. Ittunk. Folytatta:

– Aztán elmentek, mi meg hazatértünk. A lelkére kötöttem Linnek, hogy ne szóljon senkinek. Másnap kaptam egy telefonhívást. Két készülékünk van, az egyik mellékállomásokkal, a másik mellékállomások nélkül, ez a hálószobámban van. Hát ezen hívtak föl. Természetesen titkos a száma.

Bólintottam.

– Néhány dolcsiért meg lehet vásárolni. Mindennapos dolog. Vannak filmgórék, akik havonta kénytelenek változtatni a számukat.

Ittunk.

– Mondtam a telefonnál lévő pasasnak, hogy Linnel lépjen kapcsolatba, ő fog képviselni engem, és ha nem szabnak irreális feltételeket, megegyezhetünk. Azt felelte, oké. Azt hiszem, azért halogatták a dolgot egy ideig, mert szemmel tartottak bennünket. Végül, mint már hallotta, nyolcezer dollárban egyeztünk meg. A többit már tudja.

– Fölsímné valamelyiküket?

– Nem én.
– Randall tud erről?
– Persze. Muszáj még erről beszélünk? Untat. – Elővette legszeretetre méltóbb mosolyát.
– Randall fűzött-e valami megjegyzést az esethez?
Ásított.
– Lehet, már nem emlékszem rá.
Ültem, kezemben az üres pohárral, és gondolkoztam. Elvette a poharamat, és teletöltötte.
Kivettem a kezéből, átraktam a bal kezembe, és jobb kezemmel megfogtam a bal kezét. Sima volt, bársonyos, meleg és megnyugtató. Megszorította a kezemet. Izmos keze volt és kisportolt teste, nem olyan, amit elfű a legenyhébb szellő is.
– Úgy emlékszem, volt valami elképzelése – mondta. – De nem fejtette ki.
– Kinek ne lenne elképzelése erről az esetről? Lassan oldalra fordította a fejét, és rám nézett. Azután bólintott.
– És magának ez mindennél fontosabb, ugye?
– Régóta ismerte Marriottot?
– Ó, évek óta. A férjemnek volt egy rádióadója, a KFDK-állomás, ott volt bementő. Ott ismertem meg. Akárcsak a férjemet.
– Ezt tudom. Marriott életmódjából arra lehet következtetni, hogy volt pénze. Nem milliókra gondolok, de volt mit aprítania a tejbe.
– Örökölt valamennyit, és kilépett a rádiótól.
– Tudja tényszerűen, hogy örökölt, vagy ezt csak mondta magának?
Vállat vont. Megszorította a kezemet.
– Vagy nem is örökölt olyan sokat, és gyorsan a nyakára hágott? – Viszonoztam a szorítását. – Kölcsönöket kért magától?
– Maga kissé régi vágású, nem? – Lenézett arra a kezére, amelyiket szorongattam.
– Egyelőre még dolgozom. És a scotch annyira jó, hogy nagyjából józan tudok maradni. Na nem mintha részegnek kéne lennem ahhoz...
– Na igen. – Kihúzta a kezét az enyémből, és megdörzsölte. – Jó erős keze van. Biztos súlyozózik... a szabad idejében. Hát persze: Lin Marriott osztályon felüli zsaroló volt. Mi más lett volna? Nőkből élt.
– Tudott valamit magáról?
– Elmondjam?
– Lehet, hogy rosszul teszi.
Nevetett.
– Elmondom, egye fene. Egyszer holtrészegre ittam magam Marriottnál. Ritkán szokott előfordulni velem. Készített rólam néhány fényképet – persze ruha nélkül.
– A piszkos disznó – mondtam. – Van belőlük kéznél egynéhány?

Meglegyintette a csuklómat. Lágyan így szólt:

- Mi a keresztneve?
- Nekem? Phil. Hát magának?
- Helen. Csókoljon meg.

Lágyan az ölembe hullott. Ráhajoltam, és legelészni kezdtem az arcán. Úgy repdestette a szempilláit az orcámon, mint a lepkeszárnyakat. Mikor a szájához értem, már félig nyitva volt. Úgy égett, hogy szinte sercegett, nyelve kígyóként ugrált a fogai között.

Kinyílt az ajtó, és Mr. Grayle csendesen belépett a szobába. Karjaim között tartottam a nőt, és úgy éreztem, sose bírom elengedni. Fölemeltem az arcomat, és a férjére néztem. Hirtelen úgy kihűltem, mint Finnegan lába, mikor eltemették.

A szőkeség nem mozdult a karomban, még az ajkát se zárta össze. Arcán félig álmatag, félig szarkasztikus kifejezés honolt.

Mr. Grayle halkán megköszöri a torkát, és így szólt:

– Ó, ezer bocsánat. – Csöndesen kiment a szobából, szemében végtelen szomorúsággal.

Eltoltam magamtól a nőt, fölálltam, elővettem a zsebkendőmet, és megtörültem az arcomat.

Úgy maradt, ahogy hagytam, a kereveten fekvé, egyik harisnyája fölött nagylelkűen kivillant a combja.

- Ki volt az? – kérdezte tompán.
- Mr. Grayle.
- Ne is törődjön vele.

Odébb lépkedtem a közeléből, és visszatelepedtem a székembe.

Egy pillanattal később felült, és átható tekintettel rám meredt.

– Semmi vész. Ő megértő. Végül is mi a csudát várhatna?

– Csakugyan: mi a csudát?

– Mondom, hogy nincs gáz. Ez nem elég? A férjem beteges. Mi a csudát...

– Ne erőszakoskodjon velem. Nem szeretem az erőszakos nőket.

Kinyitott maga mellett egy táskát, kihúzott belőle egy kis zsebkendőt, megtörülte az ajkát, aztán megnézte magát egy tükörben.

– Azt hiszem, igaza van – mondta. – A sok scotch. Ma este a Belvédére-klubban. Tízkor. – Nem nézett rám. Szaporán lélegzett.

– Jó hely?

– Laird Brunette a tulajdonosa. Jó haverságban vagyok vele.

– Rendben – mondtam. Hideg voltam még most is. Olyan undorítónak éreztem magam, mintha szegény embert loptam volna meg.

Rúzszt szedett elő, és halványan kihúzta vele a szája szélét, aztán rám bámult. Felém dobta a tükröt. Elkaptam, és belenéztem. Zsebkendőmmel megpucolgattam az arcom, és fölálltam, hogy visszaadjam neki a tükrét.

Hátrahajolt, közszemlére téve a nyakát, és lustán rám nézett a szeme aljából.

– Na, mi az?

– Semmi. Tízkor a Belvédére-klubban. Ne öltözzön túl fenségesen. Nekem csak egy szmokingom van. A bárban?

Bólintott, változatlanul lusta tekintettel.

Áthaladtam a szobán, és kimentem, vissza se tekintve. A hallban visszaadta az inas a kalapomat. Úgy nézett rám, mint a nagy sziklaarc.

19.

Végigsétáltam a kanyargó kocsifelhajtón, a magas, egyenesre nyírt sövény árnyékába veszve, és kiértem a kapuhoz. Most egy másik férfi őrizte az erődítményt, tagbaszakadt, utcai ruházatú alak, látszott rajta, hogy gorilla. Biccetett, mikor elhaladtam mellette.

Kürtszót hallottam. Az autóm mögött ott állt Miss Riordan kiskocsija. Odamentem, és benéztem az ablakon. Hidegnek és gunyorosnak látszott a lány.

Karcsú, kesztyűbe bújtatott kezét a kormányon nyugtatta, és úgy üldögélt. Rám mosolygott.

– Megvártam. Nem lett volna szép tőlem, ha beleütöm az orrom kettejük dolgába. Mi a véleménye Mrs. Grayle-ről?

– Könnyen lejár a harisnyakötője.

– Muszáj magának mindig ilyeneket mondani? – fakadt ki elvörösödve. – Néha gyűlölöm a férfiakat. Az öregeket, a fiatalokat, a baseballjátékosokat, az operaénekeseket, a dörzsölt milliomosokat, a selyemfiúvá züllött, jóképű férfiakat, a szélhámossá züllött... magánnyomozókat.

Szomorúan rávigyorogtam.

– Tudom, hogy túl simlis a szövegem. De hát manapság ez járja. Ki mondta magának, hogy az a fickó selyemfiú volt?

– Ki?

– Ne játssza meg a hülyét, Marriott.

– Ó, ezt csak úgy következtettem. Elnézést. Nem akarok undok lenni. Gondolom, akkor veszi le annak a nőnek a harisnyakötőjét, amikor csak akarja, minden különösebb viaskodás nélkül. De arról biztosíthatom, későn jött a koncra.

A széles, kanyargó utca békésen szendergett a napfényben. Az utca túloldalán csukott teherautó állt meg egy ház előtt, aztán kicsit hátrátolatott, és felhajtott a kocsifeljáróra, a ház oldalbejáratához. A teherautó oldalán ez állt: “Bay City Csecsemőszolgálat.”

Anne Riordan felém hajolt, és rám nézett felhős, szomorú szemével. Kissé nagyon is hosszú felső ajkát duzzogva felhúzta, aztán összeszorította a száját. Éles, surrogó hangot adott lélegzés közben.

– Biztosan az jár a fejében, hogy minek ütöm az orrom a mások dolgába, ugye? És hogy ne előzzem meg magát a következtetéseimmel. Pedig azt hittem, a segítségére vagyok.

– Nincs szükségem semmiféle segítségre. A rendőrség se tart számot az enyémmre. Semmit se tudok tenni Mrs. Grayle érdekében. Valamit bugyogott egy sörözőről, az elől indult el egy kocsis, hogy a nyomukba szegődjön, de hát mit süssek ki belőle?

Az a söröző egy tré lebuj a Santa Monicán. Ez viszont első osztályú rablóbanda volt. Az egyik tagja első látásra fölismerte a Fei Cui jade-t.

– Feltéve, hogy nem kapott valahonnan egy tippet.

– Az is lehet – hagytam rá, és előkotortam egy bagót a csomagjából. – Akár így volt, akár amúgy, nincs mit kezdenem vele.

– A tanácsadók se érdeklik? A lelki tanácsadók?

Meglehetősen kifejezéstelenül bámultam rá.

– Lelki tanácsadók?

– Nagy ég – mondta lágyan. – És én még nyomozónak hittem magát.

– Tudja, hogy nem ugrálhatok – mondtam. – Vigyáznom kell minden lépésemre. Ennek a Grayle-nek rengeteg a dohánya. Márpedig ebben a városban a törvény annak az oldalán áll, aki megvásárolja. Gondoljon csak arra, micsoda röhej, amit a zsaruk csinálnak. Nem tesznek óvintézkedéseket, nem tájékoztatják a sajtót, így aztán semmi esélyük sincs rá, hogy valami becsületes honpolgár bejelenthessen valamit, ami az első pillantásra jelentéktelen nyomocskának tetszik, de később kiderül róla, hogy a megoldás kulcsa. Hallgatnak, mint a sült hal, engem meg figyelmeztetnek, hogy hanyagoljam a témát. Egyáltalán nem tetszik nekem az ilyesmi.

– Rosszul törölte le az arcát, még maradt rajta rúzs – mondta Anne Riordan. – Lelki tanácsadókról beszéltem az imént. Hát akkor isten áldja. Kellemes volt a magával való ismeretségem... bizonyos tekintetben.

Benyomta az indítógombot, rátaposott a gázra, és porfelleget verve elhúzta a csíkot.

Néztem, ahogy távolodik. Mikor eltűnt, átnéztem az utca túlsó oldalára. A “Bay City Csecsemőszolgálat” feliratú teherautó vezetője kijött a ház oldalbejáratán. Feszés, csillogó gombokkal díszített egyenruhája olyan fehér volt, hogy már a ránézésére tisztának éreztem magam. Valami dobozfélét cipelt a muki. Beszállt a teherautójába, és elporzott.

Gondolom, pelenkát cserélt egy csecsemő alatt.

Én is beszálltam a kocsimba, és mielőtt elindultam, az órámra néztem. Már majdnem öt óra volt.

A scotch hatása, mint a jó whiskyé általában, egészen Hollywoodig megmaradt. Pontosán betartottam a közlekedési szabályokat.

– Volna itt egy csinos kis csaj – mondtam magamnak fennhangon a kocsiban. – Olyan pasasnak való éppen, akit érdekelnek a csinos kis csajok. – Senki se szólt erre semmit. – De engem nem érdekelnek – mondtam azután. Erre se jött sehonnan semmiféle válasz. – Tízkor a Belvédére-klubban – mondtam. Valaki megszólalt: – Pfuj.

Nagyon úgy hangzott, mint az én hangom.

Háromnegyed hatra értem vissza az irodámhoz. Az épületben síri csönd. A közfal

mögött is elnémult az írógép. Pipára gyújtottam, és leültem várakozni.

20.

Az indián éktelen bűzt árasztott. Már a kis fogadószobából érezni lehetett, mikor a berregő hangjára kinyitottam a belső ajtót, megnézni, hogy ki az. A folyosóra nyíló ajtón belül állt, masszívan, mintha bronzba lenne öntve. Deréktől fölfelé hatalmas volt a teste, kivált a mellkasa. Úgy nézett ki, mint egy csólakó.

Barna öltönyt viselt, melynek kabátja keskeny volt az ő vállához. Nadrágja valószínűleg szűk volt hónaljban. Kalapja legalább két számmal kisebb volt a kelleténél. Már agyonzsírozódott olyasvalakinek a fején, akinek jobban megfelelt ez a méret, mint őneki. Fejének azon részén nyert elhelyezést, ahol a házakon a szélkakas. Gallérja oly kényelmesen lötyögött, mint egy ló nyaklója, a színe is körülbelül ugyanolyan piszkosbarna volt. Nyakkendője begombolt jakóján kívül himbálózott, színét illetően fekete volt, és úgy néztem, harapófogóval köthette meg, hogy olyan borsó nagyságú csomó volt rajta. Csupasz, királyi nyakában, mocskos gallérja fölött széles, fekete szalagot hordott, mint egy öregasszony, aki borogatással áztatja a nyakát.

Nagy, lapos arcában húsos karvalyorra olyan keménynek látszott, mint egy cirkáló orra. Szemhéja nem volt. Állkapcsa lelogott, válla, mint egy kovácsé, rövid, ügyetlen lába, akár egy csimpánzé. Később megbizonyosodtam arról, hogy csak rövid, nem ügyetlen.

Ha kissé megmosakszik, és mondjuk fehér hálóköntöst ölt, úgy fest, mint egy nagyon gonosz római szenátor.

Szaga nem a városok nyálkás hulladékbűze, hanem a primitív emberek savanyú földszaga.

– Hahh – jelentette ki. – Gyönni gyorsan, velem.

Visszahátráltam az irodámba. Mutatóujjammal intettem neki. Követett, annyi zajt se csapva, mint a falon mászó légy. Leültem íróasztalom mögé, hivatalos jelleggel megnyikorgattam a forgószékemet, és az asztal előtti ügyfélszékre mutattam. Nem ült le. Apró, fekete szeméből rosszindulatú pillantásokat lövellt felém.

– Hová menjek?

– Hahh! Én lenni Helyettes Palánta. Lenni bennszülött hollywoodi indián.

– Foglaljon helyet, Mr. Palánta.

Felhorkant, orrlyukai kitágultak. Egy egércsalád nyugodtan beljük költözhetett volna.

– Nevezni Helyettes Palánta. Nem nevezni Misztter Palánta.

– Miben lehetek szolgálatára?

Főlemelte a hangját, a kongó, melle mélyéből feltörő hangon ezt zsolozsmázta:

– Ő üzeni, hogy gyönni gyorsan. Nagy Fehér Atya üzeni, hogy gyönni gyorsan.

Ő mondja, hogy én vinni magát tüzes szekéren. Ő mondja...

– Na jó. Hanyagolja ezt a tört angolságot – mondtam. – Nem a hathúszassal jöttem.

– Hülyeség – mondta az indián.

Egy pillanatig egymásra vicsorogtunk. Ő jobban vicsorgott, mint én. Tömény undorral levette fejéről a kalapját, és megfordította. Ujjával végigkötötte a zsírfogó szalag alját. Ettől kifordult a zsírfogó szalag. Mondhatom, rászolgált a nevére. Előbányászott egy összehajtogatott selyempapírt, és az asztalra hajította. Dühösen rámutatott gondosan megrágott körmével. Vékony szálú hajában körben meglátszott a túl szoros kalap nyoma.

Kibontottam a selyempapírt, egy névjegykártyát találtam benne. Nem volt újdonság. Három szakasztott ugyanilyen lapult a három oroszok látszó cigarettaszopókájában.

A pipámmal játszadoztam, rábámultam az indiánra, és próbáltam zavarba hozni a nézésemmel. Annyira látszott idegesnek, mint egy téglakerítés.

– Oké, mit akar a gazdája?

– Gyönni gyorsan. Sebesen. Tüzes...

– Hülyeség.

Ez tetszett az indiánnak. Lassan becsukta a száját, nagy komolyan hunyorított az egyik szemével, és majdnem elvigyorodott.

– Száz dolcsi a tarifa – tettem hozzá, és próbáltam olyan arcot vágni, mintha egy ötcentesről lenne szó.

– He? – Megint gyanút fogott.

– Száz dollár – mondtam. – Egy kiló. Tíz mallér. Szám szerint egyszáz dolcsi. Ha nem kapni guba, nem menni. Világos? – Két kézzel elkezdtem számolni neki a százat.

– Hahh. Nagyokos – mordult rám az indián. Megint turkált egy menetet zsíros kalapszalagja alatt, és az asztalra dobott egy újabb összehajtogatott selyempapírt. Fölvettem és kibontottam. Vadonatúj százdolláros bankó volt benne.

Az indián visszarakta a kalapját a fejére, mit se vesződve azzal, hogy megigazítsa a félrecsúszott zsírfogó szalagot. Ámbár ettől a kalap alig egy árnyalatnyival lett neveltségesebb. Ültem, és tátott szájjal bámultam a százdollárost.

– Erre ráhibázott a lélekidomár – mondtam végül. – Aki ilyen agyafúrt, attól tartani kell.

– Nem érni rá az egész nap – jegyezte meg az indián társalgási hangnemben.

Kihúztam a fiókomat, és előszedtem egy Super Match típusú 38-as coltot. Nem koptattam azzal, hogy magammal vigyem Mrs. Lewin Lockridge Grayle-hez. Levettem a jakómat, fölszíjaztam a pisztolytáskámat, beledugtam a pisztolyt, beszíjaztam az alsó szíjat, és újra fölvettem a jakót.

Ez annyit jelentett az indiánnak, mintha megvakarta volna a nyakamat.

- Én gyönni kocsin – mondta. – Nagy kocsi.
- Valahogy rühellem a nagy kocsikat – mondtam erre. – Nekem lenni saját kocsi.
- Maga gyönni az én kocsim – mondta fenyegetően az indián.
- Mék a magáén – adtam be a derekam.

Bezártam az asztalfiókot és az irodámat, kikapcsoltam a berregőt, a fogadószoba ajtaját szokás szerint nyitva hagytam, és távoztunk.

Végigmentünk a folyosón, aztán le a liften. Az indián kitartóan búzlott. Még a liftkezelő is észrevette.

21.

Sötétkék, hétüléses nagy kocsis volt, a legújabb típusú, rendelésre készült Packard. Ilyen kocsihoz szokta fölvenni az ember a gyöngysorát. Egy tűzcsap mellett parkolt; sötét bőrű, fából faragott képű, külföldinek látszó sofőr ült a volánjánál. Az ülések vattázott szürke zseníliaval voltak párnázva. Az indián hátulra ültetett. Úgy éreztem magam ott hátul, mintha egy elsőosztályú hulla lennék, akit finom ízléssel ravatalozott föl a temetkezési vállalkozó.

Az indián beszállt a sofőr mellé. A kocsis az út közepén fordult meg, egy zsarú így szólt az út széléről: "Hé", egész halkán, mintha csak véletlenül csúszott volna ki a száján, és rögvest le is hajolt, hogy megkösse a cipőfűzőjét.

Nyugatnak tartottunk. Rákanyarodtunk a Sunsetre, s gyorsan és hangtalanul suhantunk előre. Az indián mozdulatlanul ült a sofőr mellett. Időnként megcsapott egyéniségének finom illata. A vezető úgy festett, mintha szunyókálna, mégis úgy hussant el a veszettül repesztő nagy kocsi mellett, mint a pinty. Mindenki zöld lámpát gyújtott neki. Vannak ilyen autósok. Ő pedig mindenkit megelőzött.

Néhány mérföld hosszat a szórakozónegyedben kanyarogtunk, régiségkereskedések mellett, melyeknek híres filmsztárok voltak a tulajdonosai, kirakatok mellett, melyek horgolt csipkétől és antik ónedényektől roskadoztak, csillogó, új lokálok mellett, melyeknek hírhedett játéktermeiben a Bíbor Banda egykori tagjaiból kerültek ki az alkalmazottak és a még hírhedettebb igazgatók; György-korabeli koloniál stílusú épületek mellett, melyek már idejétnélnek számítottak, vonzó külsejű, modern épületek mellett, melyekben a hollywoodi testkalmárok sose hagytak fel a pénzről való karattyolással; egy autós csárda mellett, amely valahogy nem vonzotta a vendégeket, pedig a kiszolgálólányok fehér selyemblúzt viseltek, meg tamburmajorcákót, csípő alatt pedig semmi egyebet, csak fényes bőrű hesseni csizmát. Magunk mögött hagytuk az egészet, és egy széles, sima kanyarban leereszkedtünk Beverly Hills egyik lovaglótúrájára, amely dél felé tartott a szivárvány minden színében tündöklő lámpák fényében, kristálytisztán a köd nélküli estében; elhúztunk a dombtetőn az észak felé emelkedő, árnyas lakóházor mellett; magunk mögött hagytuk egész Beverly Hillset, és ráhajtottunk a kanyargó előhegységi sugárútra, bele a hirtelen ránk törő félhomályba és a tenger felől fújó szélbe.

Délután meleg volt, de már elszállt a hőség. Elhúztunk egy távoli, kivilágított házor mellett, aztán lakóházak végtelen sora következett, ezek sem voltak közel az úthoz, és szintén égtek bennük a lámpák. Aláereszkedtünk, és elhúztunk egy hatalmas zöld lovaspólópálya mellett, mellette ugyanilyen nagy kiterjedésű gyakorlóterület; újra felhágottunk egy dombra, és a hegyek felé kanyarogtunk a

meredek betonúton, narancsültetvények között; valami gazdag pasas hobbjára lehetett, mert ez nem narancstermő vidék; aztán lassanként eltűntek a milliomosok házáinak fényes ablakai, elkeskenyedett az út, és Stillwood Heightsbe értünk.

Zsályailat áradt egy kanyonból, erről egy halott férfi képe idéződött föl bennem és egy holdvilágtalan éjszakáé. Lapos házak emelkedtek ki elszórtan a hegyoldalból, féldomborműszerűen. Aztán már nem volt több ház, csak a csendes, sötét előhegység, egy-két korán kelő csillag az égen meg az út betonszalagja. Az egyik oldalon meredek lejtő vezetett egy törpetölgy- és manzanitaligetbe, ahol a csöndesen várakozó néha meghallhatja a fürjek hívó hangját. Az út másik oldalán agyagtöltés húzódott, néhány elpusztíthatatlan vadvirág függeszkedett a szélén, holmi rakoncátlan gyerekek módján, akik nem akarnak lefeküdni.

Az út hajtókanyarba torkolt, kövek pattogtak a nagy gumik alól. Hosszú kocsifeljáróra kanyarodtunk, kétoldalt vadgerániumok szegélyezték. Ezen már nem suhant olyan hangtalanul a kocsi. Az út végén afféle sasfészek – vagy rablólovagvár – állt, halványan kivilágítva, magányosan, mint egy világítótorony. Az épület szögletes volt, stukkózott, és égetett téglából épült. Nyersnek és modernnek hatott, de mégse volt ocsmány. Mindent egybevetve remekül megfelelt arra a célra, hogy egy lelki tanácsadó kiakassza rá a kis cégtábláját. Senki sem hallhatja meg az üvöltéseket.

A kocsi a ház mellé fordult, és a masszív falban, egy hátsó ajtó fölött fény gyulladt. Az indián morogva kimászott, és kinyitotta a kocsi hátsó ajtaját. A sofőr elektromos gyújtó segítségével cigarettára gyújtott, lágyan megcsapott a dohány érdes illata. Kiszálltam.

A hátsó ajtóhoz mentünk. Lassan, szinte fenyegetően magától kinyílt. Mögötte keskeny folyosó vezetett a ház belsejébe. Fény csillámlott az égetett téglafalakon.

– Hahh. Eredni be, nagyokos.

– Csak ön után, Mr. Palánta.

Mogorván rám nézett, előrement, az ajtó ugyanolyan csendesen és rejtélyesen csukódott be mögöttünk, ahogy kinyílt. A keskeny folyosó végén begyömöszöltük magunkat egy aprócska liftbe, az indián becsukta az ajtaját, és megnyomott egy gombot. Lágyan, nesztelenül emelkedtünk. A bűz, amit az indián korábban árasztott, kismiska volt a mostani szagorgiához.

A lift megállt, az ajtó kinyílt. Kívül fény fogadott: egy toronyszobába jutottam, ott még nem enyészett el egészen a nappali világosság. Ablakok voltak minden oldalon. A távolban megcsillant a tenger. A sötétség lassan rátelepedett a dombokra. A szoba falait fával burkolták, itt nem volt ablak. A padlón szőnyegek, a régi perzsák lágy tónusú színeiben. Aztán volt ott egy fogadópult, úgy festett, mintha antik templomokból lopkodták volna össze az alkatrészeit. Egy nő ült a pult mögött, száraz, feszes, hervadt mosollyal rám mosolygott. Ha hozzá találok érni ehhez a mosolyhoz, porrá hull.

Fényes, ondolált haja volt, és sötét, csont és bőr ázsiai arca. Fülén súlyos, színes ékkövek lógtak, ujjain hatalmas gyűrűket viselt, köztük egy holdköveset meg egy ezüstgyűrűt, melybe smaragdok voltak ágyazva, éppenséggel valódiak is lehettek, de valahogy olyan szerencsétlenül és hamisan festettek, mint a filléres áruházakban kapható bizsnyakláncok. Keze száraz, sötét, korántsem fiatal, nem illett a gyűrűkhöz.

Megszólalt. Ismerősnek tetszett a hangja.

– Á, Miisztarr Marrlowe, rretentően rrendes magától, hogy eljött. Amthorr nagyon fog örülni.

Leraktam a pultra azt a százdollárost, amit az indián adott. Hátrapillantottam. Az indián már lement a liften.

– Sajnálom. Szép gondolat volt, de nem fogadhatom el.

– Amthorr megbízást akarr önnek adni, nemdebárr? – Újra mosolygott. Ajkai zizegtek, mint a selyempapír.

– Először szeretném megtudni, mi lenne az a megbízás.

Bólintott, és lassan fölkelte a pult mögül. Elém suhogott szűk ruhájában, illett rá, mint sellőre a bőre, látszott, hogy jó alakja van, kivált, ha az ember négy számmal nagyobb méretben szereti a derék alatti részt.

– Jöjjön utánam – mondta.

Megnyomott egy gombot a falon, egy ajtó hangtalanul kinyílt. Mögötte tejszerű fény. Visszanéztem a nő mosolyára, mielőtt beléptem. Öregebb volt Egyiptomnál. Az ajtó csöndesen bezárult.

A szobában senki sem volt.

Nyolcszögletű helyiség volt, padlótól mennyezetig fekete bársonydrapéria fedte a falat, a mennyezet nagyon magasnak és távolinak rémlett, és feketének. Talán azt is bársony borította. A szénfekete, matt szőnyeg közepén nyolcszögletű fehér asztal állt, éppen akkora, hogy két pár könyék elférjen rajta, a közepén fekete állványon tejfehér gömb. Abból áradt a fény. Hogy miképpen, annak nem tudtam a nyitjára jönni. Az asztal két oldalán egy-egy fehér, nyolcszögű hokedli állt, az asztal kicsinyített másai. Az egyik fal mellett még egy ilyen széket fedeztem fel. Ablakok nem voltak. Más nem volt a szobában. Az égvilágon semmi. Még egy falikart se láttam a falakon. Ha volt is másik ajtó, nem bírtam fölfedezni. Visszanéztem arra, amelyiken bejöttem. Még az se látszott.

Körülbelül tizenöt másodpercig álltam ott, azzal a homályos sejtéssel küszködve, hogy figyelnek. Talán volt valahol egy leskelődőnyílás, de nem tudtam a nyomára bukkanni. Föladtam a próbálkozást. Lélegzésemet hallgattam. Olyan csöndes volt a szoba, hogy hallatszott, amint kiáradt az orromból a levegő, halkan, mintha kicsi függönyök suhognának.

Aztán a szoba legtávolabbi részében nesztelenül kinyílt egy ajtó, egy férfi lépett be rajta, az ajtó becsukódott mögötte. Lehajtott fővel az asztalhoz lépkedett,

letelepedett az egyik nyolcszögletű székre, és intett a kezével; életemben sem láttam az övéhez foghatóan szép kezét.

– Foglaljon helyet. Itt szemben. Ne dohányozzék, és ne idegeskedjen. Próbáljon tökéletes nyugalomba ringatózni. Nos, miben állhatok a szolgálatára?

Leültem, cigarettát dugtam a számba, de csak forgattam az ujjaim között, nem gyújtottam meg. Szemügyre vettem a férfit. Vékony volt, magas és egyenes, mint egy acélrúd. Ritka szép, halványfehér haja volt. Selyemfátylat lehetett volna fenni belőle. Bőre oly üdének hatott, mint a rózsaszírom. Lehetett harmincöt, de hatvanöt is. Kortalan volt. Haját simán hátrafésülte, profilját a bálványozott John Barrymore is megirigyelte volna. Szemöldöke ugyanolyan szénfekete volt, mint a falak, a mennyezet és a padló. Szeme mély volt, iszonyúan mély. A holdkórosok réveteg, feneketlen szeme. Ahhoz a kúthoz hasonlított, amiről olvastam valamikor. Egy régi várban volt egy kilencszáz éves kút. Aki beledobott egy követ, csak várakozott, várakozott, hegyezte a fülét, és mikor már elunta a várakozást, és indulni készült, parányi loccsanás hallatszott a kút fenekéről, olyan halk, olyan távoli, hogy az ember el se akarta hinni, hogy ilyen kút létezhet egyáltalán.

Hát ilyen mély volt a tekintete. Kifejezéstelen, érzelem nélküli. Ez a szempár rebbenés nélkül nézné végig, amint valakit ízekre szaggat az oroszlán; ez a szempár félig lehunytt pillával nézne végig, ahogy egy karóba húzott kínlódik és üvöltöz a tűző napon. Kétsoros, fekete utcai öltönyt viselt, egy művész szabhatta. Tétován az ujjaimra bámult.

– Kérem, ne idegeskedjen. Ezzel megtöri a hullámokat és megzavar figyelmem összpontosításában.

– Valamint megolvastom a jeget, köpülődésre bírom a vaját, nyivákolásra a macskát – jegyeztem meg.

A világ legerőtlenebb mosolyával nézett rám.

– Gondolom, nem szemtelenkedni jött ide.

– Úgy látszik, elfelejtette, miért is jöttem. Mellesleg visszaadtam a titkárnökjének azt a száz dollárt. Talán emlékszik még rá: bizonyos cigaretták ügyében jöttem. Marihuánával töltött ruszki cigaretták. A szopókájuk üregében a maga összesodort névjegyével.

– Arra kíváncsi, hogyan kerültek oda?

– Arra bizony. Tulajdonképpen nekem kéne fizetnem száz dollárt, magának.

– Erre nem lesz szükség, a válasz egyszerű. Vannak dolgok, melyeket nem tudok. Ez azok közé tartozik.

Egy pillanatig majdnem hittem neki. Olyan sima volt az arca, mint egy angyal szárnya.

– Akkor miért küldött száz dollárt... meg azt a drabális, iszonyúan büdös indiánt meg a kocsit? Erről jut eszembe: muszáj annak az indiánnak búzleni? Ha egyszer magának dolgozik, nem vehetné rá, hogy megfürödjön?

– Ő természetes médium. Az ilyen ritka, mint a gyémánt, s mint a gyémántot, gyakorta piszkos helyeken leljük fel. Ha jól értesültem, maga magándetektív.

– Ühüm.

– Azt hiszem, maga nagyon ostoba. Ostobának látszik, ostoba szakmában dolgozik. És ostoba szándékkal jött ide.

– Á, értem már – mondtam. – Úgy érti, hogy ostoba vagyok. Á, igen. Lassan eljutott a tudatomig szavainak jelentése.

– Azt hiszem, nem szükséges tovább feltartanom magát.

– Nem tart fel – mondtam. – Én tartom fel magát. Tudni szeretném, miért voltak azok a névjegyek azokban a cigarettákban.

Megvonta a vállát, az elképzelhető legapróbb vállrándítással.

– Névjegyeim bárki számára hozzáférhetőek. Nem szoktam a barátaimnak marihuánás cigarettát ajándékozni. A kérdése továbbra is ostoba.

– Nem tudom, a következő adattól értelmesebb lesz-e: a cigaretták egy olcsó japán vagy kínai teknőcpáncél utánzatból készült tárcában voltak. Látott valaha hasonló tárgyat?

– Nem. Emlékezetem szerint nem.

– Még egy kicsit értelmesebbé tehetem a kérdést: a tárca egy Lindsay Marriott nevű pasas zsebében volt. Ismerős a neve?

Gondolkozott.

– Igen. Egyszer kezelni próbáltam lámpaláz ellen. Filmezni akart. De csak időpocsékolás volt. A filmesek a színét se akarták látni.

– Sejtem, miért – mondtam. – Olyan lett volna filmen, mint Isadora Duncan. Hátra van még egy kardinális kérdés: miért küldte a száz dollárt?

– Nézze, kedves Mr. Marlowe – mondta hidegen. – Engem se ejtettek a fejemre. Nagyon kényes a helyzetem. Kuruzsló vagyok. Más szóval olyasmit művelek, amire az orvoscéh beijedt, önző kis tagjai nem mernek vállalkozni. Örökös veszélynek vagyok kitéve... az olyan emberektől, mint maga is. Csupán föl akartam becsülni a veszélyt, mielőtt szembeszállnék vele.

– És ez a veszély elég jelentéktelen az én esetemben, nem igaz?

– Szinte nincs is – mondta udvariasan, és bal kezével sajtószerű mozdulatot tett, kénytelen-kelletlen oda kellett néznom. Majd csigalassúsággal leengedte a fehér asztalra, és a keze fejére nézett. Azután rám emelte feneketlen mélységű tekintetét, és összefűzte a karját.

– Ha hallana valami...

– Érzem a szagát – mondtam. – Egyébként nem vettem volna észre.

Bal kéz felé fordítottam a fejem. Az indián a harmadik fehér hokedlin ült, a fekete bársonykárpit mellett.

Valami fehér munkaköpenyfélét húzott többi ruhája tetejére. Moccanás nélkül ült, lehunyta szemmel, kissé előrehajtott fejjel, mintha legalább egy órája aludna. Sötét,

kemény arca árnyakkal volt tele.

Visszanéztem Amthorra. Apró kis mosolyát mosolyogta.

– Fogadok, ettől az alaktól az özvegyek elhullatják hamis fogsorukat is. Mit végez ő magának tulajdonképpen? Miért fizeti? Talán az ölébe ül, és francia szonokat énekel?

Türelmetlenül legyintett.

– Szíveskedjék a tárgyra térni.

– Múlt éjjel Marriott fölfogadott, hogy kísérjem el egy útra. Ennek az útnak többek között az volt a célja, hogy átadjon valamennyi pénzt egypár svindlernek, egy olyan helyen, amelyet ők választottak ki. Engem leütöttek. Mire észhez tértem, megölték Marriottot.

Amthor arckifejezése nem sokat változott. Nem visította el magát, nem is mászott föl a falra. De a maga módján élesen reagált. Szétbontotta a karjait, és megcserélte őket. Zordan összezárta a száját. És csak ült a fenekén, mint a városi közkönyvtár előtt a kőoroszlán.

– Nála voltak azok a cigaretták – mondtam.

Húvösen rám nézett.

– De azt látom, hogy nem a rendőrség találta meg őket. Mert rendőrök nem jártak nálam.

– Helyes.

– Kevésnek bizonyult a száz dollár – mondta igen-igen nyájasan.

– Az attól függ, mit akar megvásárolni rajta.

– Magánál vannak azok a cigaretták?

– Az egyik. De semmit se bizonyítanak. Ahogy maga is mondta, akárki hozzájuthat a névjegykártyáihoz. Csupán csak kíváncsi vagyok, miért voltak ott, ahol voltak. Van valami elképzelése erről?

– Jól ismerte Mr. Marriottot? – kérdezte csendesen.

– Nem. De gyanítok róla egyet-mást. Szemet szúrt egy-két dolga.

Amthor halkán kopogtatott az asztal lapján. Az indián, hatalmas mellkasára hajló állal, még most is aludt, szorosán lehunyt, súlyos szemhéjjal.

– Mellesleg ismer valami Mrs. Grayle nevezetű gazdag nőt? Bay Cityben lakik az illető.

Szórakozottan bólintott.

– Igen, kezeltem a beszédközpontjait. Volt egy egészen apró beszédhibája.

– Pompás munkát végzett rajta – mondtam. – Most már ugyanolyan jól beszél, akárcsak én.

Ezzel nem értem el nála a kívánt szórakoztató hatást. Tovább dobolt az asztalon. Hallgattam a dobolását. Valami nem tetszett benne. Úgy hangzott, mint egy jeladás. Abbahagyta, ismét összefűzte a karját, és hátratámaszkodott a levegőbe.

– Az tetszik nekem ebben a sztoriban, hogy mindenki ismer mindenkit –

mondtam. – Mrs. Grayle ismerte Marriottot.

– Erre honnan jött rá? – kérdezte vontatottan. Semmit se válaszoltam.

– A rendőrségen majd el kell mondania az igazat azokról a cigarettákról – mondta.

Vállat vontam.

– Csodálkozik, hogy miért nem dobatom ki? – kérdezte Amthor kedvesen. – Helyettes Palánta úgy elroppanthatná a nyakát, mint egy szál zellert. Magam is csodálkozom. Úgy veszem észre, forgat valamit a fejében. Zsarolni nem hagyom magam. Meg se próbálja, egyébként is sok barátom van. Persze, akadnak olyan elemek, akik szeretnék, ha rossz hírbe keverednék. Pszichiáterek, szexológusok, neurológusok, pitiáner gumikalapácsos alakok, akiknél tele van a könyvespolc az aberrációkról szóló szakirodalommal. És hát ezek... mind, mind orvosok. Én viszont csak... kuruzsló vagyok. Mit forgat a fejében?

Próbáltam farkasszemmel nézni vele, de nem ment. Azon kaptam magam, hogy nyalogatom a szám szélét. Könnyedén vállat vont.

– Nem hányhatom a szemére, hogy nem köti az orromra. Alaposan meg kell fontolnom ezt a dolgot. Talán maga sokkal értelmesebb, mint hittem. Én is tévedhetek. Közben... – Előrehajolt, és kezébe vette a tejfehér gömböt.

– Azt hiszem, Marriott nők zsarolásából élt – mondtam. – Ezenkívül egy ékszerrablógeng főlhajtója volt, ő szállította a bizalmas adatokat. De kitől kapta a tippet, hogy milyen nőkre szálljon rá, hogy aztán kifürkészhesse, merre járnak-kelelnek, közeli ismeretségre léphessen velük, udvarolhasson nekik, rávehesse őket, hogy magukra aggassák az ékszereiket, és úgy menjenek el hazulról, hogy ő aztán a telefonhoz oszonjon, és értesítse a bandát a részletekről?

– Szóval maga ilyen képet alkotott Marriotról – mondta Amthor óvatosan –, na meg rólam. Kissé undorító.

Előrehajoltam, annyira, hogy az arcom nem volt messzebb egy lábnyinál az övétől.

– Gyanús buli a magáé. Akárhogy ékesíti is fel, akkor is gyanús buli marad. Nemcsak a névjegyekről van szó, Amthor. Ahogy mondta is, bárki hozzájuk juthat. És nem is csak a marihuánáról. Ilyen linkségekkel maga nem foglalkozna a maga képességeivel. De minden egyes névjegykártyának üres a háta. És az üres oldalra vagy talán a másakra is, néha láthatatlan szöveg van írva.

Ridegen mosolygott, de nem sokat láttam a mosolyából. Kezével a tejfehér gömb fölé nyúlt.

Kialudt a fény. Olyan sötét lett a szobában, mint egy szenespincében, holdvilágtalan éjszakán.

22.

Hátrarúgtam a hokedlimet, fölálltam, és ki akartam rántani a pisztolyomat a hónom alól. De hasztalan. A kabátom is be volt gombolva, meg el is késtem. Mindenképpen elkések, még ha lövöldözésre kerül is a sor.

Suhanást hallottam, földszag csapott meg. A töksötétben hátulról rám ugrott az indián, és oldalamhoz szorította mindkét karomat. Aztán fölemelt. Még most is előkaphattam volna a pisztolyom, és vaktában telelövöldözhettem volna a szobát, de nemigen lett volna értelme.

Elengedtem a pisztolytáskámat, és megragadtam az indián csuklóit. Zsírosak voltak, nehezen bírtam fogva tartani őket. Az indián nyitott szájjal lélegzett. Úgy levágott a padlóra, hogy majd lesüllyedt a fejem a gyomromba. Most már nem én fogtam az ő csuklóját, hanem ő az enyémet. Gyorsan hátratekerte a karomat, és a térdét, akár egy éles követ, a hátamba mélyesztette. Előrehajoltam, hiszen nem vagyok én hajthatatlan. Nem vagyok én a városháza. Előrehajoltam, előre én.

Üvölteni próbáltam, cél és értelem nélkül. Lélegzetem a torkomba szorult, és nem bírt kitörni. Az indián oldalra lökött, és ollóba vett estemben. Henger alakúra gyúrt. Keze a torkomhoz kapott. Néha fölébredek éjjel, és nyakamon érzem a kezét, orromban a szagát. Érzem, ahogy beszívja és kifújja levegőt, és belém váj zsíros ujjával. Ilyenkor felkelek, iszom egy pohár italt, és bekapcsolom a rádiót.

Éppen készültem kimúlni, mikor újra felragyogott a fény, vérvörösen, azon okból kifolyólag, hogy véres volt a szemgolyóm. Egy arc úszkált előttem, egy kéz gyöngéden megmotozott. A másik kézpár nem engedte el a torkomat.

Így szólt egy nyájas hang:

– Hadd vegyen egy kis lélegzetet.

Meglazult az ujjak szorítása. Kirántottam magam belőlük. Valami fényes csapott le az államra.

Újra megszólalt a nyájas hang:

– Állítsd talpra.

Az indián talpra állított. Hátratekert csuklómnál fogva hátrahúzott a falhoz.

– Amatőr – mondta a hang lágyan, és a fényes valami, keserű, mint a halál, megint az arcomba vágott. Valami meleg szivárgott a nyomán. Megnyaltam: só- és vasíze volt.

Egy kéz előkotorta a tárcámat. Egy kéz az összes zsebemet végigkutatta. Előkerült a selyempapírba csomagolt cigaretta, és nem maradt kibontatlan. Eltűnt valahová, az előttem levő homályban.

– Három cigaretta volt? – kérdezte a hang lágyan, és a fénylő tárgy megint állon vágott.

– Három – nyögtem.

– Mint mondtál, hol van a másik kettő?

– Az íróasztalomban... az irodámban.

A fényes tárgy ismét lecsapott rám.

– Lehet, hogy hazudsz, de majd utánajárok. – Orrom előtt mulatságos kis piros fények sziporkáztak valami kulcsféléken. A hang így szólt: – Fojtogasd még egy kicsit.

A vasujjak belemélyedtek a torkomba. Nekifeszültem az indiánnak, az indián szagának, gyomra kemény izmainak. Fölemeltem a kezem, elkaptam az egyik ujját, és megpróbáltam kicsavarni.

– Nagyon jó. Tanulékony a fiú – mondta a nyájas hang.

A csillogó tárgy megint áthussant a levegőn. Rázúdult az államra, vagyis arra a valamire, ami egykoron az állam volt.

– Ereszd el. Most már megszélídült – mondta a hang.

A vaskos karok elengedtek, előrebillentem, léptem egyet, és kiegyenesedtem. Amthor bágyadtan, szinte álmodozva mosolygott előttem. Finom, kecses kezében tartotta a pisztolyomat. Nekiszegezte a mellemnek.

– Móresre taníthatnálak – mondta lány hangján. – De minek? Koszos kis világ koszos kis emberkéje vagy. Hiába vetődne rád egy kis fény, ugyanilyen maradnál. Nem igaz? – mosolygott, csuda elragadóan.

Minden maradék erőmmel belevágtam a mosolyába.

Ha jól meggondolom, egész jól sikerült. Megtántorodott, orrlyukaiból vér buggyant elő. Aztán összeszedte magát, kiegyenesedett, és újra fölemelte a pisztolyt.

– Ül le, fiacskám – mondta gyengéden. – Vendégeket várok. Nagyon örülök, hogy megütöttél. Sokat segít.

Kitapogattam a fehér hokedlit, ráültem, a fehér asztallapra hajtottam a fejem, a tejszínű gömb mellé, most megint finoman világított. Oldalról. Asztalra fektetett fejjel rápislogtam. Elbűvölt a fénye. Kedves, barátságos fényecske.

Mögöttem, körülöttem nem volt más, csak a csend.

Azt hittem, így, ahogy voltam, az asztalra hajtott véres arcommal, elaludtam, közben mosolyogva figyelt egy gyönyörű ördög, pisztolyommal a kezében.

23.

– Elég volt a szunyából.

Kinyitottam a szemem, és felültem.

– Gyerünk kifelé a másik szobába, hapsi.

Fölálltam, még félálomban. Valahova kimentünk az ajtón át. Aztán láttam, hogy a csupa ablak fogadószobában vagyunk. Odakünn koromsötét volt.

A nő a nem neki való gyűrűvel a pult mögött ült. Egy férfi állt mellette.

– Ül le, hapsi.

Lenyomott egy székre. Vagány kis szék volt, egyenes, de kényelmes, ám én nem tudtam élvezni. Az írópult mögött a nő valamit felolvasott a noteszából. Egy alacsony, pléhpofájú, szürke bajszerű, idősebb férfi hallgatta.

Amthor az egyik ablaknál állt, hátat fordítva a szobának, és kinézett, túl az óceán szelíd vonalán, túl a messzeségen, a hullámtörő gát mögötti fényeken, túl a világon. Úgy nézett bele a nagyvilágba, mintha szerelmese lenne. Félig megfordította a fejét, hogy még egyszer rám nézzen. Láttam, hogy lemosta már az arcáról a vért, de az orra nem az az orr volt, melyet korábban viselt, legalább két számmal nagyobbra nőtt.

A látványtól szélesre húzódott repedezett ajkam, és vigyorgás öntötte el egész törött képemet.

– Jól érzed magad, hapsi?

A hang forrására néztem, az előttem álló pasasra, aki az imént a székre nyomott. Kétszáz fontnyi szélfúttá vadvirág volt, foltos fogakkal, egy cirkuszi kikiáltó öblös hangjával. Kemény volt, gyors mozgású, bizonyára véres hússal táplálkozott. Ővele aztán nem lehetett kukoricázni. Az a fajta zsarú volt, aki este, lefekvéskor nem a miatyánkot mondja el, hanem ráköp a gumibotjára. De a tekintete derűsen csillogott.

Szétterpesztett lábbal állt előttem, nyitott tárcámat tartotta a kezében, és hüvelykujja körmével bele-belekarcolt tárcám bőrébe, úgy, mint aki szeret rongálni. Ha nincs más kéznél, apró holmikat. De igazán csak akkor érezné jól magát, ha arcokat rongálhatna.

– Szaglászunk a saját szakállunkra, he, hapsi? Kijöttünk a nagy bűdös városból, he? Egy kis zsarolásra, he?

Tarkójára tolva viselte a kalapját. Szürkésbarna haja volt, homlokán megsötétedett az izzadságtól. Vérérek pettyezték vidáman csillogó szemét.

Olyan volt a torkom, mintha mángorlón ment volna keresztül. Fölemeltem a kezem, és megtapogattam. Az a rohadt indián. Mintha szerszámacélból lettek volna az ujjai.

A sötét bőrű nő abbahagyta a felolvasást, és becsukta a noteszét. A töppedt, szürke

bajszos, korosodó emberke bólintott, és odajött a másik pasihoz, aki az imént beszélt hozzám.

– Hekusok? – kérdeztem, államot dörzsölgetve.

– Miért, mit hittél, hapsi?

Rendőrhumor. Az alacsonyabbik kancsalított a fél szemére, a kancsalító szeme szinte vaknak látszott.

– Nem Los Angelesből – mondtam a töppedt palira nézve. – Ezzel a szemmel ott nyugdíjaznák.

A dromedár visszaadta a tárcámat. Belenéztem. Az összes pénzem megvolt. Az összes névjegyem. Mindazt megtaláltam, ami korábban benne volt. Ezen meglepődtem.

– Mondjál valamit, hapsi – mondta a dromedár. – Olyasvalamit, amivel a szívünkbe lopod magad.

– Adják vissza a pisztolyomat.

Kissé előrehajolt, és elgondolkozott. Láttam, hogy töri a fejét. Szinte hallani lehetett, amint csikorognak az agyában a fogaskerekek.

– A, a pisztolyodat akarod, igaz, hapsi? – Oldalra pillantott, a szürke bajszúra. – A pisztolyát akarja. – Újra rám nézett. – És miért akarod a pisztolyodat, hapsi?

– Le akarok lőni egy indiánt.

– A, szóval le akarsz lőni egy indiánt, hapsi.

– Le. Egy szem indiánt, apóca.

Megint a bajszosra nézett.

– Nagy vagány a muki – közölte vele. – Le akar lőni egy indiánt.

– Ide figyeljen, Hemingway. Ne ismétlegesse a szavaimat – mondtam.

– Szerintem meg van buggyanva a muki – mondta a dromedár. – Csak úgy egyszerűen lehemingwayezett. Szerinted is meg van buggyanva?

A bajszos beleharapott egy szivarba, és nem válaszolt. Az ablaknál lassan megfordult a magas szép ember, és finoman így szólt:

– Elképzelhetőnek tartom, hogy kissé kiegyensúlyozatlan.

– Akkor se látok rá semmilyen okot, hogy miért kéne őneki lehemingwayezni engemet – mondta a dromedár. – Nem Hemingwaynek hívnak.

Az öregebbik így szólt:

– Nem látok itt semmiféle pisztolyt.

Amthorra néztek. Amthor így szólt:

– Bent van. Elvettem tőle. Oda fogom adni önnek, Mr. Blane.

A dromedár csípőben előrehajolt, kissé megroggyantotta a lábát, és a képeembe fújta a levegőt.

– Miért szólítottál Hemingwaynek, hapsi?

– Hölgyek is vannak a társaságban.

Főlegyenesegett.

– Ühüm. – A bajszosra nézett. A bajszos bólintott, aztán megfordult, és átment a szobán. Kinyílt a nesztelenül járó ajtó. A töpszli bement, Amthor követte.

Csend volt. A sötét bőrű nő maga elé bámult az asztallapra, és összeráncolta a szemöldökét. A dromedár a jobb oldali szemöldökömre nézett, és csodálkozva ide-oda ingatta a fejét.

Újra kinyílt az ajtó, visszajött a bajszos pali. Fölmarkolt valahonnan egy kalapot, és ideadta. Zsebéből kivette a pisztolyomat, és azt is ideadta. A súlyáról tudtam, hogy üres. A hónom alá dugtam, és fölálltam.

– Oké, Hemingway.

– Már megint ezt csinálja – sopánkodott a dromedár. – Hemingwaynek nevez, mert hölgyek is vannak a társaságban. Lehet, hogy önála ez valami disznó kiszólás?

Megszólalt a bajszos pali:

– Szedelőzködjünk.

A dromedár megfogta a karomat, és a kis felvonóhoz mentünk. A felvonó felvonódott. Beléptünk.

24.

A liftakna legalján kiszálltunk, végimentünk a keskeny folyosón, ki a fekete ajtón. Odakint csípős és tiszta volt a levegő, magasan az óceánról áramló ködvonulatok fölött voltunk. Mélyeket lélegeztem.

A dromedár még most is fogta a karomat. Egy kocsi állt kinn, civil rendszámú, egyszínű sötét szedán.

A dromedár kinyitotta az első ajtót, és így sopánkodott:

– Lehet, hogy nem találsz majd kényelmesnek, hapsi. De egy kis friss levegő, meglásd, frankón helyreráz. Rendben lesz így? Nem akarunk semmi olyat csinálni, ami ellenkezik a kívánságaiddal, hapsi.

– Hol az indián?

Enyhén megrázta a fejét, és betaszírgált a kocsiba. Jobboldalt szálltam be, az első ülésre.

– Á, igen, az indián – mondta. – Íjjal meg nyíllal kell leterítened. Ez a törvény. A kocsi hátuljában van. A kocsi hátuljába néztem. Üres volt.

– A jó mindenségit, hát nincs ott – mondta a dromedár. – Úgy látszik, valaki megcsapta. Manapság semmit se hagyhat az ember lezáratlan kocsiban.

– Szedelőzködjünk – mondta a bajszos pali, és beszállt a hátsó ülésre. Hemingway megkerülte a kocsit, és begyömöszölte kemény hasát a kormány mögé. Elindította a kocsit. Megfordultunk, és végighajtottunk a vadgerániumok szegélyezte kocsifeljárón. Hűvös szél fújt a tenger felől. A csillagok nagyon messze voltak, és hallgattak.

Elértük az út legalját, kifordultunk a hegyi betonútra, és sietség nélkül hajtottunk előre.

– Hogyhogy nem kocsival jöttél, hapsi?

– Amthor értem küldött.

– Vajon miért, hapsi?

– Bizonyára, mert találkozni akart velem.

– Jól adja a muki – mondta Hemingway. – Szépen kikövetkezteti a dolgokat.

Kiköpött az ablakon, elegánsan fordult a kocsival, és hagyta, hogy a lendület vigyen le bennünket a lejtőn.

– Azt mondta, hogy fölhívtad telefonon, és tarhálni akartál tőle. Erre már, aszongya, csak megnézi magának, hogy kivel köt üzletet, ha köt egyáltalán. Így aztán elküldte a saját kocsiját.

– Mert nagyon jól tudta, hogy hívni fog majd néhány ismerős zsarut, és nem lesz szükségem a sajátomra ahhoz, hogy hazajussak – mondtam. – Oké, Hemingway.

– Aha, már megint ez. Oké. Szóval diktafont tart az asztala alatt, és a titkárnője

mindent jegyez, és mikor odaérünk, a titkárnő visszaolvassa az egészet Mr. Blane-nek itt a hátunk mögött.

Megfordultam, és Mr. Blane-re néztem. Olyan békésen szivarozott, mintha odahaza volna, papucsban. Nem nézett rám.

– Előre készen állt már az egész hanta. Készletük van az ilyesmiből.

– Netán szeretné elrebegni nekünk, hogy miért akart találkozni az ipsével – indítványozta Hemingway udvariasan.

– Úgy érte: addig, míg van ép rész az arcomon?

– Ó, nem vagyunk mi olyan fickók – mondta széles gesztussal.

– Maga jól ismeri Amthort, igaz, Hemingway?

– Csak Mr. Blane ismeri. Én parancsra jöttem.

– Ki a franc az a Mister Blane?

– A hátunk mögött ülő úriember.

– És azonkívül, hogy a hátunk mögött ül, ki a franc őkelme?

– A mindenségit, hiszen Mr. Blane-t mindenki ismeri.

– Aha – mondtam, és hirtelen nagyon fáradtnak éreztem magam.

Megint csak csönd, megint csak kanyarok, megint csak a betonút szalagja, megint csak sötétség, megint csak fájdalom.

Megszólalt a dromedár:

– Most magunk között vagyunk, hölgyek sincsenek a társaságban. Nem fárasztjuk magát azzal, hogy miért is ment föl oda, de ez a hemingwayesdi még most is birizgálja a csőrömet.

– Vicces szólásmondás – mondtam. – Régi, régi szólásmondás.

– Ki az a Hemingway tulajdonképpen?

– Egy pasas, aki addig ismételteti ugyanazt a dolgot, míg azt nem hiszik róla a többiek, hogy marha eredeti a dumája.

– Hát az rohadt sokáig tarthat – jegyezte meg a dromedár. – Magának nagyon habókos az esze járása, ahhoz képest, hogy magánkopó. Az eredeti fogsorával rág még?

– Azzal, csak néhány tömés van bennük.

– Nagy szerencséje lehetett, pajtás.

Megszólalt a hátul ülő pali:

– Itt jó lesz. A következő elágazásnál fordulj jobbra.

– Rendicsek.

Hemingway keskeny földútra lendítette a kocsit. A földút a hegyoldalban tekergett. Ezen hajtottunk még vagy egy mérföldet. A zsályaiilat egyeduralkodóvá vált.

– Itt – mondta a hátul ülő pali.

Hemingway megállította a kocsit, és beállította a féket. Átnyúlt fölöttem, és kinyitotta az ajtót.

– Hát örülök, hogy megismerhettem, hapsi. De ne jöjjön vissza ide. Legalábbis hivatalosan. Na, kifelé.

– Innen gyalogoljak haza?

A hátul ülő pali ezt mondta:

– Szedelőzködjön.

– Úgy ám, innen gyalog mész haza, hapsi. Ez megfelel neked?

– Meg. Legalább ráérek elspekulálni néhány dolgon. Például azon, hogy maguk nem Los Angeles-i rendőrök. De valamelyikük hekus, talán mindketten azok. Az a gyanúm, hogy Bay City-i zsaruk. Csak arra lennék kíváncsi, miért hagyták el a körzetüket.

– Nem lenne egy kicsit nehéz bebizonyítani, amit állítasz, hapsi?

– Jó éjszakát, Hemingway.

Nem válaszolt. Egyikük se szólt semmit. Kezdtém kiszállni a kocsiból, még mindig kissé kábultan. Lábam a kocsifelhágóra tettem, és előrehajoltam.

A hátul ülő pali hirtelen előre csapott. Inkább éreztem, mint láttam a mozdulatot.

Sötét verem nyílt meg a lábam alatt, és sokkal, de sokkal mélyebb volt; mint a legfeketébb éjszaka. Belezuhanam. Feneketlen volt.

25.

A szobában vágni lehetett a füstöt. Ez a füst mozdulatlanul lógott a levegőben, vékony, függőleges csíkokban, mint a függöny, amelyet apró, tiszta gyöngyökből szőttek. Mintha nyitva lett volna két ablak a legtávolabbi falban, a füst mégse mozdult. Sosem láttam ezt a szobát. Az ablakok rácsosak voltak.

Agyam tompa volt, gondolatok nélküli. Úgy éreztem magam, mintha egyfolytában egy évig aludtam volna. De a füst fölött nem tudtam napirendre térni. Hanyatt fekvé törtem rajta a fejem. Nagy sokára mély lélegzetet vettem, tüdőmbe fájdalom hasított.

Elkiáltottam magam:

– Segítség! Tűz van!

Ezen muszáj volt röhögnöm. Nem tudtam, mi ebben a mulatságos, de röhögésre fakadtam. Feküdtem az ágyon, és röhögtem. Nem tetszett a röhögésem hangja. Az agyalágyultak röhögnek így.

Az az egy kiáltás elegendőnek bizonyult. Kívülről gyors lépések dobogása hallatszott, kulcs csikordult a zárban, és kitárult az ajtó. Oldalazva beugrott egy pofa, és becsukta maga mögött az ajtót. Jobb kezével a csípője felé nyúlt.

Alacsony, kövér férfi volt, fehér köpenyben. Fekete szeméből furcsa, lapos pillantásokat vetett rám. Szeme sarkában szürke bibircsókok díszeltek.

Megfordítottam a fejem a kemény párnán, és ásítottam.

– Már megbocsáss, öcsi, de véletlenül kicsúszott a számon – szólaltam meg.

Mogorván méregetett, jobb keze a csípője körül repdesett. Zöldes színű, rosszindulatú arc, lapos pillantású, fekete szem, szürkésfehér bőr és kagylóhéjnak ható orr.

– Talán azt akarja, hogy megint kényszerzubbonyt adjak magára? – horkantotta.

– Jól vagyok, öcsi. Prímául. Nagyot szunyáltam. Azt hiszem, álmodtam is. Hol vagyok?

– Ahol megérdemli.

– Kellemes helynek látszik – mondtam. – Kedves emberek, kellemes légkör. Azt hiszem, alszom még egy adagot.

– Jobban is teszi – vicsorította.

Kiment. Becsukódott az ajtó. Kattant a zár. Léptei beledübörögtek a semmibe.

Nem sokat használt a füstszag. Egyre ott lógott a szoba közepén, és végighúzódott rajta, mint egy függöny. Nem oszlott szét, nem úszott el, meg se mozdult. Volt egy kis légmozgás a szobában, éreztem az arcomon. De a füst nem érezte. Ezer pók szőtte szürke háló. Azon morfondíroztam, vajon hogyan vették rá őket, hogy kalákában dolgozzanak.

Flanelpizsama. A jellegzetes megyei kórházfajta: a feltétlen szükségesnél egy öltéssel sincs rajta több.

Érdes, durva anyag. A nyaka kidörzsölte a torkomat. Még fájt a torkom. Lassan emlékezni kezdtem. Kezemmel megtapogattam a torokizmaimat. Még fájtak. Egy szem indiánt, apóca. Oké, Hemingway, szeretne ön detektív lenni? Jól jövedelmező szakmát akar? Kilenc pofonegyszerű lecke. A jelvényt is biztosítjuk. Ötven cent különdíjért sérvkötőt is küldünk önnek.

Sajgott a torkom, de a torkomat tapogató ujjaimban nem volt élet. Akár egy köteg banán is lehetett volna a helyükön. Rájuk néztem. Pedig ujjaknak látszottak. De azért nem voltak igaziak. Postán rendelt ujjak. A jelvénnel meg a sérvkötővel együtt érkezhettek. Meg a végbizonyítvánnyal.

Éjjel volt. Az ablakon kívül feketének látszott a világ. Porcelántál lógott a mennyezet közepéről három rézláncon. Villanykörte volt benne. Kis színes bigyók a tál sarkán, az egyik narancsszínű, a másik kék. Rájuk bámultam. Torkig voltam a füsttel. Ahogy bámultam rájuk, apró lőrésként felnyíltak, és apró fejek ugrottak elő belőlük. Apró kis fejcskék, de éltek, mintha kicsi, de élő játékbabák lennének. Egy férfi, vitorlázósapkában, Johnnie Walker-orrall, egy csinos szöszeke nő, florentinkalapban meg egy sovány férfi, rosszul megkötött nyakkendőben. Úgy festett, mint egy tengerparti strandvendéglő pincére. Kinyitotta a száját, és fintorogva így szólt: “Félig sültén vagy jól megsütve kéri a húst, uram?”

Jól behunytam a szemem, sűrűn pislogtam, és mire megint föltekintettem, már csak egy vacak porcelántál lógott ott három rézláncon.

De a füst most is a mozgó levegőben lógott, mozdulatlanul.

Megragadtam a durva lepedő sarkát, és letörültem arcomról az izzadságot béna ujjaim segítségével, melyeket a levelező iskola küldött a kilenc pofonegyszerű lecke után, a tanfolyam díjának fele előre fizetendő, postafiók kétmillió-négyszázhatvanolcezer-kilencszázhuszonnégy, Cedar City, Iowa. Baromság. Éktelen nagy baromság.

Fölültem az ágyon, és egy idő után sikerült elérni a padlót a talpammal. A lábfejem csupasz volt és zsibbadt. Az értékmegőrző bal kéz felől van, asszonyom. A széf a különlegesen értékes tárgyak részére jobb kéz felé. Lassan érezni kezdtem talpammal a padlót. Fölálltam. Nagyon is föl. Az ágy fölé hajoltam, nehezen lélegeztem, megfogtam az ágy oldalát, és egy hang, mely mintha az ágy alól jött volna, ezt ismételte:

– Rád jött a delírium tremens... rád jött a delírium tremens... rád jött a delírium tremens...

Járni próbáltam, tántorogva, mintha részeg lennék. A két rácsos ablak között kis fehér, lakkozott asztalon egy üveg whisky állt. Jó márkának látszott. Úgy félig lehetett. Feléje slattyogtam. Azért mégiscsak van egypár rendes ember a világon. Lehet, hogy ócsároljuk a reggeli lapokat, és a moziban belerúgunk a szomszédunk

sípcsonjtába, és gyávának és nyomorultnak érezzük magunkat, és fitymálva nyilatkozunk a politikusokról, de azért van a világon egypár rendes ember. Vegyük például azt a fickót, aki itt hagyta ezt a fél üveg whiskyt. Akkora szíve lehetett, mint Mae West csípője.

Érte nyúltam, köréje kulcsoltam két kezem dermedt ujjait, és a számhoz szállítottam, közben úgy izzadtam, mintha a Golden Gate híd egyik végét emelném föl.

Hosszú, kapkodó slukkot húztam belőle. Végtelen gondossággal raktam vissza az üveget a helyére. Próbáltam az állam alá nyalni.

Fura íze volt a whiskynek. Miközben megállapítottam, hogy fura íze van, a sarokban észrevettem egy mosdókagylót, a falba volt erősítve. Megcéloztam és beletaláltam. Okádtam. Jay Dizzy Dean, a híres baseball-dobójátékos se célzott jobban életében se.

Múlt az idő az émelygés, a szédülés, a kábultság agóniájában, közben a kagyló szélébe kapaszkodtam, és állati segélykiáltásokat hallattam.

Aztán ez is elmúlt. Visszavánszorogtam az ágyhoz, visszafeküdtem a hátamra, és csak lihegtem, a füstre meredve. Már nem láttam olyan tisztán. És nem láttam olyan valóságosnak. Talán csak a szemgolyóm belsejében volt valami difi. Aztán már ott se volt, a mennyezeti porceláncsillár éles fénnel világította meg a szobát.

Megint felültem. Az ajtó közelében, a fal mellett súlyos faszék állt.

Egy másik ajtót is fölfedeztem azon kívül, amelyiken bejött a fehér köpenyes pali. Valószínűleg szekrényajtó. Talán éppen mögötte vannak a ruháim. A padló négyzetesen összerakott zöld és szürke linóleumdarabokból állott. A falak fehérre voltak meszelve. Tiszta szoba. Az ágy, amin ültem, keskeny kórházi ágy volt, a szokásosnál alacsonyabb, vastag bőrszíjak voltak az oldalához erősítve, ott, ahol a beteg csuklójának és a bokájának kell lennie.

Klassz szoba volt, csak minél előbb kijussak belőle.

Most már visszatért belém az élet, éreztem az egész testemet, zúgó fejemet, fájó torkomat és karomat. Nem emlékeztem, hogy mi történt a karommal. Fölhúztam a flanelpizsama ujját, és kókadtan a karomra meredtem. Könyéktől vállig tűszúrások borították a bőröm. Mindegyik szúrás körül apró, elszíntelenedett foltot láttam, egy 25 centes nagyságában.

Kábítószer. Telenyomtak kábítószerrel, hogy nyugton maradjak. Talán szkopolaminnal is, hogy beszéljek. Rengeteg kábítószeret kaptam. S ahogy kezdtem észhez térni, hallucináltam. Egyesek hallucinálnak ilyenkor, mások nem. Attól függ az egész, milyen az ember szervezete. Kábítószer.

Ez megmagyarázta a füstöt és a kis fejeket a csilláron meg a hangokat, a zagyva gondolatokat, a szíjakat és a rácsokat, dermedt ujjaimat, zsibbadt lábfejemet. A whisky talán valakinek a huszonnégy órás gyógyszeroldata volt. Azért hagyhatták itt, hogy kéznél legyen, ha majd szükségem lesz rá.

Fölálltam, és a gyomrommal majdnem nekiütköztem a szemközi falnak. Ettől kénytelen voltam visszafeküdni, hosszú ideig csak pihegtem. Az egész testem viszketett, és veszettül izzadtam. Éreztem, hogy apró izzadságcseppek képződnek a homlokomon, aztán lassan, óvatosan lecsurognak az orrom oldalán, a szám sarkáig. Hülyén nyaldostam őket a nyelvemmel.

Még egyszer felültem, a padlóra helyeztem a talpam, és felálltam.

– Oké, Marlowe – sziszegtem a fogam között. – Kemény srác vagy. Hatlábnyi vasember. Ruha nélkül, frissen mosott képpel százkilencven fontot nyomsz.

Kemény izmok, törésbiztos áll. Kibírod ezt is. Kétszer leütöttek, a torkodat fojtogatták, pisztolyaggal pépesre verték az álladat. Addig nyomták beléd a kábítószeret, míg olyan félcédulás nem lettél, mint két keringőt járó egér. Na de mi ez neked? Föl se veszed. Hát akkor lássuk, amint valami igazán nehéz feladattal megbirkózol, például fölveszed a nadrágodat.

Megint visszafeküdtem az ágyra.

Megint csak múlt az idő. Nem tudom, mennyi. Nem volt rajtam az óráim. Különbösen se gyártanak olyan órát, amivel az ilyesmit mérni lehetne.

Fölültem. Kezdt elcsépelni ez a folyamat. Fölültem, és elindultam a lábamon. Nem ment egykönnyen. A járás nem gyerekjáték. Úgy ugrál tőle az ember szíve, mint egy idegbajos macska. Jobb, ha lefekszel, és újra elalszol. Pihenj egy kicsit, le vagy pusztulva, pajti. Oké, Hemingway, gyöngye vagyok. Egy virágvázat se bírnék fölborítani. Egy körömdarabot nem tudnék eltörni.

Nagy túró az egész. Azért is járni akarok. Kemény legény vagyok én. Ki fogok jutni innen.

Visszafeküdtem az ágyra.

Negyedszerre valamivel jobban ment. Kétszer áthaladtam a szobán, oda-vissza. A mosdókagylóhoz mentem, kiöblítettem, fölé hajoltam, és vizet ittam a tenyeremből. Bennem maradt. Vártam egy kicsit, és ittam még. Sokkal jobb.

Jártam, jártam, jártam.

Félórai járkálás után remegett a térdem, de a fejem kitisztult. Vedeltem a vizet nyakló nélkül. Majdhogy bele nem zokogtam a kagylóba, miközben ittam belőle.

Visszatébláboltam az ágyhoz. Pompás kis ágyikó volt ám az. Rózsaszirmokból készült. A világ legcsodálatosabb ágya. Carole Lombardtól vásárolták, neki túlságosan puha volt. Az életem hátralevő részét se sajnáltam volna, csak hogy két percig belefekhessek. Gyönyörűség, puha ágyikó, gyönyörű álomba szenderülés, gyönyörű, lecsukódó szemek, aláhulló pillák, a lélegzés szelíd hangja és sötétség és mély párnákba süppedés és nyugalom.

Járáltam.

Felépítették a piramisokat, de rájuk untak, és lebontották őket, a követ megőrölték, hogy legyen miből betont készíteni a Boulder Dam építéséhez; és fölépítették a Boulder Damet, és elvezették a vizet a napos délvidékre, és

elárastották vele.

Mindezen keresztülgyalogoltam. Semmi se tudott megzavarni benne.

Abbahagytam a járás-kelest. úgy éreztem, képes vagyok arra, hogy beszéljek valakivel.

26.

A szekrényajtót zárva találtam. A súlyos szék nagyon is súlyos volt énnekem. Azért is volt ott. Lehúztam az ágyról a párnát és a lepedőt, és oldalára támasztottam a matracot. Sodrony volt alatta, kb. kilenc hüvelyk hosszúságú fémrugókkal az ágyhoz erősítve. Munkához láttam, hogy leszereljem az egyiket. Ez volt életem legkeményebb munkája. Tíz perc múlva két vérző ujj és egy ágyrugó boldog tulajdonosa voltam. Meglengtettem rugócskámat. Igen hajlékony volt. És nehéz. A végéből korbácsszerű drótdarabok álltak ki.

Mikor mindezzel elkészültem, a whiskysüvegre esett a pillantásom; bizony, az is megfelelt volna a célnak, de egészen meglepedtem róla.

Ittam még néhány korty vizet. Kicsit megpihentem a csupasz sodronyon ücsörögve. Aztán az ajtóhoz lépkedtem, a sarokvashoz illesztettem a számat, és elbődültem:

– Segítség! Tűz van!

Rövid és kellemes volt a várakozás. A pali végigtrappolt a folyosón, vadul belevágta a kulcsot a zárba, és veszettül megforgatta.

Kivágódott az ajtó. Nekicsapódott a falnak. Ezúttal a kezében volt a gumibot, helyes kis szerszám, mintegy öt hüvelyk hosszú, barna bőrrel borítva. A pali a lehúzott ágyra villantotta tekintetét, aztán sebesen körbepislogott.

Fölnyerítettem, és lecsaptam rá. A halántékához nyomtam a rugót, előretántorodott. Addig nyomtam, míg térdre nem esett. Még kétszer lecsaptam rá. Nyöszörgés tört elő a szájából. Kivettem a gumibotot erőtlenné vált kezéből. Szűkölt.

Térdemmel vettem kezelésbe az arcát. Megfájdította a térdemet. Ő nem nyilatkozott arról, hogy a térdem megfájdította-e az arcát. Még szűkölt, mikor leütöttem a gumibotot, el is ájult azonmód.

Kiszedtem a kulcsot az ajtó külsejéből, és belülről zártam be, azután átkutattam a tagot. Volt még nála néhány kulcs. Az egyik nyitotta a szekrényemet. Benne voltak a ruháim. Átnéztem a zsebeimet. A pénz eltűnt a tárcámból. Visszamentem a fehér köpenyeshez. Túl sok pénzt találtam nála, a foglalkozásához viszonyítva. Elszedtem tőle annyit, amennyim hiányzott, a tagot az ágyhoz cipeltem, leszíjaztam a csuklóját és a bokáját, és belegyömöszöltem a szájába egy fél kilométernyi lepedőt. Az orra összezúzódott. Vártam egy kicsit, hogy megbizonyosodjak, tud-e lélegezni a lepedőn át.

Sajnáltam csórikámat. Egyszerű, keményen dolgozó kis pali, igyekszik legjobb tudása szerint betölteni az állását és kiérdemelni a heti fizetési csekkeket. Talán nő, és gyerekei is vannak. Nagyon sajnáltam szegényt. És nem volt más segítsége, csak

egy gumibot. Ez nem volt tisztességes dolog. Olyan helyre raktam a kábítószerrel kevert whiskyt, ahol elérhette volna – ha nincs leszíjazva a keze.

Megveregettem a vállát. Kis híján elbőgtem magam.

Az összes ruhám benne volt a szekrényben, még a pisztolytáskám és a pisztolyom is, de a töltények hiányoztak. Ügyetlenkedő ujjakkal felöltöztem, nagyokat ásítózva.

Az ágyra szíjazott pali mozdulatlanul feküdt. Kimentem, és rázártam az ajtót.

Széles, csendes folyosóra jutottam, három ajtó nyílt belőle, mindegyik zárva volt. Egyik mögül se hallatszott semmiféle hang. Sötét, kárminszínű szőnyeg húzódott végig a folyosó közepén, olyan csendes járás esett rajta, mint maga az egész ház. A saroknál derékszögben elkanyarodott a folyosó, régimódi, fehér tölgyfa korlátos lépcső vitt egy másik, lenti folyosóra. Az alsó folyosó két, festett üvegű ajtónál ért véget. Mozaikpadlóját vastag szőnyegek borították. Egy félig becsukott ajtó mögül fénycsík szűrődött ki. Hang nem.

Az efféle házakat az örökkévalóságnak építették valamikor, manapság már nem építenek ilyeneket. Talán egy csendes utcán áll, mellette rózsalugas, előtte tengernyi virág. Barátságos, hűvös, csendes épület a tűző kaliforniai napfényben. Hogy belül mi van, azzal a kutya se törődik, csak ne üvöltsenek túl hangosan.

Már éppen előreraktam a lábam, hogy lemenjek a kecsesen kanyargó lépcsőn, amikor köhögést hallottam. Sarkon fordultam, és észrevettem, hogy a fönti folyosó végén is van egy félig nyitott ajtó. Lábujjhegyen odaosontam a futószőnyegen. Megálltam, nem a félig nyitott ajtóban, hanem a közelében. Lábamnál, a szőnyegen, fénysáv hevert. Megint hallatszott az iménti köhögés. Mély köhögés volt, mély mellkasból. Békés, könnyű köhögés. Semmi közöm nem volt a dologhoz. Nekem az lett volna a dolgom, hogy mielőbb kijussak innen. De kíváncsi voltam mindenkire, akinek félig nyitva volt az ajtaja ebben a házban. Olyan személy lehet, aki megérdemli, hogy az ember megbökje előtte a kalapját. Belelopakodtam a fénysugárba. Újságpapír zörgése hallatszott.

Félig beláttam a szobába. Úgy volt bútorozva, mint egy lakószoba, nem úgy, mint egy kórterem. Egy sötét színű tükrös szekrényre esett a pillantásom, rajta kalap és néhány képes újság. Az ablakon csipkefüggöny, a padlón szép szőnyeg.

Ágyrugók csikorogtak keservesen. Hatalmas ember feket rajtuk, hatalmas, mint a köhögése. Előredugtam ujjaim hegyét, és belöktem az ajtót néhány hüvelyknyire. Semmi sem történt. Soha semmi nem volt lassabb, mint ahogy bedugtam a fejem. Most már az egész szobát láttam, az ágyat, a benne fekvő férfit, egy csikkekkel tömött hamutartót, ki is öntöttek belőle az éjjeliszekrényre, onnan meg lecsurogtak a szőnyegre. Az ágyon tucatnyi újság hevert szanaszét. Két kéz tartott egy újságot egy hatalmas arc előtt. A zöld papiros széle fölött látszott a haja. Göndör, sötét színű, sötét fekete és dús hajzat. Alatta fehér bőr. Megmozdult az újság, visszatartottam a lélegzetemet, de nem nézett föl az ágyon fekvő pasas.

Ráfért volna a borotválkozás. Mindig is rá fog férni a borotválkozás. Már láttam

őt egyszer, a Central Avenue-n, egy Florian's nevű néger csehóban. Akkor rikító öltönyt viselt, fehér golflabdák voltak a zakóján, és whisky sour a kezében. Később katonai colttal láttam, játékszernek tetszett a kezében, óvatosan kilépett egy széttört ajtón. Láttam egyet-mást viselt dolgaiból, azok közé a dolgok közé tartoztak, melyek soha nem szűnnek meg a világban.

Megint köhögött, megigazította az ágyon a fenekét, keserveset ásított, és az éjjeliszekrény felé nyúlt egy gyűrött pakli cigarettáért. Szájába dugott egy szálat. Láng lobbant hüvelykujja végén. Orrából füst gomolygott elő.

– Á – sóhajtotta, és megint az arca elé emelte az újságot.

Otthagytam, és visszamentem az oldalfolyosón. Úgy láttam, jó kezekben van Bivaly Malloy. Visszamentem a lépcsőhöz, és lesétáltam.

Egy hang mormogott a lenti félig nyílt ajtó mögött. Vártam, hogy valaki válaszoljon rá. Semmi. Telefonbeszélgetés volt. Az ajtó közelébe settenkedtem és hallgatóztam. Mély hangú mormogás hallatszott csak. Egy szót se lehetett kivenni belőle. Tompa kattanás vetett véget a duruzsolásnak. Ezután újra csönd lett odabenn.

Elérkezett az ideje, hogy sürgősen elhúzzam a csíkot. Tehát megtaszítottam az ajtót, és csendesen beléptem.

27.

Iroda volt, nem nagy, nem kicsi, csinos hivatali külsővel. Üvegajtós könyvszekrényben vaskos könyvek. A falon elsősegélyláda. Üvegsterilizátorban egy csomó injekciós tű és fecskendő főtt. Széles, lapos asztalon itatós, bronz papírvágó, tollkészlet, látogatási napló, ezenkívül semmi, egy pasas könyökét nem számítva; tenyerébe hajtott fejjel ült, maga elé mészázott.

Szétárt sárga ujjain át látni lehetett nedves, homokszínű haját: olyan sima volt, hogy azt hihette az ember, a koponyájára van festve. Hármat léptem előre. Bizonyára észrevette cipőim mozgását. Fölemelte a fejét, és rám nézett. Mélyen fekvő szempár pergamenszínű arcban. Szétkulcsolta a kezét, lassan hátratámaszkodott, és kifejezéstelenül rám bámult. Aztán gyámoltalan, de helytelenítő gesztussal szétárt a kezét, és amikor megint lerakta őket, az egyik veszedelmesen közel került az asztal széléhez.

Még kettőt léptem előre, és megmutattam neki a gumibotot. Középső és mutatóujja tovább vándorolt az asztal sarka felé.

– A csengővel – szólaltam meg – ma éjjel nem sokra megy. Elaltattam a smasszerját.

Álmosan összehúzta a szemét.

– Ön súlyos beteg, uram. Nem ajánlhatom, hogy elhagyja a betegágyat.

– A jobb kezét – mondtam, és rávágtam a gumibotot. Úgy húzódott vissza, mint a megsebzett kígyó.

Vigyorogva megkerültem az asztalt, anélkül, hogy lett volna vigyorognivalóm. Persze hogy volt pisztoly a fiókjában. Az ilyeneknek mindig van pisztoly a fiókjukban, és mindig későn kapják elő, ha elő bírják kapni egyáltalán. Kivettem. 38-as automata volt, szabványtípus, nem annyira precíz, mint az enyém, de a töltényeit tudom használni. Töltényeket nem láttam a fiókban. Nekiláttam, hogy kiszedjem a tölténytárat a pisztolyból.

Bizonytalanul mocorgott, beesett, szomorú szemmel.

– Talán van másik csengőgomb is a szőnyeg alatt – mondtam. – Talán az a rendőrparancsnok szobájában csönget. De ne próbálkozzon vele. Legalább egy óráig nagyon veszett hangulatban leszek. Aki bejön ezen az ajtón, a saját koporsójába sétál.

– Nincs csengőgomb a szőnyeg alatt. – Az elképzelhető legészrevehetetlenebb, idegen akcentussal beszélt.

Kiszedtem a pisztolyból a tölténytárat, magaméból is az üreset, és megcseréltem őket. Kidobtam pisztolyának töltényűrjéből a benne levő töltényt, és otthagytam a padlón. Fölugrasztottam egy golyót a saját pisztolyom töltényűrjébe, és

visszamentem az asztal elejéhez.

Rugós zár volt az ajtón. Hátrálva odamentem, belöktem a zárat, hallottam a kattánását. Retesz is volt az ajtón. Azt is elfordítottam.

Visszamentem az asztalhoz, és leültem egy székre. Összeszedtem maradék erőmet.

– Whiskyt – szóltam.

Motoszkálni kezdett a praclijával.

– Whiskyt – ismételtem.

A gyógyszeres szekrényhez ment, kivett belőle egy lapos, zöld pecsétetes üveget meg egy poharat.

– Két poharat – sürgettem. – Egyszer már megízleltem a maga whiskyjét. Átkozottul kis híja volt, hogy ki nem nyiffantam tőle.

Hozott két kis poharat, feltörte a pecsétet, és töltött.

– Először maga – mondtam.

Bágyadtan elmosolyodott, és fölemelte az egyik poharat.

– Egészségére, uram... pontosabban a maradék egészségére. – Ivott. Ittam. Megfogtam a palackot, magam elé húztam, és vártam, hogy az ital melege eljusson a szívemig. El is kezdett dübörögni az öreg jószág, de az volt a lényeg, hogy újra ott érzem a mellkasomban, nem egy cipőfűzőn látom lógni.

– Lidérces álmaim voltak – szóltam. – Micsoda badarságok! Azt álmodtam, hogy vaságyhoz vagyok kötözve egy rácsos szobában, és telenyomtak kábítószerrel. Nagyon legyöngültem. És aludtam. És nem volt kajám. Súlyos beteg voltam. Fejbe kólintottak, és idecipeltek, ahol a fenti dolgok megestek velem. Rengeteg fáradságot vállaltak magukra. Korántsem vagyok ennyire fontos.

Nem válaszolt. Rám szögezte tekintetét. Tűnődve méregetett, mintha azon morfondírozna, hogy meddig fogok élni.

– Fölebredtem, és a szoba tele volt füsttel – folytattam. – Csak hallucináltam, a szemideg irritációja okozta az egészet, vagy mit tudom én, hogy hívják maguk az ilyesmit. Én nem rózsaszínű kígyókat, hanem füstöt láttam. Kiüvöltöttem, erre bejött egy fehér köpenyes pribék, és megmutatta a gumibotját. Rengeteg idő beletellett, mire össze bírtam magam szedni annyira, hogy elszedhessem tőle. Elvettem tőle a kulcsait, kivettem a szekrényből a ruháimat, és elszedtem a pribéktől a pénzemet. És most itt vagyok. Tökéletesen kigyógyítva. Mit mondott?

– Nem tettem megjegyzést – felelte.

– Leghőbb vágya a megjegyzéseknek, hogy maga megtegye őket – mondtam. – Kint lóg a nyelvük, és lihegve várják, hogy elhangozhassanak. Ez az izé itten – meglengettem a gumibotot – igen meggyőző érv. Kénytelen voltam kölcsönkérni.

– Szíveskedjék azonnal ideadni – mondta olyan mosollyal, amit könnyen megszeret az ember. Ezzel a mosollyal lép be a hóhér a cellába, hogy méretet vegyen rólunk az akasztáshoz. Kissé baráti ez a mosoly és kissé atyai, ugyanakkor

kissé óvatos is. Hű, de meg tudná szeretni az ember ezt a mosolyt, csak élélhetne odáig.

Tenyérébe ejtettem a gumibotot, kinyújtott bal tenyerébe.

– Most a pisztolyt is, legyen szíves – mondta nyájasan. – Ön súlyos beteg, Mr. Marlowe. Azt hiszem, ragaszkodnom kell hozzá, hogy feküdjön vissza.

Rábámultam.

– Dr. Sonderborg vagyok – közölte. – Nem szeretném, ha valami esztelenséget csinálna.

Maga elé fektette a gumibotot az asztalra. Mosolya merev volt, mint a fagyasztott hal. Ujjai haldokló pillangóként repdestek a levegőben.

– Kérem a pisztolyt – nyájaskodott. – Nyomatékosan felhívom a figyelmét...

– Mennyi az idő, smasszer úr?

Enyhén meglepettnek látszott. Most már rajtam volt a karórám, de megállt.

– Nemsokára éjfél. Miért?

– Milyen nap van ma?

– Na de uram... hát vasárnap este.

Az asztal szélébe kapaszkodva fölegyenesedtem. Gondolkozni próbáltam, közben jó közel tartottam hozzá a pisztolyt, hogy megkísérelhesse kikapni a kezemből.

– Az több mint negyvennyolc óra. Nem csoda, hogy rohamaim voltak. Ki hozott ide?

Rám meredt, kezével a pisztoly felé kezdett araszolni. Az Araszoló Kezűek Társaságához tartozott. Csudára csípnék a lányok.

– Ne hozzon ki a sodromból – röffentem rá. – Ne akarja, hogy elveszítsem nagyszerű modoromat és szeplőtlen angolságomat. Kertelés nélkül köpje ki, hogyan kerültem ide.

Volt bátorság a fiúban. A pisztoly után kapott. Persze, nem ott volt, ahova kapott. Visszaültem, és ölembé helyeztem kisdud stukkromat.

Elvörösödött, a whiskyért nyúlt, töltött magának egy pohárral, és széleseben eltüntette. Mély lélegzetet vett, és megrázkódott. Nem ízlett neki a pia. A kábítószer rabjainak sose szokott ízleni.

– Mihelyt kilép az utcára, azonnal letartóztatják – kaffogta. – Önt szabályszerűen beszállította ide egy hatósági közeg.

– Ahhoz egyetlen hatósági közegnek sincs joga.

Ez kissé meghökkentette. Töprengés ült ki sárga arcára.

– Ne sokat tököljön, hanem dumáljon – mondtam. – Ki hozott ide, miért és hogyan? Ma éjjel veszett hangulatban vagyok. Tűztáncot akarok lejteni. Hallom a kísértetek hívó szavát. Már egy hete nem lőttem agyon senkit. Elő a farbával, dr. Fell^u. Tépjen bele a húrokba, szárnyaljon hát az édes szó.

– Ön kábítószer-mérgezést kapott – mondta hidegen. – Kis híja, hogy meg nem halt. Háromszor kellett magának digitáliszt adnom. Dobálta magát, üvöltözött, ezért

meg kellett fékezni. – Oly gyorsan jöttek ki a szavak a szájából, hogy bakot ugráltak egymás hátán. – Ha ebben az állapotban elhagyja a kórházamat, komoly veszélynek teszi ki magát.

– Azt állította, hogy doktor. Orvost doktor?

– Igen. Mint mondtam, dr. Sonderborg vagyok.

– Maga nem dobálja magát, és nem üvöltöz a kábítószer-mérgezésről, dokikám. Csak kómában van. Rugaszkodjon neki még egyszer. És hanyagolja a sódert. Szorítkozzon a lényegre. Ki szállított be a maga elvarázsolt kastélyába?

– De...

– Semmi de, mert ronggyá verem. Belefojtom egy hordó malmózai borba. Bárcsak lenne egy hordó malmózai borom, hogy belefojthassam magam. Shakespeare. Volt ízlése pia dolgában. Na, igyunk még egy kicsit az orvosságból. – A poharamért nyúltam, és töltöttem mindkettőnknek. – Nyomás, Karloff.

– A rendőrség hozta ide magát.

– Miféle rendőrség?

– Természetesen a Bay City-i rendőrség. – Idegesen forgatta a poharát sárga ujjai között. – Bay Cityben vagyunk.

– Ó. Volt neve annak a rendőrnek, aki idehozott?

– Ha jól emlékszem, valami Galbraith őrmester hozta ide. Nem rendőrnagy. Ő meg egy másik rendőr találtak magára, amint péntek éjjel a ház körül kóválygott bódult állapotban. Az volt a benyomásom, hogy kábítószeres, és túl nagy adagot vett be. De lehet, hogy tévedtem.

– Nem rossz sztori. Nem tudom bizonyítani, hogy linkel. De miért tartott itt?

Széttárta állandóan remegő kezét.

– Már mondtam magának elégszer, hogy súlyos állapotban volt és van. Mit tehettem volna mást?

– Eszerint tartozom magának egy csomó pénzzel. Vállat vont.

– Természetesen. Kétszáz dollárral.

Kissé hátralöktem a széket.

– Rohadt olcsó. Próbálja meg behajtani rajtam.

– Ha eltávozik innen – ismételte élesen –, azonnal letartóztatják.

Az asztal fölé hajolva a pofájába lélegeztem.

– De nem csupán azért, mert kísértéltem innen. Nyissa ki azt a faliszéfet, Karloff.

Váratlan lendülettel talpra ugrott.

– Ez már több a soknál.

– Nem nyitja ki?

– Nem nyitom ki.

– Pisztoly van a kezemben.

Vékonyan, keserűen mosolygott.

– Szörnyen nagy ez a széf. És új is. A pompás pisztoly az enyém ám. Nem nyitja

ki?

Mit se változott az arca.

– A szentségit magának – fakadtam ki. – Ha pisztolyt tartok a kezemben, elvárom, hogy azt tegyék, amit mondok. Vagy nincs igazam?

Mosolygott. Volt valami szadista a mosolyában. Hátrafelé csúsztam. Úgy éreztem, nyomban elájulok.

Imbolyogva megkapaszkodtam az asztalban. A doktor nyájasan mosolyogva várakozott.

Az asztalnak támaszkodva álltam ott egy darabig, és Sonderborg szeme közé bámultam. Aztán elvigyorodtam. Úgy hullott le arcáról a mosoly, mint egy mosogatórongy. Izzadság verte ki a homlokát.

– Viszlát – mondtam. – Pizkosabb kezekre bízom magát, mint az enyém.

Az ajtóhoz hátráltam, kinyitottam és kimentem.

Az utcára nyíló ajtó nem volt bezárva. Előtte tetővel fedett veranda. A kert telistele virágokkal. Fehér léckerítésben kapu. Sarkon állt a ház. Hűvös, holdvilágtalan, nedves éjszaka volt.

Az utcasarkon tábla: Descanso Street. A háztömb házai ki voltak világítva. Hegyeztem a fülem, hallok-e szirénákat. Semmi. A sarok másik felén: Huszonharmadik utca. Elvándorogtam a Huszonötödik utcáig, és elindultam a 800. háztömb felé. A 819-ben lakik Anne Riordan. Menedékház.

Már régóta úton voltam, mikor egyszer csak észrevettem, hogy egyre a kezemben szorongatom a pisztolyt. És nem hallottam szirénákat.

Továbbmentem. A friss levegő jót tett, de a whisky hatása kezdett kimúlni bennem, mégpedig keserves kínok közepette. A háztömb előtt fenyőfák, a háztömbben téglapépületek, jobban illett volna az egész a Seattle-i Capitol Hillre, mint utcának Dél-Kaliforniába.

A 819-ben még égett a villany. Magas ciprussövény vette körül, a ciprussövényben apró, fehér boltíves kapu. A ház előtt rózsabokrok virítottak. Fölmentem a gyalogjárón. Hallgatóztam. Még most se hallatszott szirénavijjogás. Megnyomtam a csengőt, kis idő múlva hang reccsent abban az elektromos szerkentyűben, melynek segítségével zárt ajtó mögül társaloghat az ember a látogatóival.

– Ki az?

– Marlowe.

Talán a lélegzete akadt fönn, talán a kikapcsolt szerkentyű adta azt a hangot.

Szélesre tárult az ajtó. Ott állt Miss Anne Riordan, halványzöld nadrágkosztümben, és nagy szemeket meresztett. Rémület tükröződött tágra nyílt szemében. Hirtelen elsápadt az arca a verandalámpa fényében.

– Szentséges atyám! – vijjogta. – Úgy néz ki, mint Hamlet apja!

28.

A nappaliban sárgásbarna, mintás szőnyeg volt, fehér meg rózsaszínű székek, fekete márványkandalló magas hasábtartókkal, magas könyvespolc a falba építve, és durva, vajszerű függönyök a leeresztett lécrolettákon.

Semmi nőies jellege nem volt a szobának, nem számítva egy többméteres tükröt. Előtte nem volt szőnyeg a padlón.

Félig ültem, félig feküdtem egy mély fotelban, zsámolyon pihentetve a lábam. Ittam két csésze feketekávé, egy pohár piát, ettem két lágy tojást egy szelet pirítóssal, aztán leöblítettem egy csésze brandyvel ízesített feketekávéval. Mindezt az ebédlőben fogyasztottam, de nem emlékszem már, hogyan festett. Nagyon régen történt.

Visszanyertem régi formámat. Majdnem józan voltam, és a gyomrom is kezdett helyrerázódni.

Anne Riordan szemben ült velem, helyes kis állat helyes kis kezébe hajtotta, sötét, árnyékos szemmel tekingélt ki leomló, barnásvörös haja alól. Ceruzát dugott a füle mellé. Gondterheltnek látszott. Egyet-mást elregéltem neki a velem történetekből, de nem mindent. Kiváltképp Bivaly Malloyról hallgattam.

– Először azt hittem magáról, hogy részeg – mondta. – Gondoltam, csakis részegen szánhatja magát arra, hogy beállítson hozzám. Pedig azt hittem, azzal a nővel van. Azt hittem... nem is tudom, mit hittem.

– Fogadjunk, hogy nem írással kereste az ezekre valót – mondtam, és körbetekintettem. – Még ha fizettek is magának mindazért, amit rólam elgondolt.

– Nem. Apám se keresett azzal soha, hogy hagyta volna megvesztegetni magát az őberhén – mondta. – Mint az a kövér disznó, aki most a főnökük.

– Nem az én dolgom – mondtam.

– Volt egy kis telkünk Del Reyben. Ócska fosóhomok, bepalizták vele jóatyámat. Aztán kiderült, hogy olaj van alatta.

Bólintottam, és ittam a kezemben levő finom kristálypohárból. Jó édes íze volt annak, ami benne volt.

– Frankón betelepедhetne ide egy fickó – jegyeztem meg. – Csak be kéne költözni. Minden készen várja.

– Ha olyan fickó volna. És ha bárki is szívesen látná – felelte.

– Viszont nincs komornyik – mondtam. – Ez súlyos hiányosság.

Elvörösödött.

– De maga... maga inkább kásává veretné a fejét, szitává lyuggatná a karját, és kosárlabdapalánknak használná az állat. Gondolom, elege van belőle.

Nem feleltem. Túlságosan fáradt voltam.

– Legalább volt annyi esze, hogy belenézett azokba a szopókákba. Ahogy az Aster Drive-on beszélt, azt hittem, észre se vette őket.

– Azok a kártyák semmit sem jelentenek.

Rám villantotta a szemét.

– Itt ül, és ezt mondja azok után, hogy az a pasas leüttette magát két lefizetett rendőrrel, és kétnapos kábítószerkúrára fogatta, hogy megtanítsa kesztyűbe dudálni? Hiszen ez annyira szemet szúr, hogy ha letörnénk belőle egy yardnyit, még mindig maradna belőle akkora, hogy kitelne belőle egy baseballütő.

– Ezt nekem kellett volna mondanom – jegyeztem meg. – Pont az én stílusom. Jó érdes. Mi az, ami szemet szúr?

– Hogy ez az elegáns lélekpecér gengszter a javából. Fölszedi a kuncsaftokat, elkábítja őket a szövegével, aztán értesíti a bandát, hogy mikor lehet lecsapni az áldozatra, hogy elszedjék az ékszereit.

– Csakugyan így gondolja?

Rám meredt. Megittam az italomat, és visszaügyeskedtem arcomra a bágyadt vigyort. Rá se hederített.

– Hát persze, hogy így gondolom. És maga is – felelte.

– Azt hiszem, egy kicsit bonyolultabb ennél.

A mosolya egyszerre volt barátságos és fanyar.

– Ó, elnézést. Hirtelenében kiment a fejemből, hogy maga detektív. Kell, hogy komplikált legyen, nemde? Azt hiszem, ami egyszerű, az valahogy illetlen a maga szemében.

– Ennél sokkal bonyolultabb a dolog – feleltem.

– Hát jó. Hallgatom.

– Tényeket nem tudok. Csak így gondolom. Kaphatnék még egy pohárral?

Fölállt.

– Tudja mit, kóstolja meg egyszer a vizet, pusztán csak kíváncsiságból. – Felém hajolt, és fölvette a poharamat. – De ez lesz az utolsó. – Kiment a szobából, valahol jégkockák csilingeltek, lehunytam a szemem, és belemerültem az apró, jelentéktelen hangokba. Nem lett volna szabad idejönnöm. Ha csakugyan olyan sokat tudnak rólam, ahogy gyanítottam, akkor lehet, hogy ide is utánam jönnek. Lenne itt aréna, azt hiszem.

A lány visszajött a poharammal, kihültek tőle az ujjai, hozzáérték a kezemhez, egy pillanatra megszorítottam, aztán lassan elengedtem őket, ahogy az ember útjára enged egy álmod, mikor felébred az arcába tűző napfényre, előtte pedig egy völgyben járt éppen.

Elvörösödött, visszament a székéhez, ráült, és fáradságot nem kímélve elhelyezkedett benne.

Cigaretára gyújtott, és figyelte, ahogy iszom.

– Amthor nem ismeri a tréfát – mondtam. – De valahogy nem tudom föltenni

róla, hogy ő lenne egy ékszerrabló banda agytrösztje. Lehet, hogy tévedek. Ha csakugyan az, és úgy érzi, hogy tudok róla valamit, ami ellene szól, nemigen kerülök ki élve abból a kábítószer-kórházból. Addig nemigen gerjedt be, míg nem kezdtem a láthatatlan írásról puzmogni.

A lány a szemembe nézett.

– Volt láthatatlan írás?

Vigyorogtam.

– Ha volt is, én nem olvastam.

– Nagyon furcsa módszer arra, hogy bizonyos személyekről bizalmas értesítéseket továbbítsunk, nem gondolja? Cigaretta szopókájában. Talán sose találták meg őket.

– A lényeg az énszerintem, hogy Marriott félt valamitől, és tudhatta, hogy ha bármi történne is vele, a kártyákat megtalálják. A rendőrség finom fogú fésűvel kutatná át az összes zsebét. Ez itt a bökkendő. Ha Amthor gengszter, semmi se maradt volna, amit a rendőrök megtalálhatnak.

– Úgy érte, ha Amthor gyilkolta vagy gyilkoltatta volna meg? De amit Marriott tudott Amthorról, talán semmiféle közvetlen kapcsolatban nem volt a gyilkossággal.

Hátratámaszkodtam, belesajtoltam hátamat a székbe, megittam az italomat, és úgy tettem, mintha fontolóra venném az elhangzottakat. Bólintottam.

– De az ékszerrablás kapcsolatban volt a gyilkossággal. És feltevéseink szerint Amthornak köze volt az ékszerrabláshoz.

Kissé félénk volt a tekintete.

– Pocsékul érezheti magát. Nem akar lefeküdni? – kérdezte.

– Itt?

A haja tövéig elpirult. Álla előreugrott.

– Ezt csak úgy fölvettem. Nem vagyok gyerek. Ugyan ki a fene törődik veled, hogy mit teszek, és mikor és hogyan?

Félretettem a poharamat, és fölkeltem.

– Érzem, hogy elfog a nagy ritkán rám támadó gyengeség. Elvinne a kocsiján egy taxiállomásig, ha nem nagyon fáradt?

– Maga szélütött pók! – csattant föl. – Laposra verték, és telenyomták isten tudja, mennyi kábítószerrel. Szerintem egy nyugodt alvásra volna szüksége, hogy újjászülette kelhessen föl és indulhasson tovább szaglászni.

– Úgy gondoltam, majd egy kicsit később alszom.

– Kórházban volna a helye, maga balfácán! Megrázkódtam.

– Ide hallgasson – kezdtem. – Ma éjjel nem valami tiszta a fejem, és nem hiszem, hogy sokáig idétlenkedhetnék itt. Semmiféle terhelő adatom nincs ezek ellen az alakok ellen, de úgy látszik, a bögyükben vagyok. Akármit mondanék, az mind a rendőrség ellen szólna, márpedig ebben a városban elég rohadtnak látszik a rendőrség.

– Ez egy rendes város – mondta élesen, lélegzet-visszafojtva. – Nem ítélné

meg...

– Hát legyen rendes város. Chicago is az. Hosszú ideig eléldégélhet ott az ember, és még csak nem is lát géppisztolyt. Persze, rendes város. Bizonyára nem romlottabb Los Angelesnél. De a nagyvárosoknak csak egy részét lehet megvásárolni, viszont egy ekkora várost mindenestül meg lehet venni, eredeti dobozban és csomagolásban. Ez a különbség. Éppen ezért akarom elhúzni innen a csíkot.

Fölállt, és felém bökött az állával.

– Most pedig lefekszik, mégpedig itt, nálam. Van egy üres hálószobám, bemegy szépen oda, és...

– Megígéri, hogy kulcsra zárja az ajtaját?

Elvörösödött, és az ajkába harapott.

– Néha azt hiszem magáról, hogy félisten, néha meg, hogy életemben nem találkoztam ilyen szemét fráterrel.

– Ezen szent okból kifolyólag elvinne a kocsiján egy taxiállomásig?

– Itt marad! – förmedt rám. – Most nem kószálhat ide-oda. Hiszen beteg.

– Annyira azért nem vagyok beteg, hogy hagyjam magam befűzni – piszkoskodtam.

Kiviharzott a szobából, s a lendülettől majdnem hasra vágódott a nappaliból az előszobába vezető két lépcsőfokon. Úgy jött vissza, ahogy volt, flanelkabátot kapott nadrágkosztümje fölé, még kalapot se vett föl, vörösés haja ugyanolyan dühösnek látszott, mint az arca. Kinyitott egy oldalajtót, és ellökte magától, kiloholt rajta, léptei máris a kocsifeljárón csattogtak. Behallatszott a felemelkedő garázsajtó surrogása. Kocsiajtó nyílt és csapódott. Csikorgott a slusszkulcs, a motor begyulladt, fény vágott be a nappaliba a franciaablakon át.

Fölcsipentettem a kalapomat egy székből, leoltottam egy sereg lámpát, és láttam, hogy biztonsági zár van a franciaablakon. Egy pillanatra visszánéztem, mielőtt bezártam az ajtót. Csinos szoba volt. Csinos bizony, jó lenne papucsban üldögdélni benne.

Bezártam az ajtót, mellém húzott a kiskocsi, megkerültem és beszálltam.

Egészen hazáig vitt a lány, egész úton összezárta az ajkát, dühöngött. Hajtott, mint a veszett fene. Mikor kiszálltam a ház előtt, melyben a lakásom volt, fagyosan elköszönt, nagy sebbel-lobbal megfordult a kocsijával az utca közepén, és még ki se vettem a zsebemből a kulcsaimat, már ott sem volt.

11-kor zárták a nagykaput. Kinyitottam, áthaladtam az örökké dohos előcsarnokon, fölmentem a lifthez vezető lépcsőn. Fölmentem rajta az én emeletemig. A folyosón halvány fények pislákolnak. Tejesüvegek álltak a szervizajtók előtt. Hátral derengett a homályos vészkijárat, vörös lámpa égett fölötte. Volt ezen a vészkijáraton egy szellőzőnyílás, be is szivárgott rajta valami kis levegő, de sose bírta kivinni az ételszagot. Megérkeztem ebbe az alvó világba,

amely oly ártalmatlan volt, mint az alvó macska.

Kinyitottam a lakásom ajtaját, bementem, és beleszippantottam a szagába, egy ideig az ajtónak támaszkodva álldogáltam, csak aztán gyújtottam fel a villanyt. Jól ismert, barátságos szagot éreztem, por és dohány szagát, olyan világ szagát, amelyben emberek élnek, és élni is akarnak.

Levetkőztem és lefeküdtem. Lidérces álmokkal viaskodtam, izzadva riadtam föl belőlük. De reggelre kelve kutyabajom se volt.

29.

Pizsamában ültem az ágyam szélén, és a fölkelés gondolatával foglalkoztam, de valahogy nem tudtam rászánni magamat. Nem éreztem magam valami rózsásan, de olyan kutyául se, ahogy illett volna; ha jövedelmező megbízatásom lett volna, sokkal kutyábbul érzem most magam. Fájt a fejem, nagynak éreztem és forrónak, a nyelvem száraz volt és lepedékes, a torkom merev, és az államra senki se mondhatta, hogy érzéketlen. De megértem már rosszabb reggeleket is.

Szürke és ködös volt ez a reggel, még nem volt meleg, de melegnek ígérkezett a nap. Kikecmeregtem az ágyból, és megdörzsöltem a gyomorszájam, azt a részét, ahol fájt a hányástól. A bal lábam remekül érezte magát. Egyáltalán nem fájt. Így hát elkerülhetetlen volt, hogy bele ne rúgjak vele az ágy sarkába.

Még javában káromkodtam, mikor valaki keményen megverte az ajtót, olyan nagyképűen, amitől az ember legszívesebben kéthüvelykre nyitná az ajtót, kihajítana egy lédús paradicsomot, aztán becsapná.

Kéthüvelyknyinél valamivel szélesebbre nyitottam. Randall nyomozóhadnagy állt odakint, barna gabardin-öltönyben, lapos, kerek nemezkalappal a fején, csinosan, tisztán és komolyan, szúrós tekintettel.

Könnyedén belökte az ajtót. Bejött, becsukta az ajtót, és körülnézett.

– Már két napja keresem magát – mondta. Nem nézett rám. A szobát vette szemügyre.

– Beteg voltam.

Könnyű, ruganyos léptekkel körbejárta a szobát. Krémszürke haja ragyogott, kalapját a hóna alá vette, kezét zsebre vágta. Ahhoz képest, hogy rendőr, nem volt magas. Kivette egyik kezét a zsebéből, és egy rakás képeslap tetejére helyezte a kalapját.

– Nem itthon betegeskedett? – kérdezte.

– Kórházban.

– Melyik kórházban?

– Egy lókórházban.

Úgy megugrott, mintha képen törültem volna. Tompa szín öntötte el a bőrét.

– Korán kezdi a szemétkedést, nem gondolja?

Nem válaszoltam. Cigaretára gyújtottam. Szívtam belőle egy slukkot, és gyorsan leültem az ágy szélére.

– A maga fajtája gyógyíthatatlan, nem igaz? – kérdezte. – Magának csak az úthenger használna.

– Beteg is voltam, meg még nem fogyasztottam el a reggeli kávémat. Nem várhat tőlem szellemes társalgást.

– Megmondtam magának, hogy szálljon le erről az ügyről.

– Maga nem Isten. Még csak nem is Jézus Krisztus.

Megint beleszívtam a cigarettámba. Valahol lent megnyilallt, de most már valamivel jobban ízlett a cigaretta.

– Nem is hinné, milyen kellemetlenségeket okozhatnék magának.

– Dehogynem.

– Tudja, miért nem tettem mostanáig?

– Tudom.

– Na miért? – Kissé előrehajolt, szimatolt, mint egy terrier, és azzal az érzéketlen tekintettel bámult, ami előbb-utóbb minden rendőrnél kifejlődik.

– Mert nem bírt megtalálni.

Hátrahajolt, és a sarkán hintázott. Kissé derűsebb lett az arca.

– Azt hittem, valami mást fog mondani – szólott. – És ha azt mondja, istenemre, pofán kenem.

– Húszmillió dollár se rettentené meg magát. De remélheti, hogy kitüntetik.

Nehezen lélegzett, kissé nyitott szájjal. Nagyon lassan elővett a zsebéből egy csomag cigarettát, és feltépte a védőburkolást. Kissé remegtek az ujjai. Szájába dugott egy bagót, és képeslaptartó-asztalomhoz ment egy levél papírgyufáért. Gondosan meggyújtotta a cigarettáját, a gyufát a hamutartóba dobta, nem a padlóra, és beszipantotta a füstöt.

– A minap ajánlottam magának valamit telefonon – mondta. – Csütörtökön.

– Pénteken.

– Igen... pénteken. De nem fogadta meg. Meg tudom érteni. De akkor még nem tudtam, hogy bizonyítékot titkol el. Csupán ajánlottam magának valamit, ami célravezetőnek látszott.

– Miféle bizonyítékot?

Csendesen rám meredt.

– Iszik kávé? – kérdeztem. – Attól talán emberibb lesz.

– Nem.

– De én iszom. – Fölálltam, és elindultam a főzőfülke felé.

– Üljön le! – förmedt rám Randall. – Még messze vagyok attól, hogy befejezzem.

Továbbhaladtam a főzőfülke felé, vizet engedtem a kannába, és a tűzhelyre állítottam. Ittam egy adag hideg vizet a csapról, aztán még egy adagot. Egy pohár vizet tartottam a kezemben, mikor visszatértem, megálltam az ajtóban, és Randallra néztem. Nem mozdult. Szinte az oldalához nőtt a füstfátyol. A padlót bámulta.

– Mi rossz volt abban, hogy Mrs. Grayle-hez mentem, ha egyszer értem küldött?

– Nem erről akartam beszélni.

– De már a nyelve hegyén volt.

– Ő nem küldött magáért. – Fölemelte a tekintetét: most is érzéketlenül bámult. És éles arccsontjait változatlanul pír színezte. – Rálőcsölte magát a nőre, és botránnyal

fenyegetőzött, egyszóval kizsarolta belőle, hogy alkalmazza magát.

– Nem rossz. Ha jól emlékszem, egy szót sem ejtettünk arról, hogy felfogad. Nem találtam a sztorijában semmi érdemlegeset. Úgy értem, olyasmit, amibe belemélyeszhethném a fogaimat. Sehol semmi kiindulópont. Persze, már akkor is gondoltam, hogy beszámolt magának a dolgokról.

– Be. Az a söröző ott a Santa Monicán egy gengsztertanya. De ez semmit sem jelent. Semmire sem mentem vele. A szemben levő hotel is gyanús egy fészek. De nem találtunk senkit, akire fájt a fogunk. Csóró kocagengszterek.

– A nő mondta magának, hogy rálőcsöltem magamat?

Kissé leengedte a szemét.

– Nem.

Vigyorogtam.

– Iszik kávé?

– Nem.

Visszamentem a főzőfülkébe, elkészítettem a kávé, és megvártam, míg lecsöpög. Randall ezúttal utánam jött, és megállt az ajtóban.

– Ez az ékszerbanda tudomásom szerint már tíz éve garázdálkodik Hollywoodban és a környéken – mondta. – Most az egyszer elvetették a sulykot. Megöltek egy embert. Azt hiszem, tudom is az okát.

– Hát, ha ez csakugyan gengmunka volt, és maga sikeresen a végére jár az ügynek, ez lesz az első felderített genggyilkosság, mióta ebben a városban élek. Pedig legalább egy tucatot pontosan le tudnék írni magának.

– Kedves magától, hogy ezt mondja, Marlowe.

– Helyesbítsen, ha tévedek.

– Az istenfáját! – mondta ingerülten. – Nem téved. Volt egypár olyan eset, amiket látszólag megoldottunk, de ezek mind svindlik voltak. Valami nyamvadt kis vagány elvitte a balhét az igazi fejesek helyett.

– Egen. Kávé?

– Ha elfogadom, fog velem tisztességesen beszélni, mint férfi a férfival, szellemeskedés nélkül?

– Megpróbálom. De azt nem ígérem, hogy maga elé teregetem az összes elképzelésemet.

– Tudom nélkülözni őket – felelte fanyarul.

– Szép az öltönye.

Megint elsötétedett az arca.

– Huszonhét ötvenbe került – reccsentette.

– Jó, egy érzékeny hekus – mondtam, és visszamentem a tűzhelyhez.

– Jó szaga van. Hogyan csinálja?

– Francia módra: örölt kávéból, papírszűrő nélkül. – Kivettem a szekrényből a cukrot és a hűtőből a tejszínt. Leültünk egymással szemben a főzőfülkében.

– Azt csak brahiból mondta, hogy beteg volt, és kórházban ápolták?
– Nem brahiból. Volt egy kis zűröm lent Bay Cityben. Beszállítottak. Nem a rács mögé, hanem egy magánintézetbe, kábítószer- és gyógyszeroldat-kúrára.

Szeme a messzeségbe révedt.

– Bay City, há? Maga mindig keresi a bajt, igaz, Marlowe?

– Keresi a fene. Egyszerűen belekeveredtem. Sose esett meg velem ilyesmi. Kétszer leütöttek, másodsorra egy rendőrtiszt vagy egy alak, aki annak adta ki magát. Elpüföltek a saját pisztolyommal, és egy indián gazember majdnem megfojtott. Öntudatlanná kábítottak abban a magánkórházban, rám zárták az ajtót, és az idő egy részében bizonyára le is szíjaztak. És ebből semmit se bizonyíthatok, az összes bizonyítékom egy szép kis tűszúrásgyűjtemény a bal karomon.

Az asztal sarkára szögezte a tekintetét.

– Bay Cityben – mondta vontatottan.

– Olyan a neve, mint egy ária. Egy ária, amit egy mocskos fürdőkádban énekel valaki.

– Mit keresett ott?

– Nem magamtól mentem oda. Ezek a hekusok vittek át a közigazgatási határon. Stillwood Heightsban jártam egy pasasnál. Az még Los Angeleshez tartozik.

– Egy Jules Amthor nevű pasasnál – mondta csöndesen. – Miért lovasította meg azokat a cigarettákat?

A csészembe bámultam. “Az az átkozott kis bolond.”

– Furcsának találtam, hogy még egy tárca van Marriottnál. Marihuánás cigarettákkal a belsejében. Úgy látszik, Bay Cítyben orosz cigarettának álcázzák őket, üres szópókával, eredeti ruszki cégjelzéssel meg mindennel.

Felém tolt a csészéjét, újra töltöttem. Pontról pontra letapogatta tekintetével az arcomat, mint Sherlock Holmes a nagyítójával vagy Thorndyke^[2] a kézi lupéjával.

– El kellett volna mondania azoknak a cigarettáknak a dolgát – mondta zordan. Beszürcsölte a kávéját, és megtörölte a száját egy olyan csipkézett izével, amit szalvéta gyanánt adnak az embernek, ha bérházban lakik. – De nem maga csapta meg őket. A lány elmondta.

– Ördög és pokol! – fakadtam ki. – Ebben az országban már szóhoz se juthatnak a férfiak. Mindent a nők intéznek.

– Kedveli magát ez a lány – mondta Randall udvariasan, mint az FBI-ügynökök a filmekben, kissé szomorkásan, de roppant férfiasan. – Az ő apjánál becsületesebb hekust még sose rúgtak ki az állásából. Nem volt joga a lánynak ahhoz, hogy elrakja azokat a cigarettákat. Kedveli magát.

– Csinos kislány. Nem az esetem.

– Mi az, nem szereti, ha csinosak? – Megint rágyújtott. Kezével elhessegette arca elől a füstöt.

– Én azokat az édes kis bulákat kedvelem, akik kemények, és tele vannak bűnnel.

– A tönk szélére juttatják – mondta Randall közönyösen.

– Hát persze hogy oda. Hol másutt voltam egész életemben? De mi ez a bájdzuma?

Randall megkockáztatta aznapra szóló első mosolyát. Gondolom, naponta négyet engedélyezett magának.

– Nem sok okosat hallok magától – panaszolta.

– Elmondom magának az elméletemet, bár lehet, hogy maga sokkal többet tud ezen a téren. Ez a Marriott nők zsarolásából élt – legalábbis ezt következtettem ki Mrs. Grayle szavaiból. De nemcsak egy vasat tartott a tűzben. Ő volt az ékszerrabló banda informátora. A társadalmi informátor, az a fickó, aki barátságot köt a kiszemelt áldozatokkal, és elrendezi a szánt. Olyan nőekkel szűri össze a levelet, akikkel eljárhat különféle helyekre, hogy jól megismerje őket. Vegyük például ezt a rablást, csütörtökön múlt egy hete, hogy végrehajtották. Búzlík a dolog. Ha nem Marriott vezeti a kocsit, vagy ha nem viszi Mrs. Grayle-t a Trocaderóba, vagy ha nem azon az úton hajt, amelyiken hajtott, a söröző mellett, a rablást nem lehetett volna nyélbe ütni.

– A sofőr is vezethetett volna – jegyezte meg Randall ésszerűen. – De az nem sokat változtatott volna a dolgon. Egy sofőr nem rakja oda a fejét útonállók ólomgolyói elé havi kilencvenért. De kevés olyan rablás történhetett, ahol Marriott egyedül volt az áldozattal, különben már elterjedt volna a híre.

– Ebben a gengszterszakmában igen lényeges, hogy ne terjedjen el semminek a híre – mondtam. – Tekintve, hogy oly nevetségesen olcsó áron adják vissza a szajrét.

Randall hátratámaszkodott, és megrázta a fejét.

– Jobbat agyaljon ki, ha számot tart az érdeklődésekre. A nők mindent elbeszélnek. Elterjedt volna, hogy ezzel a Marriott-tal kockázatos együtt járni.

– Talán el is terjedt. Éppen azért tették el láb alól.

Randall fapofával bámult rám. Kanálával a levegőt kavargatta üres csészéjében. Odanyúltam, erre félretolta a csészét.

– Csak folytassa – nógatott.

– Kiprészelték belőle, amit ki lehetett. Többé nem volt hasznos számukra. Túlfeszítette a húrt, és beszélni kezdtek róla, ahogy maga is mondta. De ezekben az alvilági szakmákban ismeretlen a kilépés és a nyugalomba vonulás. Ezért ez az utolsó rablás csakugyan az volt az ő számára: az utolsó. Láthatja, milyen keveset kértek a jade-ért a valódi értékéhez viszonyítva. És Marriott bonyolította az ügyletet. És valahogy berezelt. Az utolsó pillanatban úgy határozott, hogy nem megy egyedül. Kiagyalt egy kis trükköt. Ha bármi történne vele, valamit találnak nála, ami egy bizonyos emberre tereli a gyanút: egy kegyetlen, gátlástalan férfira, akinek van annyi gógyija, hogy ő lehessen az ilyenfajta rablások értelmi szerzője; aki abban a kiváltságos helyzetben van, hogy játszva szerezhethet információkat gazdag nőkről. Gyerekes trükk volt, de bevált.

Randall a fejét rázta.

– Egy geng levetkőztette volna, talán még ki is viszik a tengerre, és elsüllyeszti a hulláját.

– Nem. Azt akarták, hogy amatőr munkának látsszon. Továbbra is a szakmában akartak maradni. Talán találtak egy másik fölhajtót – mondtam.

Randall egyre a fejét csóválta.

– Akire ezek a cigaretták ráterelték a gyanút, nem ilyen fajta. Megvan neki a saját jövedelmező bulija. Érdeklődtem utána. Milyen képet alkotott róla?

Kifejezéstelen volt a szeme, feltűnően kifejezéstelen. Így válaszoltam:

– Elég szörnyűnek látszott. Olyasmi nincs, hogy túl sok pénz, vagy talán van? Végül is az ő lélekklinikája csak ideig-óráig virágozhat. Most fölkapta, és mindenki hozzá megy, de egy idő múlva lelkad az érdeklődés, és úgy elapad az üzlet, hogy a bokájáig se ér. Úgy értem, ha kizárólag lelki tanácsadással foglalkozik és semmi mással. Úgy jár, mint a filmcsillagok. Adjunk neki öt évet. Addig megy a bolt. De adjunk neki néhány lehetőséget rá, hogy fölhasználja azokat az információkat, amelyekhez feltétlenül hozzájut a gazdag nőkkel való foglalkozás közben, és előbb-utóbb gyilkolni fog.

– Alaposabban a körmére fogok nézni – fogadkozott Randall kifejezéstelen tekintettel. – De pillanatnyilag Marriott jobban érdekel. Menjünk csak vissza, egészen a kezdet kezdetéhez. Hogyan ismerte meg Marriottot?

– Egyszerűen fölhevített. Találomra kiválasztotta a nevem a telefonkönyvből. Legalábbis ezt mondta.

– Megvolt neki a maga névjegye.

Meglepetést míméltem.

– Csakugyan. El is felejtettem.

– Eltöprengett azon valaha, hogy mért pont a maga nevét választotta ki... Most eltekintve a rövid emlékezetétől?

Rábámultam kávéscsészém karimája fölé. Kezdtém megkedvelni ezt az embert. Nemcsak ing volt a mellénye mögött.

– Szóval ezért jött ide valójában? – kérdeztem. Bólintott.

– Tudja, a többi csak sóder. – Udvariasan mosolygott és várakozott.

Töltöttem még a kávéból.

Randall oldalra hajolva végignézett az asztal krémszínű lapján.

– Lehete tisztább is – mondta szórakozottan, aztán fölegyenesedett, és a szemem közé nézett. – Talán másképp kellene megfognom a kérdést – mondta. – Például, azt hiszem, helyes a maga sejtése Marriottról. Huszonhárom rongy készpénzt helyezett letétbe az egyik banknál. Mellesleg iszonyú munka volt kideríteni, hogy melyikben. Azonkívül néhány csinos kis kötvényt meg egy tulajdonzálog-bejegyzést egy ingatlanra, West 54. épület.

Főlemelt egy kiskanalat, halkán megkocogtatta vele a csészealja szélét, és

elmosolyodott.

– Ez érdekli magát? – kérdezte szelíden. – A pontos cím 1644 West 54. épület.

– Aha – feleltem tompán.

– Ja, és volt néhány ékszer is Marriott letétjében, mégpedig elég értékes darabok. De nem hiszem, hogy lopta őket. Inkább azt tartom valószínűnek, hogy kapta. Ez a maga elméletét igazolja. Félt eladni őket... saját gondolattársításai miatt.

Bólintottam.

– Úgy érezte volna, mintha lopottak lennének.

– Igen. Mármost először egyáltalán nem érdekelt engem ez a tulajdonzálog-bejegyzés, de mi történt? Vannak mozzanatai a rendőrmunkának, ami a magunkfajtának nincs ínyére. Megkapjuk a környező kerületekből a jelentéseket az összes gyilkosságról és a gyanús elhalálozásokról. Még aznap el kéne olvasnunk. Ez olyan szabály, mint ahogy parancs nélkül nem lehet házkutatást tartani vagy egy tagot alapos ok nélkül fegyverért megmotozni. De áthágjuk a szabályokat. Kénytelenek vagyunk. Néhány jelentés csak ma reggel került a kezembe. Többek közt az is, hogy megöltek egy négert múlt csütörtökön a Centralon. Egy nemrég szabadult fegyenc, Bivaly Malloy nevezetű volt a tettes. És szerepelt az ügyben egy azonosító tanú. És kutya legyenek, ha nem maga volt ez a tanú.

Lágyan elpuskázta a harmadik mosolyát is.

– Mit szól hozzá?

– Fülelek.

– Ez csak ma reggel történt, érti. Aztán megnéztem, ki tette a jelentést, hát egy jól ismert névre bukkanok: a Nultyéra. Rögtön tudtam, hogy kiderítetlen maradt az ügy. Nulty az a fickó... szóval... járt már odafönt, Crestline-ban?

– Jártam.

– Nahát odafönt Crestline közelében van egy hely, ahol egy csomó marhavagont lakókabinná alakítottak át. Nekem is van ott egy kis kunyhóm, de nem marhavagon. Ezeket a vagonokat, ha hiszi, ha nem, teherautókon szállították oda föl, és most ott állnak kerekek nélkül. Mármost Nulty éppen jó volna fékezőnek ezekre a vagonokra.

– Ez azért nem szép dolog – mondtam. – Elvégre a kollégája.

– Na, fölhívtam Nultyt, és hímezt-hámolt és köpködött egypárat, aztán azt mondta, hogy magának volt valami elképzelése egy Velma nemtudommicsoda nevű lányról, akivel Malloy hetyegett jó néhány évvel ezelőtt, és közölte, hogy maga fölkereste annak a tagnak az özvegyét, akié az a csehó volt még fehér korában, ott történt a gyilkosság is, és Malloy meg a lány régen ott dolgoztak. És hogy ennek az özvegynek a címe 1644 West 54. épület, vagyis az a hely, amelyre Marriott tulajdonzálog-bejegyzése szól.

– Na és?

– Így hát azt gondolom, hogy ez már éppen elég véletlen találkozás egy reggelre

– mondta Randall. – És most itt vagyok. És eddig még finom voltam és nőies.

– Csak az a baj – mondtam –, hogy nincs olyan jelentős a dolog, mint amilyennek látszik. Ez a Velma nevű csaj már meghalt, Florianné szerint. De a fényképe megvan.

Bementem a nappali szobámba, és a zakóm zsebébe akartam nyúlni, de félúton megállt a kezem a levegőben, mintha előre érezte volna, hogy nincs a helyén, amit keresek. De még a fényképeket is meghagyták. Kivettem őket, hogy bevigyem a főzőfülkébe. Randall elé löktem a Pierrette-ruhás lányt. Tüzetesen megbámulta.

– Sose láttam – jegyezte meg. – Az a másik kicsoda?

– Egy újságkivágás Mrs. Grayle-ről. Anne Riordan szerezte.

Megnézte és bólintott.

– Húszmillióért magam is feleségül venném.

– Valamit még el kéne mondanom magának. Az éjjel iszonyúan zabos voltam, meg kábult is, és mindenféle hülye gondolatok forogtak a fejemben arról, hogy lemegyek oda, és rajtaütök a bandán egy szál magam. Ez a kórház a Huszonharmadik és a Descanso kereszteződésénél van, Bay Cityben. Egy Sonderborg nevű alak vezeti, azt állítja magáról, hogy orvos. Az épület egyik szárnyában gengsztereket rejteget. Ott láttam az éjjel Bivaly Malloyt. Az egyik szobában.

Randall nagyon csöndesen ült, és csak nézett rám.

– Csakugyan?

– Nem lehet mással összetéveszteni. Jól megtermett, hatalmas pasas. Senkihez se hasonlít.

Ült és nézett, mozdulatlanul. Aztán rém lassan kihúzta a lábát az asztal alól, és fölállt.

– Gyerünk el ehhez a Floriannéhoz.

– És Malloy?

Visszaült.

– Mondjon el mindent, töviről hegyére.

Elmondtam. Végighallgatott, a szemét egy pillanatra se vette le rólam. Azt hiszem, még csak nem is pislogott. Enyhén nyitott szájjal lélegzett. Teste meg se moccant. Ujjaival gyengéden dobolt az asztal szélén. Mikor befejeztem, így szólt:

– Hogy nézett ki ez a dr. Sonderborg?

– Mint aki rabja a kábítószernek, és feltehetően kereskedik is vele. – Tőlem telhetően leírtam neki.

Csendesen bement a másik szobába, és leült a telefonhoz. Tárcsázta a saját számát, és halkán beszélt, jó sokáig. Azután visszajött. Épp elkészítettem egy újabb adag kávé, főztem egypár tojást, és megvajaztam két szelet pirítóst, nekiláttam reggelizni.

Randall leült velem szemben, és tenyerébe támasztotta az állát.

– Leküldtem egy állami kábítószer-szakértőt, hogy állítson be valami hamis

panasszal, és próbáljon körülnézni. Talán sikerül neki valami nyomra bukkania. Malloyt nem fogja ott találni. Malloy tíz perccel a maga távozása után elszelelt onnan. Erre mérget vehet.

– Miért nem a Bay City-i rendőrséghez fordult? – Megsóztam tojáskáimat.

Randall nem válaszolt. Ránéztem, vörös volt az arca, feszengve ült.

– Életemben nem találkoztam ilyen érzékeny hekussal – mondtam.

– Siessen azzal az evéssel. Mennünk kell.

– Még zuhanyozni akarok és borotválkozni és felöltözni.

– Nem jöhetne csak így, pizsamában? – kérdezte fanyarul.

– Szóval ennyire rohadt az a város? – kérdeztem.

– Laird Brunette városa. Állítólag harminc rongyot költött arra, hogy az ő embere kerüljön a polgármesteri székbe.

– Ezé a fickóé a Belvédére-klub?

– Meg két úszó játékkaszinó.

– De a mi megyénkben van – jegyeztem meg.

Rámeredt tiszta, fényes körmeire.

– Megállunk az irodájánál, és kihozzuk a másik két marihuánás cigarettát – mondta. – Ha ott vannak még egyáltalán. – Pattintott az ujjával. – Ha ideadná a kulcsait, el is mennék értük, míg maga megborotválkozik és felöltözik.

– Együtt megyünk – mondtam. – Lehet, hogy van néhány levelem.

Bólintott, és egy pillanat múlva leült, és rágyújtott egy újabb cigarettára. Megborotválkoztam, felöltöztem, és Randall kociján távoztunk.

Kaptam néhány levelet, de egyiket se érdemesítettem elolvasásra. A két felvágott cigarettát érintetlenül megtaláltam az íróasztalfiókomban. Egyetlen jel se vallott arra, hogy átkutatták volna az irodámat.

Randall kézbe vette a két orosz cigarettát, megszagolta, majd zsebre rakta őket.

– Egy névjegyet elszedett magától – tűnődött Randall. – Nem lehetett semmi a hátán, ezért nem törte magát a többiekért. Szerintem Amthornak nincs sok félnivalója, hanem egyszerűen azt hitte, hogy maga zsarolni akarja. Gyerünk.

30.

A vén leskelődő kidugta egyhüvelyknyire az orrát az ajtón, óvatosan beleszagolt a levegőbe, mintha korai ibolya nyílna a közelben, aztán vizslatekintettel szétnézett az utcán, és fehér fejével felénk biccentett. Randall meg én levettük a kalapunkat. Ettől azon a környéken talán Valentinóval kerültünk egy sorba. Úgy láttam, megismert az öreglány.

– Jó reggelt, Mrs. Morrison! – köszöntöttem. – Beljebb kerülhetnénk egy pillanatra? Ez itt Randall hadnagy a rendőrségről.

– Szűzanyám, azt sem tudom, hol áll a fejem! Rengeteg vasalnivalóm van – hadarta.

– Csak egy pillanatra tartanánk föl.

Az öreglány félreállt az ajtótól, becsusszantunk mellette az előszobába, melyben a Mason Cityből vagy honnan származó pohárszék ékeskedett; onnan a csinos nappaliba, melynek csipkefüggönyök voltak az ablakán. A ház hátsó részéből vasalásszag terjengett. Az öreglány olyan óvatosan csukta be az ajtót, mintha mézeskalácsból lenne.

Ma reggel kék-fehér kötenyt hordott. Szeme ugyanolyan éles volt, mint a múltkor, az álla se nőtt azóta.

Körülbelül egy lábnyira tőlem lecövekelt, előredugta a fejét, és a szemembe nézett.

– Nem kapta meg – mondta.

Látszott rajtam, hogy tudom, miről van szó. Bólintottam, Randallra néztem, ő is bólintott. Az ablakhoz ment, és kinézett Mrs. Florian háza felé. Ruganyos léptekkel visszajött, hóna alatt a nemezkalapjával, kecsesen, mint egy francia gróf egy társalgási színműben.

– Nem kapta meg – mondtam.

– De nem ám! Szombaton volt elseje. Április elseje, bolondok napja. Hihihi. – Elhallgatott, a kötényébe akarta törülni a száját, de eszébe jutott, hogy gumiból van. Ez némiképp kedvét szegte. Aszalt szilva formájúra húzódott a szája.

– Mikor erre jött a postás, és nem ment föl a gyalogjárón, kirohant a házból, és utána kiáltott.

A postás megrázta a fejét, és továbbment. Erre visszament a házba. Olyan vadul csapta be az ajtót, hogy azt hittem, kitörik egy ablak. Mint akinek elment az esze.

– Azt meghiszem – vágtam rá.

A vén leskelődő élesen nekitámadt Randallnak:

– Hadd látom a jelvényét, fiatalember! Emennek a fiatalembernek a múltkor whiskyszagú volt a lehelete. Nemigen bízom benne.

Randall előkotorta a zsebéből arany-kék zománcozott jelvényét, és megmutatta a banyának.

– Csakugyan rendőrségi jelvénynek látszik – mondta az öreglány megenyhülten.
– Hát, ugye, vasárnap semmi se történt. Elment italért. Két szögletes üveggel tért vissza.

– Gin – mondtam. – És erről mi jut a maga eszébe? Hogy rendes ember nem iszik gint.

– Rendes ember semmiféle szeszes italt nem fogyaszt – mondta a vén leskelődő csípősen.

– Ja – hagytam rá. – Aztán felvirradt hétfő napja, vagyis tegnap, és a postás megint elment a ház előtt.

Ezúttal a szomszédasszony csakugyan magánkívül volt.

– Maga gondolatolvasó, fiatalember? Szinte szóhoz se jut maga mellett az ember lánya.

– Elnézést, Mrs. Morrison. De ez a dolog nagyon fontos számunkra.

– Lám, ennek a másik fiatalembernek nem esik nehezére, hogy csak akkor szóljon, ha kell.

– Ő nő – mondtam. – Idomítva van.

Az öreglány arca lilásra színeződött, ez a cianózis nem épp kellemes képzetét keltette föl bennem.

– Tűnjön el a házamból, mielőtt rendőrt hívok!

– Rendőrtiszt áll ön előtt, asszonyom – mondta Randall kurtán. – Nincs veszélyben.

– Csakugyan, csakugyan – ismerte be az öreglány. Lassan tünedezett arcáról a lila szín. – Nem szeretem ezt az urat.

– Nem áll egyedül a véleményével, asszonyom. Szóval Mrs. Florian tegnap sem kapta meg az ajánlott levelét. Így volt?

– Így – nyihogta. Tekintete sanda volt. Gyors, nagyon is gyors szóáradat bugyborékkolt elő a torkából. – Tegnap éjjel járt nála valaki. De nem láttam. Moziba vittek a rokonaim. Mikor hazaértünk... nem is, hanem mikor elhajtottak... akkor egy kocsni ment el a szomszédból. Fel se nagyon gyújtotta a lámpáit. A rendszámát nem láttam.

Éles oldalpillantást vetett rám sanda tekintetű szeméből. Nem tudtam mire vélni ezt a sanda tekintetet. Az ablakhoz mentem, és félrehúztam a csipkefüggönyt. Hivatalos, kék-szürke egyenruhát viselő krapek közeledett a házhoz. Súlyos bőrtáskát cipelt a vállán és ellenzős sapkát a fején.

Vigyorogva elfordultam az ablaktól.

– Gyöngülnek a reflexei – közöltem nyersen az öreglánnyal. – Jövőre már csak egy harmadosztályú klubcsapat labdaszedőjének lesz jó.

– Mi ebben a szellemes? – kérdezte Randall hidegen.

– Nézzen csak ki az ablakon.

Ki is nézett. Arca megkeményedett, megállt, és csöndesen nézte Mrs. Morrisont. Várt valamire, egy hangra, egy semmi mással össze nem téveszthető hangra. Úgy várta, mint zsidók a Messiást. Hamarosan meg is ütötte fülünket a várva várt hang.

Az a hang, mikor valamit beledobnak a levélszekrénybe. Reklámjegyzék is lehetett volna, de nem az volt. Majd hallatszott, amint a lépések visszakopognak a gyalogjárón, és lassan elhalkulnak, amint a postás tovahalad. Randall megint az ablakhoz ment. A postás nem állt meg Mrs. Florian házánál. Csak ment előre, kékesszürke háta egyenes volt és nyugodt a nehéz bőrtáska súlya alatt.

Randall megfordította a fejét, és kimért udvariassággal megkérdezte:

– Hányszor van kézbesítés délelőttönként ebben a kerületben, Mrs. Morrison?

Az öreglány nyugalmat próbált erőltetni magára.

– Csak egyszer – felelte élesen. – Egyszer délelőtt és egyszer délután.

Ide-oda ugrándozott a szeme. Nyúlással úgy remegett, mintha sírás környékeznél. Kezével megmarkolta kék-fehér kötényének gumiszegélyét.

– A reggeli kézbesítő épp most haladt el – mondta Randall álmatagon. – Az ajánlott leveleket is ez a kézbesítő hozza?

– Azt a bizonyos levelet expresszküldönc szokta hozni neki – csikorogta az öreglány.

– Ó. De szombaton azért kirohant, és a postás után kiáltott, mikor nem állt meg a háza előtt. És az expressz-küldöncről maga egy szót se ejtett.

Élvezet volt figyelni, ahogy Randall megdolgoz... másvalakit.

Az öreglány kitérte a száját, szépen csillogtak a fogai, attól kapták fényüket, hogy egész éjjel oldatban álltak. Aztán hirtelen rikácsoló hangot hallatott, arcába húzta a kötényét, és kiviharzott a szobából.

Randall arra az ajtóra meredt, melyen kiment az öreglány. Mosolygott. Mosolya meglehetősen fáradtnak hatott.

– Takaros kis öregasszony, és egy cseppet sem cifrálkodó – mondtam. – Legközelebb maga játssza a pribékszeretet. Nincs ínyemre, hogy idős hölgyekkel vagánykodjak, még akkor se, ha hazudós pletykafészek.

Tovább mosolygott.

– A könnyökön jön ki az ilyesmi. – Vállat vont. – Rutinmunka. Fúj. Az öreg hölgy a tényekből indult ki, már amennyire ismerte őket. De nem alakultak a szája íze szerint. Ezért megpróbálta kiszínezni a dolgot.

Sarkon fordult, kimentünk az előszobába. A ház hátsó részéből zokogás hangja szűrődött be. Talán valami türelmes természetű férfiúért hullanak a könnyek, aki réges-rég elpatkolt, és özvegye csak most döbönt rá a nagy veszteségre. Számomra nem volt több, mint egy zokogó asszony, de semmi mulatságosat nem találtam benne.

Csendesen kimentünk a házból, ugyanilyen csendesen becsuktuk a belső ajtót, és

arra is ügyeltünk, hogy a külső ajtó se csattanjon. Randall fölteste a kalapját, és sóhajtott. Aztán vállat vont, és széttárta jól ápolt kezét. Még ki-kiszivárgott a házból a zokogás hangja.

A postás háta két házzal előbbre járt az utcán.

– Rutinmunka – mondta Randall csöndesen, csak úgy magának, és elhúzta a száját.

Átmentünk a szomszéd házhoz vezető térségen. Mrs. Florian még nem szedte be a fehérneműt. Most is ott lengedezett sárgásan a mellékudvarban, a szárítódróton. Fölmentünk a lépcsőn, és csöngettünk. Semmi. Kopogtattunk. Még nagyobb semmi.

– Legutóbb nem volt bezárva az ajtó – mondtam.

Randall megpróbálta kinyitni az ajtót, hátával leplezve a műveletet. Most zárva volt. Lejöttünk a verandáról, és megkerültük a házat, azon az oldalon, ahol a vén leskelődő nem láthatott bennünket. A hátsó veranda ajtaján rigli, belülről persze. Randall itt is kopogtatott. Semmi se történt. Randall lelépkedett a kopott festésű falépcsőn, és végigment a használatlan, gazzal telenőtt kocsifelhajtón. Kinyitotta a favázás garázs ajtaját. Nagy csikorgással nyílt. A garázs tátongott az ürességtől. Volt benne néhány kopott, ódivatú utazóláda, már arra se lettek volna jók, hogy fölhasogassa őket az ember tűzifának. Rozsdás kerti szerszámok, egy csomó ócska konzervdoboz, kartondobozban. Kétoldalt az ajtó mellett, a fal szögletében egy-egy szép, kövér mérges pók üldögélt hevenyészett, piszkos hálójában. Randall fölkapott egy fadarabot, és közönyösen végzett velük. Becsukta a garázsajtót, és a vén leskelődő látókörén kívül visszasétált a gázos kocsúton a főbejárathoz. Fölment a lépcsőn, csöngetésére és kopogtatására senki se válaszolt.

Lassan visszajött, válla fölött az utca felé pislogva.

– A hátsó ajtó könnyebbnek látszik – mondta. – A vén tyúk a szomszédban most már nemigen villog ebben az ügyben. Túl sokat hazudozott.

Fölment a hátsó lépcső két fokán, ügyesen bedugta zsebkésének pengéjét az ajtórésbe, és fölemelte a kallantyút. Bejutottunk a verandára. Tele volt konzervdobozzal, némelyikben egész csapat légy nyüzsgött.

– Uramisten, hogy lehet így élni! – mondta Randall.

A hátsó ajtó nem jelentett nehézséget. Egy öt centért kapható sperhakkal ki lehetett nyitni a zárat. De retesz is volt rajta.

– Meglepő – mondtam. – Olajra léphetett a nő. Különben nem zárkózik be ennyire. Túlságosan slendrián ehhez.

– A maga kalapja kopottabb, mint az enyém – mondta Randall. A hátsó ajtó üvegezett részét figyelte. – Adja ide, benyomom vele az üveget. Vagy ne törjünk-zúzzunk?

– Rúgja be! A kutya se veszi észre.

– Hát akkor rajta!

Hátralépett, és kinyújtott lábbal beletaposott a zárba. Valami keservesen megreccsent, és néhány hüvelyknyire kinyílt az ajtó. Betaszítottuk, fölemeltem a

linóleumról egy lehasadt fadarabot, és udvariasan a megkövesedett öblögetőasztalra helyeztem, kilenc ginesüveg mellé.

Legyek dongtak a konyha zárt ablakainál. Iszonyú bűz volt. Randall a padló közepén állt, és mindent gondosan megnézett.

Aztán halkán bement a lengőajtón, anélkül hogy kezével hozzáért volna, csupán a cipője orrával nyomta be jó messzire, hogy nyitva maradjon. A nappali nem sokat változott ittjártam óta. A rádió ki volt kapcsolva.

– Szép készülék – mondta Randall. – Belekerülhetett egy kis pénzbe. Ha kifizették. Ide nézzen.

Fél térdre ereszkedett, és végignézett a szőnyegen. Aztán a rádió oldala mellé lépett, és lábával belerúgott a szabadon lógó zsinórba. Láthatóvá vált a dugója. Lehajolt, és tanulmányozta a rádió elején levő tekerőgombokat.

– Egen – mondta. – Csinos masina, és jó nagy is. Okos dolog volt a zsinórt kihúzni. Nem lehet ujjnyomot venni róla, nem igaz?

– Dugja be, hogy lássuk, működik-e!

Áthajolt a rádión, és bedugta a zsinórt a fali csatlakozóba. A lámpák azon nyomban kigyulladtak. Zümmögött egy darabig a készülék, aztán hirtelen üvöltve felharsant a hangszóró. Randall elkapta a zsinórt, és kirántotta. Éles nyekkenéssel hallgatott el a hangszóró.

Főlegyenesedett. Tekintetéből kiolvastam, hogy mindent ért.

Gyorsan bementünk a hálósobába. Mrs. Jessie Pierce Florian gyűrött kartonruhában feküdt az ágyon keresztben, feje a lábtartó közelében. Valami sötét massa kenődött az ágy lábára, a legyeknek fölöttébb ízlett.

Már hosszú ideje halott volt.

Randall nem nyúlt hozzá. Rámert, jó hosszan, aztán kegyetlenül vicsorogva felém fordult.

– Az agyveleje az arcán – mondta. – Ebben az ügyben, úgy látszik, ez a vezérmotívum. Ezúttal annyi a különbség, hogy itt pusztá kézzel dolgoztak. Jesszusom, micsoda kéz lehetett! Nézze csak a nyakán azokat a zúzódásokat! Micsoda ujjnyomok!

– Nézze maga – mondtam és elfordultam. – Szegény öreg Nulty. Most már nemcsak egy szimpla niggergyilkosságról van szó.

31.

Randall íróasztalának tükörsima lapján lassan mászott egy fényes, fekete bogár: feje rózsaszínű volt, hátán rózsaszínű pöttyök. Csápjait ide-oda forgatta, mintha azt vizsgálná, honnan fúj a szél, hogy a levegőbe emelkedhessen. Mászás közben kissé tántorgott, mint egy öregasszony, aki túlságosan sok csomagot cipel. Egy ismeretlen fejevadász ült a másik asztalnál, és nagy rössel dumált a régimódi, hangtompítós telefonba. Olyan volt a hangja, mint mikor valaki egy alagútban suttog. Félig csukott szemmel beszélt, nagy, sebhelyekkel borított kezét maga elé fektette az asztalra, középső és mutatóujja között égő cigarettát tartott.

A bogár elérte Randall asztalának szélét, és egyenesen belemasírozott a levegőbe. A padlón a hátára esett, tehetetlenül kapálózott néhány vékony, rozszant lábacskaival, aztán dögöltnek tettette magát. Senki se hederített rá. Erre aztán újra kapálózni kezdett, és végül nagy erőfeszítéssel átfordult a hasára. Cél nélkül, a semmi felé haladva, lassan araszolt a sarok felé.

A falra szerelt rendőrségi hangosbemondón hivatalos jelentést olvastak be egy rablótámadásról, melyet a San Pedrón követtek el, a Negyvennegyedik utca déli részén. A rabló középkorú férfi, sötétszürke öltönyt viselt, és szürke filckalapot. Utoljára a 44-iken látták, kelet felé szaladt, és beosont két ház közé.

– Óvatosan közelítsük meg – mondta a bemondó. – A gyanúsított személynél fegyver van, 32-es kaliberű revolver, nemrég rabolta ki egy görög étterem tulajdonosát a South San Pedro 3966-ban.

Éles kattanás, és elúszott a bemondó hangja, egy másik bemondó lépett a porondra, beolvasta az eltűnt kocsik névsorát, lassan, monoton hangon, mindent kétszer megismételve.

Kinyílt az ajtó, belépett Randall egy köteg telegépelte papirossal. Fürgén keresztüllépkedett a szobán, és leült velem szembe, az asztal túloldalára. Elém lökött egy csomó papírt.

– Írjon alá négy példányt – mondta.

Aláírtam négy példányt.

A rózsás fejű bogár elérte a szoba sarkát, és kidugta a csápjait, hogy valami megfelelő starthelyet keressen. Mintha kissé inába szállt volna a bátorsága. A szegélyléc mentén elindult a másik sarok felé. Cigaretára gyújtottam. Hirtelen talpra szökött a sutyorgófonnál ülő nyominger, és kisietett a szobából.

Randall hátratámaszkodott a székében, és ugyanúgy festett, mint akármikor, ugyanúgy rideg volt, sima modorú, egyként kész arra, hogy piszkoskodjon vagy kedves legyen.

– Mondok magának néhány dolgot – szólalt meg –, hogy elvegyem a kedvét

újabb zseniális elgondolásaitól meg attól, hogy megjátssza nekünk a mindentudó nagy okost, és kiszálljon ebből a buliból.

Várakoztam.

– Egyetlen ujjlenyomat sincs a viskóban – folytatta. – Tudja, melyik viskóra gondolok. A zsinórt azért rántották ki, hogy kikapcsolják a rádiót, de valószínű, hogy a nő kapcsolta be. Ez, ugye, elég nyilvánvaló. A részegek szeretik hangosra állítani a rádiót. Ha valaki kesztyűben akar gyilkolni, és bekapcsolja a rádiót, hogy elnyomja a lövés vagy az üvöltés hangját, ugyanúgy ki is kapcsolhatja. De nem így történt. Az asszony már halott volt, mikor a krapek csapdosni kezdte a fejét. Mármost miért kezdte el csapdosni a fejét?

– Csupa fül vagyok.

Randall a homlokát ráncolta.

– Valószínűleg nem tudta, hogy már kitörte a nő nyakát. Dühös volt rá. Következtetés. – Fanyarul mosolygott.

Kifújtam egy adag füstöt, és elhessegettem az arcomból.

– Na, és miért volt rá zabos? Szép jutalmat kapott a nyomravezető, mikor Malloyt elkapták a Florian's-ben az oregoni bankrablásért. Valami zugprókátor kapta, aki azóta már meghalt, de valószínűleg Florianék is részesültek belőle. Malloy talán gyanította ezt. Lehet, hogy tudta is. És lehet, hogy egyszerűen megpróbálta kirázni a nőből az igazat.

Biccentetem. Biccentésre méltóan hangzott, amit mondott. Randall folytatta:

– Csak egyszer fogta marokra a spiné nyakát, és valahogy túl későn engedte el. Ha elkapjuk, talán rábizonyíthatjuk a gyilkosságot, ha összehasonlítjuk a mancsát a nő nyakán levő nyomokkal. Talán nem. Az orvos úgy saccolja, hogy elmúlt éjjel történt a dolog, elég korán. Moziidőben. Eddig még nem sikerült szemtanút találni a környéken, olyat, aki látta volna Malloyt a ház körül. De eléggé Malloyra vall az eset.

– Ja-ja – mondtam. – Malloyra bizony. Bár talán nem akarta megölni, csak túlságosan erős.

– Ez semmit se segít rajta – jegyezte meg Randall bőszen.

– Gondolom. Pusztán arra akartam fölhívni a figyelmét, hogy szerintem Malloy nem gyilkostípus. Gyilkol, ha sarokba szorítják, de élvezetből vagy pénzért nem, pláne nőket.

– Lényeges ez? – kérdezte szárazon.

– Talán tud annyit, hogy eldönthesse, mi a lényeges. És mi nem. Én nem mondhatom el ezt magamról.

Olyan sokáig bámult rám, hogy a rendőrségi bemondó ki is használta az alkalmat, és újabb hivatalos közleményt olvasott föl a South San Pedrón levő görög étterem kirablásáról. A gyanúsítottat őrizetbe vették.

Kiderült, hogy tizenegy éves mexikói srác, és csak vízipisztoly volt nála. Ennyit a

szemtanúk szavahihetőségéről.

Randall megvárta, míg elhallgat a bemondó, aztán folytatta:

– Ma reggel összeemelegedtünk. Hát ne is vesszünk össze. Menjen haza, feküdjön le és pihenje ki magát. Elég rossz bőrben van. A Marriott-gyilkosságot meg Bivaly Malloy előkerítését meg a többit bízta csak rám meg a rendőrségre.

– Marriott fizetett nekem – mondtam. – De lebőgtem. Mrs.Grayle pedig megbízást adott. Mit kíván tőlem? Hogy vonuljak vissza, és üljek a babérjaimon?

Megint rám bámolt.

– Tudom, tudom. Én is ember vagyok. Ha egyszer engedélyt adunk maguknak, bizonyára nemcsak azért tettük, hogy ne csináljanak vele semmi mást, azonkívül, hogy kiakasztják irodájuk falára. Viszont egy rosszkedvű utcai járőrparancsnok bevonhatja az engedélyét.

– Aligha, a Grayle családdal a hátam mögött.

Megemésztette. Az istennek be nem vallotta volna, hogy csak részben is igazam lehet. Ehelyett a szemöldökét ráncolta, és dobolt az íróasztalán.

– Szóval mégsem sikerül szót értenünk – mondta rövid hallgatás után. – Ha beleköp a levesünkbe ennél az ügynél, nagy bajt hoz magára. Lehet, hogy most még tisztára tudja mosni magát. Nem tudom. De apránként úgy felgyülemlik maga ellen a rosszindulat ebben a körzetben, hogy a végén átkozottul nehéz lesz magának bármilyen munkát is elvégezni.

– Minden magánnyomozó szembenéz ezzel élete minden napján. Hacsak nem kizárólag válási ügyekkel foglalkozik.

– Gyilkossági ügyekkel akkor se foglalkozhat.

– Elmondta a magáét. Meg is hallgattam. Nincs módom arra, hogy fölkerekedjek és véghezvigyek olyan dolgokat, amikre a nagy rendőrségi apparátus se képes. Ha van is néhány apró és magánjellegű elképzelésem, hát azok aprók és magánjellegűek.

Lassan előrehajolt az asztal fölött. Egyre csak dobolt vékony, ideges ujjáival, mint a poinsettia-hajtások Mrs. Jessie Florian házában falán. Fénylett krémszürke haja. Húvös, rezzenéstelen tekintetét az enyémbé mélyesztette.

– Gyerünk tovább – mondta. – Azzal, ami még hátra van. Amthor elutazott. A felesége, aki egyben a titkárnője is, nem tudja, vagy nem akarja megmondani, hová. Az indiánnak is nyoma veszett. Ami azt a két Bay City-beli rendőrt illeti, ha csakugyan rendőrök voltak, ...hát az kívül esik a hatáskörömön. Jobb, ha nem bonyolítom tovább a dolgot, elég bonyolult az így is. Egy dologban azonban meglehetősen biztos vagyok: Amthornak semmi köze sem volt Marriott halálához. A cigaretták Amthor névjegyével csak átejtés volt.

– Doktor Sonderborg?

Széttárta a kezét.

– Lelépett az egész banda. Titokban kiszállt oda a kerületi ügyész néhány embere.

Bay Cityvel nem léptek kapcsolatba. Zárva találták a házat és üresen. Természetesen behatoltak. Látszott, hogy kutyafuttában el akarták tüntetni a nyomokat, de így is rengeteget találtunk. Beletelik egy hét, mire mindent átvizsgálunk. Most egy faliszéfen dolgoznak. Valószínűleg kábítószer volt benne, és egyéb csemegék. Valami azt súgja, hogy ennek a Sonderborgnak volt már összeütközése a törvénnyel, nem itt, valahol másutt, magzatelhajtásért vagy golyóütötte seb kezeléséért vagy ujjnyomat megváltoztatásáért, vagy illegális kábítószer-használatért. Ha a szövetségi rendőrséghez kerül az ügy, rengeteg segítséget kapunk.

– Azt állította, hogy orvosdoktor – mondtam. Randall vállat vont.

– Lehet, hogy valamikor az volt. Lehet, hogy sose ítélték el. Van például egy most is praktizáló orvos Palm Springs közelében, öt évvel ezelőtt Hollywoodban azzal vádolták, hogy kábítószerrel kereskedik. Hétszentség, hogy bűnös volt, de közbelépett a protekció. Megúsza. Furdalja még valami az oldalát?

– Mit tud mondani Brunette-ről?

– Brunette játékkaszinókat üzemeltet. Rengeteg dohányt bezsebel. Mégpedig játszva.

– Hát jó – mondtam, és készültem felállni. – Ez ésszerűen hangzik. De semmivel se visz közelebb bennünket ahhoz az ékszerrabló genghez, amely megölte Marriottot.

– Mindent nem mondhatok el magának, Marlowe.

– Nem is várom – mondtam. – Most jut eszembe, hogy mikor másodszorra jártam Jessie Floriannél, elmondta, hogy valamikor Marriottéknál volt szobalány. És ezért küldözgette neki a pénzt Marriott. Talált valamit, ami ezt alátámasztaná?

– Igen. Köszönőleveleket Marriott bankletétjében. Nem győz betelni a hálálkodással. –Úgy látszott, hogy rövidesen kijön a béketúrésból. – Remélem, most már hazamegy végre, hogy a saját dolgával törődjön?

– Szép tőle, hogy így megőrizte a leveleket, nem igaz?

Lassan fölemelte a tekintetét, végül a fejem búbján állapodott meg. Aztán lebocsátotta a szemhéját, íriszének csak a fele látszott ki. Hosszú tíz másodpercig nézett így rám. Aztán elmosolyodott. Aznap elképesztően sokat mosolygott. Felélte az egész heti készletet.

– Erről is van egy elméletem – mondta. – Hülye dolog, de hát milyen az emberi természet? Marriott olyan környezetben élt, ahol állandóan veszélyek fenyegették. Minden gazember szerencsejátékos, többé-kevésbé, és minden szerencsejátékos babonás, többé-kevésbé. Azt hiszem, Jessie Florian volt Marriott kabalája. Amíg gondoskodik róla, semmi baj nem érheti.

Körülnéztem, a rózsás fejű bogarat kerestem tekintetemmel. Az iroda két sarkát már kipróbálta, s most mélabúsan a harmadik felé iparkodott. Odaléptem hozzá, fölszedtem a zsebkendőmbe, és visszavittem az asztalhoz.

– Nézze – mondtam. – Ez a helyiség tizennyolc emelettel van a föld fölött. És ez az apró bogár ezen a hosszú úton felmászik ide, csupán azért, hogy jó baráttra leljen, énbennem. Ő az én kabalám. – Óvatosan belegöngyöltem a bogarat zsebkendőm puha részébe, és zsebre tettem. Randallnak majd kiesett a szeme. Mozgott a szája is, de hang nem jött ki rajta.

– Kíváncsi vagyok, Marriott kinek a kabalája volt – mondtam.

– Nem a magáé, pajtás. – Fanyar volt a hangja, hidegen fanyar.

– Talán a magáé se. – Az én hangom hang volt, minden különösebb jellegzetesség nélkül. Kimentem a szobából, és becsuktam az ajtót.

Lezúgtam a gyorsliften a Spring Street-i bejáratig, és a főbejárati verandán át kísértéltem a városházáról. Lementem néhány lépcsőn a virágágyakhoz. A rózsaszín pöttyös bogarat óvatosan a gyepre raktam az egyik bokor mellett.

Hazafelé menet azon morfondíroztam a taxiban, milyen sokáig tarthat, míg újra felmászik a gyilkossági ügyosztály irodájába.

Kihoztam kocsimat a bérház hátuljában levő garázsból, és bekaptam valamit Hollywoodban, mielőtt elindultam Bay City felé. A tengerparton ragyogó, hűs, napfényes volt a délután. A Harmadik utcánál letértem az Arguello bulvárról, és a városházához hajtottam.

32.

Vacak külsejű épület egy ilyen virágzó városhoz. Valami déli kisvároshoz illett volna inkább, Mississippi vagy Georgia államban. Hosszú sorban csavargók üldögéltek háborítatlanul a kerítés mellett, amely azt a célt szolgálta, hogy az épület előtti gyep – javarészt bermudai fű – el ne öntse az úttestet. Háromszintes volt az épület, ódon harangláb díszelgett a tetején, még benne lógott a harang is. Utoljára az önkéntes tűzoltók tiszteletére húzhatták meg, még a régi szép csámcsogós-köpködős időkben.

A töredezett gyalogjáró és a homlokzati lépcsősor nyitott, kétszárnyú ajtóhoz vezetett, egy csoport kijáró téblábolt körülötte, valami olyan hírre fenték a fogukat, amit a saját hasznukra fordíthatnak. Kivétel nélkül jól tápláltak voltak, pocakkal, óvatos tekintettel, jól szabott öltönnnyel és lekezelő modorral. Mintegy négyhüvelyknyi szabad helyet hagytak, hogy elérhessek közöttük.

Belül hosszú, sötét folyosó fogadott, akkor súrolhatták föl utoljára, mikor 1897-ben McKinley-t beiktatták elnöknek. Fatábla jelezte, hol található a tudakozó rendőrségi ügyekben. Egyenruhás férfi szendergett egy kézi kapcsolású házi telefonközpont mögött, amely a faburkolású pult sarkára volt szerelve. Egy ingujjra vetkezett civil ruhás nyomozó – úgy kidudorodott a stukkere a bordáinál, mint egy biciklipumpa – levette az egyik szemét a kezében tartott reggeli újságról, beleköpött egy tőle tízlábnyira levő köpöcsészébe, ásított, és közölte, hogy a parancsnok irodája hátul van, az emeleten.

Az első emelet világosabb és tisztább volt, de ez nem jelenti azt, hogy világos és tiszta volt. Az óceánra néző oldalon, csaknem a folyosó végén, ezt olvastam egy ajtón: “John Wax, Rendőrparancsnok. Bejárat.”

Belül alacsony fakorlát húzódott, mögötte egyenruhás pasi, két mutatóujja meg az egyik hüvelykujja segítségével kopogott az írógépén. Elvette a névjegyemet, ásított, azt mondta, majd megnézi, és nagy keservesen keresztülvonszolta magát a “John Wax, Rendőrparancsnok – Idegeneknek tilos a bemenet” – feliratú mahagóniajtón. Visszatért, és kinyitotta előttem a fakorlát kisajtáját.

Haladtam előre rendületlenül. Becsuktam magam mögött a belső iroda ajtaját. Hűvös, tágas helyiség volt, három oldalában ablakokkal. Politúrozott íróasztal állt a szoba hátuljában, éppen úgy, mint Mussolini dolgozószobájában, úgyhogy az ember kénytelen volt végigsétálni egy terjedelmes kék szőnyegen, hogy elérhesse az íróasztalt, s eközben alaposan megnézhatték.

Odagyalogoltam az íróasztalhoz. Megdöntött címtáblán ezt olvastam, domborított betűkkel: “John Wax, Rendőrparancsnok.” Gondoltam, talán most már meg tudom jegyezni a nevét. Szemügyre vettem az íróasztal mögött ülő férfit. Egy szál szalma

se volt a hajához ragadva.

Zömök, nehézsúlyú birkózó külsejű férfi volt, rövidre vágott, vörös hajjal, melyen átfénylett rózsaszínű fejbőre. Apró, mohó tekintetű, súlyos pillájú szeme nyugtalan volt, mint a bolha. Őzszínű flanelöltönyt viselt, kávészínű inget és nyakkendőt, gyémántgyűrűt, zakója hajtókáján pedig gyémántberakású díszítőt. Az előírásos díszzsebkendő vége valamivel kintebb állt a szivarzsebéből az előírt három hüvelyknél.

Húsos markában tartotta a névjegyet. Elolvasta, megfordította, elolvasta a hátát is – üres volt –, megint elolvasta az elejét, letette az íróasztalára, és rárakott egy majom formájú levélnehezéket, mintha biztosítani akarná, hogy ne veszítse el.

Elém lökte rózsaszínű mancsát. Mikor újra a rendelkezésére bocsátottam, egy székre intett.

– Foglaljon helyet, Mr. Marlowe. Látom, hogy többé-kevésbé ön is a mi szakmánkban dolgozik. Mi járatban van?

– Volna egy kis problémám, parancsnok úr. Ha nem sajnálná rá a fáradságot, egy pillanat alatt megoldhatná.

– Problémája van – ismételte nyájasan. – Egy kis problémája.

Megfordult a székén, keresztbe rakta vaskos lábait, és elgondolkozva bámult az egyik ablak felé. Előtűnt kézi kötésű, erős fonálból készített zoknijai. Angol bakancsa úgy festett, mintha vörösborban pácolták volna. Azt is beleszámítva, amit nem láthattam, de nem számítva a pénztárcáját, volt rajta vagy félezer dollár értékű cucc. Úgy sejtettem, a feleségének van pénze.

– A problémák – mondta, változatlanul nyájasan – a mi kis városunkban ritkák, mint a fehér holló, Mr. Marlowe. Városunk kicsi, de tiszta, nagyon tiszta. Ha kinézek a nyugati ablakomon, a Csendes-óceánt látom. Mi lehet tisztább a Csendes-óceánnál? – A két úszó játékkaszinót nem említette, most a látóhatár alatt volt a testük, kint, a rézszínű hullámok között, a hárommértöldes határvonalon túl.

Én se említettem őket.

– Igaza van, parancsnok úr – helyeseltem.

Néhány hüvelyknyivel arrébb lódította a felsőtestét.

– Ha kinézek az északi ablakomon, az Arguello bulvár nyüzsgő forgatagát látom, meg a bájos kaliforniai előhegységet, és előtte az egyik legszebb kis üzletnegyed, amit az ember csak kívánhat. Ha kinézek a déli ablakomon, és mindjárt ki is fogok nézni, a világ legszebb kis jachtkikötőjét látom. Keleti ablakom nincs, de ha lenne, olyan ennivaló lakónegyed tárulna a szemem elé, amitől összefutna a szájában a nyál. Nem, uram, a mi kis városunkban nincsenek problémák.

– Azt hiszem, az enyémet úgy hoztam magammal, parancsnok úr. Legalábbis egy részét. Dolgozik magánál egy Galbraith nevű nyomozóörrmester?

– Igen, azt hiszem – felelte, körbeforgatva a szemét. – Mi van vele?

– Dolgozik magánál egy férfi, aki a következőképpen néz ki. – És leírtam a

másikat, aki ritkán nyitotta ki a száját, alacsony volt, bajszos, és gumibottal leütött. – Galbraith a cimborája, legalábbis úgy vettem észre. Valaki Mister Blane-nek szólította, de nagyon úgy hangzott, mintha linkelne.

– Ellenkezőleg – mondta a rendőrparancsnok olyan keményen, ahogy csak egy kövér embertől telik. – Ő nálam a nyomozóosztály vezetője. Blane kapitány.

– Beszélhetnék ezzel a két fickóval itt az irodájában?

Fölcsippentette a névjegyemet, és még egyszer elolvasta, aztán lerakta.

Puhán legyintett csillogó bőrű kezével.

– Nem, hacsak alaposabban meg nem indokolja – felelte behízselgő nyájassággal.

– Nemigen tudom, rendőrparancsnok úr. Nem ismer véletlenül egy Jules Amthor nevű férfit? Lelki tanácsadónak titulálja magát. Egy dombtetőn lakik Stillwood Heightsben.

– Nem. Stillwood Heights nem tartozik a körzetemhez – mondta a parancsnok. Olyan ember tekintetével nézett rám, akit egyéb gondolatok foglalkoztatnak.

– Éppen ez a vicces – mondtam. – Tudja, fölkerestem Mr. Amthort egy ügyfelemmel kapcsolatban. Mr. Amthornak, hogy, hogy nem, az a meggyőződése támadt, hogy zsarolni akarom. Talán az ő szakmájában dolgozó fickók könnyen erre a meggyőződésre jutnak. Van egy vandál indián testőre, akivel szemben tehetetlen voltam. Ez az indián lefogott, és Amthor összevert a saját pisztolyommal. Aztán rendőröket hívott. Ezek történetesen Galbraith és Mister Blane voltak. Érdekl ez magát egyáltalán?

Wax rendőrparancsnok igen gyengéden az asztalra terítette a kezét. Lehunyta a szemét, de nem egészen. Vastag szempillái alól kivillant hideg fényű tekintete, mégpedig egyenesen énrám. Olyan csendesen ült, mintha hallgatózna. Aztán kinyitotta a szemét, és elmosolyodott.

– És mi történt azután? – kérdezte oly udvariasan, mintha kidobóember lenne a várandós apák klubjában.

– Megmotoztak, elvittek a kocsijukon, egy hegyoldalban kihajítottak belőle, és amikor kiszálltam, gumibottal leütöttek.

Bólintott, mintha az előadott eset a világ legtermészetesebb dolga lenne.

– És mindez Stillwood Heightsben történt – mondta nyájasan.

– Ott.

– Tudja, mit gondolok én magáról? – Kicsit előrehajolt az asztal fölött, de csak annyira, amennyire a hasa engedte.

– Hogy hazudok – feleltem.

– Az ajtó arra van – mondta, és meg is mutatta bal kezének kisujjával.

Nem mozdultam. Nem vettem le róla a tekintetem. Mikor elért a zabosságnak arra a fokára, hogy megnyomja a csengőt, megszólaltam:

– Ne kövessük el mind a ketten ugyanezt a tévedést. Maga azt hiszi, hogy piti kis magánnyomozó vagyok, aki a saját súlyának tízszeresét próbálja fölemelni, és

panaszt akar tenni egy rendőrtiszt ellen, bár, még ha jogos lenne is ez a panasz, az illető rendőrtiszt gondoskodna róla, hogy ne tudjam bizonyítani. Szó sincs ilyesmiről. Nem teszek én semmiféle panaszt. Csupán rendezni akarom a számlámat Amthorral, és az a kívánságom, hogy a maga Galbraith nevű beosztottja legyen ebben a segítségemre. Mister Blane-nek nem kell fárasztania magát. És nem támogatás nélkül jöttem ide. Fontos emberek állnak a hátam mögött.

– Milyen messze? – kérdezte a parancsnok, és elmésen kuncogott.

– Milyen messze van ide az Aster Drive 862, ahol Mr. Lewin Lockridge Grayle lakik?

Arca oly tökéletesen megváltozott, hogy rá se lehetett ismerni.

– Mrs. Grayle történetesen az ügyfelem – mondtam.

– Zárja be az ajtót – mondta. – Maga a fiatalabb. Fordítsa el a reteszgombokat. Kezeljük barátságosan ezt a dolgot. Becsületes képe van, Marlowe.

Fölkeltem, és bezártam az ajtót. Mikor a kék szőnyegen lépkedve visszaértem az íróasztalhoz, a parancsnok már elővett egy jóképű flaskát és két poharat. Egy marék kardamommagot szórt az itatósára, és megtöltötte a poharakat.

Ittunk. Feltört néhány kardamommagot, halkán rágcsáltuk őket, egymás szemébe nézve.

– Ez jó volt – mondta, és megint teletöltötte a poharakat. Most rajtam volt a sor, hogy feltörjek egypár kardamommagot. Az itatóssal lesöpörte a héjukat a padlóra, elmosolyodott és hátratámaszkodott.

– Na, lássuk a medvét – mondta. – Van valami köze Amthornak ahhoz a megbízatáshoz, amit Mrs. Grayle-től kapott?

– Van bizonyos kapcsolat. De legjobb lesz, ha ellenőrzi, hogy igazat mondok-e.

– Valóban – válaszolta, és a telefonjáért nyúlt. Aztán kivett egy kis noteszt a mellényéből, és kikeresett benne egy számot. – A polgármester feltétlenül elvárja, hogy a legteljesebb előzékenységgel bánjunk azokkal a polgárokkal, akik a választási hadjárat költségeit viselték – mondta és kacsintott. – Na, megvan. – Elrakta a noteszt, és tárcsázott.

Ugyanúgy megjárta a komornyikkal, ahogy én. Vörösre gyulladt tőle a füle. Végül kapcsolták a nőt. A parancsnok füle továbbra is lángolt. Bizonyára Mrs. Grayle keményen beszélt vele.

– Magával akar beszélni – mondta, és átlökte a kagylót a széles íróasztalán.

– Itt Phil – mondtam, és pajkosan a parancsnokra kacsintottam.

Hűvös, kihívó nevetés hallatszott.

– Mit csinál annál a kövér disznónál?

– Iszogatunk egy kicsit.

– Muszáj magának éppen ővele iszogatni?

– Pillanatnyilag muszáj. Hivatalos ügyben. Azt kérdeztem, van-e valami újság. Gondolom, tudja, mire gondolok.

– Nem. Tisztában van azzal, drága barátom, hogy egy óra hosszat váraoztam magára a múltkor? Olyan nőnek nézek én ki, aki eltűri az ilyesmit?

– Bajba keveredtem. Mit szólna a ma estéhez?

– Várjon csak... ma, ugye, izé... milyen nap van ma, a Krisztus szerelmére?

– Inkább később föl hívom magát – mondtam. – Előfordulhat, hogy nem érek majd rá. Ma péntek van.

– Hazudik. – Megint hallatta lágy, rekedt nevetését.

– Ma hétfő van. Ugyanott, ugyanakkor... de most nem ráz át?

– Inkább felhívom később.

– Inkább legyen ott.

– Nem mondhatok biztosat. Hadd hívjam föl magát.

– Mi az, kéreti magát? Értem. Tulajdonképpen hülye vagyok, hogy így töröm magam.

– Hát csakugyan.

– Miért?

– Nagy nőfaló vagyok. Magát uzsonnára elfogyasztanám, és még mindig meg tudnék enni egy egész lányiskolát.

– A mennykő üssön magába, ha nem lesz ott...

– Mondom, majd felhívom.

Sóhajtott.

– Minden férfi egyforma.

– A nők ugyancsak... az első kilenc után.

Szitkozódott, és lecsapta a kagylót. A parancsnoknak olyan messzire kigúvadt a szeme, mintha botom lenne. Remegő kézzel teletöltötte a poharakat, és elém tolta az egyiket.

– Szóval ez a becses helyzet – mondta mélyen elgondolkozva.

– A férje ügyet se vet rá – mondtam. – Úgyhogy maga se törődjön vele sokat.

Megbántottnak látszott, amint itta az italát. Nagyon lassan, mély töprengésbe merülve törölgette a kardamommagokat. Ittunk egymás kedvesének az egészségére. Sajnálatosképpen a parancsnok eltüntette a flaskát és a két poharat, majd meghúzott egy kart a házi hangosbeszélőjén.

– Küldjék föl Galbraitht, ha az épületben van. Ha nincs, próbálják előkeríteni, mondják neki, hogy én keresem.

Fölkeltem, kinyitottam az ajtót és újra leültem. Nem kellett sokáig várnunk. Kopogtattak az oldalajtón, a parancsnok kiszólt, erre Hemingway belépett a szobába.

Határozott léptekkel az íróasztalhoz jött, megállt a végénél és megfelelő férfias alázatossággal Wax parancsnokra nézett.

– Bemutatom Mr. Marlowe-t mondta a parancsnok szívélyesen. – Magánnyomozó Los Angelesből.

Hemingway kissé oldalra fordult, hogy rám nézhessen. Semmi se árulta el az arcán, hogy látott már ebben a bűdös életben. Előrenyújtotta a kezét, én is előrenyújtottam a magamét, kezét ráztunk, és Hemingway újra a parancsnokára nézett.

– Mr. Marlowe egy meglehetősen furcsa históriát adott elő nekem – mondta a parancsnok olyan agyafúrtnan, mint Richelieu a függöny mögött. – Bizonyos Amthor nevű emberről, aki Stillwood Heightsben lakik. Valami kristálygömbjósító pacák. Mármost Marlowe fölkereste őt, és maga meg Blane ugyanabban az időben találtak bekukkantani oda, és valami nézeteltérés támadt maguk között. A részleteket elfelejtettem. – Kinézett egyik ablakán, annak az embernek az arckifejezésével, aki éppen felejt el a részleteket.

– Itt valami tévedés lehet – mondta Hemingway. – Sose láttam ezt az urat.

– Ha már erről van szó, csakugyan elkövettek egy tévedést – mondta a parancsnok álmatagon. – Jelentéktelen habár, mégis tévedés volt, és Mr. Marlowe némi fontosságot tulajdonít neki.

Hemingway megint rám nézett. Arca most is mint a kőszobor.

– Voltaképpen az a tévedés egyáltalán nem érdekli Mr. Marlowe-t – álmatagoskodott tovább a parancsnok. – Mást forgat a fejében. Föl akarja keresni azt a bizonyos Amthor nevű embert, aki Stillwood Heightsben lakik. Szeretné, ha valaki vele menne. Magára gondoltam. Mint mondtam, Mr. Marlowe szeretné, ha vele menne valaki, aki biztosítaná, hogy tisztességesen bánjanak vele. Mr. Amthornak van valami vadállat indián testőre, és Mr. Marlowe hajlik rá, hogy úgy vélje: segítség nélkül nem tud szembeszegülni a helyzettel. Úgy véli, rá tud jönni ennek az Amthornak a lakcímére?

– Rá – felelte Hemingway. – De Stillwood Heights túl van a mi területünkön, parancsnok úr. Ez csupán személyes kegy egyik barátja iránt?

– Így is vehetjük – mondta a parancsnok a bal hüvelykujjára bámulva. – Természetesen semmi olyasmit nem akarunk tenni, ami nem szigorúan törvényes.

– Értem – mondta Hemingway. – Nem is. – Köhintett.

– Mikor indulunk?

A parancsnok jóindulatúan rám nézett.

– Most éppen megfelelne – mondtam. – Ha Mr. Galbraithnak megfelel.

– Azt teszem, amit parancsolnak – mondta Hemingway.

A parancsnok alaposan végignézett rajta. Megfésülte és lekefélt a tekintetével.

– Hogy van Blane kapitány? – tudakolta egy kardamommagon csámcsogva.

– Rosszul. Kipukkadt a vakbele – felelte Hemingway. – Válságos az állapota.

A parancsnok szomorúan megcsóválta a fejét. Aztán megkapaszzkodott székének karjában, és föltápászkodott. Átnyújtotta az íróasztal fölött rózsaszínű mancsát.

– Galbraith vigyázni fog önre, Mr. Marlowe. Efelől bizonyos lehet.

– Lekötelezett, parancsnok úr – mondtam. – Nem is tudom, hogyan köszönjem

meg.

– Ugyan! Fölösleges hálálkodni. Mindig örömmel járok barátaim barátainak a kedvében, hogy így fejezzem ki magam. – Rám kacsintott. Hemingway elspekulált ezen a kacsintáson, de nem árulta el, hogy mit sütött ki belőle.

Kimentünk, a rendőrparancsnok udvarias mormogása szinte a szárnyaira kapott bennünket. Becsukódott mögöttünk az iroda ajtaja. Hemingway körülnézett a folyosón, aztán rám emelte tekintetét.

– Ezt jól megjátszottad, bébi – mondta. – Úgy látszik, olyasmit is tudsz, amiről nem okosítottak ki bennünket.

33.

Csöndesen húzott el a kocsni csöndes lakóházak mellett. Kétoldalt dél-amerikai borsfák szegélyezték az utat, szinte összeért a koronájuk, zöld csatornában. A nap átszillogott a felső ágaikon, keskeny, súlytalan leveleiken. Egy sarki névtábla szerint a Tizenharmadik utcán jártunk.

Hemingway vezetett, én meg mellette ültem. Csigalassúsággal haladtunk. Hemingwaynek gondterhes volt az arca.

– Mennyit mondott el neki? – kérdezte, mikor dűlőre jutott.

– Hogy maga és Blane odamentek Amthor házába, és elcipeltek tőle, és kilöktek a kocsiból, és a tarkómra kentek egyet. A többiről hallgattam.

– A Huszonharmadik és a Descanso kereszteződéséről, há?

– Ühüm.

– Aztán miért?

– Gondoltam, több együttműködésre számíthatok magától, ha hallgatok róla.

– Nem gondolta rosszul. Csakugyan Stillwood Heightsba akar menni, vagy ez csak kamu?

– Kamu. Arra volnék én valójában kíváncsi, hogy miért vitt be engem abba a kábítószeres kórházba, és miért tartottak ott?

Hemingway gondolkozott. Olyan erősen, hogy kis csomókba dagadtak az izmai szürkés bőre alatt.

– A Blane – mondta. – Az a faragatlan durung. Én nem akartam, hogy fejbe vágja magát. És azt se akartam, hogy gyalog menjen haza. Csakugyan nem akartam. Csak megjátszottuk az egészet, merthogy a barátai vagyunk ennek a kuruzsló hapsinak, és ugye, igyekszünk távol tartani tőle a szemétkedőket. Meglepődne, ha tudná, hányan próbálnak szemétkedni vele.

– Mit meglepődnék! – vágtam rá. – Paff lennék.

Felém fordította a fejét. Szürke szemei, mint a jégkockák. Aztán megint előrenézett, ki a poros szélvédő üvegen, és gondolkozott egy újabb adagot.

– Ezek a vén hekusok időnként veszettül kiéheznek egy kis gumibotozásra – mondta. – Olyankor nincs isten, aki megállítja őket. Addig nem nyugszanak, míg szét nem verik valakinek a fejét. Uramisten, de begazoltam akkor egy pillanatra. Úgy elzuhant, mint egy zsák cement. De meg is mondtam Blane-nek a magamét. Na, akkor elvittük magát Sonderborghoz, merthogy az elég közel volt, marha rendes volt a tag, mondta is mindjárt, hogy gondját fogja viselni magának.

– Amthor tud róla, hogy maguk odavittek?

– A fenét tud. A saját ötletünk volt.

– Merthogy Sonderborg egy marha rendes tag, és majd gondomat viseli. Meg

hogy ne tudjak visszavágni. Hogy nehogy módom legyen arra, hogy orvosi láttelelletel támasszam alá az esetleges feljelentésemet. Nem mintha sokra mentem volna azzal a feljelentéssel ebben az édes kicsi városban.

– Kötekedni akar? – kérdezte Hemingway elgondolkozva.

– Én nem – feleltem. – És egyszer az életében maga se. Mert egy hajszálon lóg az állása. A parancsnok szeméből kiolvashatta. Ezúttal fölhasználtam az összeköttetéseimet.

– Oké – mondta Hemingway, és kiköpött az ablakon. – Először is eszem ágában sincs kötekedni, a szokásos nagy pofámat nem számítva. Mi birizgálja még a csőrét:

– Blane csakugyan beteg?

Hemingway bólintott, de valahogy nem sikerült neki, hogy szomorúnak látsszon.

– Csakugyan az. Tegnapelőtt fájdalmat érzett a vakbelében, tegnap meg kipukkadt neki, mielőtt kivehették volna. Azért még remélheti, hogy felgyógyul, de nem veheti tutira.

– Pótolhatatlan veszteség lenne, ha elpatkolna – mondtam. – Egy Blane-szerű fickó kincs bármely rendőralakulatnál.

Hemingway jól megrágta ezt, és kiköpte a kocsis ablakán.

– Oké, bedobhatja a következő kérdést – sóhajtotta.

– Elmondtam, hogy miért vittek el Sonderborghoz. Viszont arról nem beszélt, hogy miért tartott ott Sonderborg több mint negyvennyolc órán át, bezárva és agyonkábítva.

Hemingway finoman lefékezte a kocsit, és megállt az útpadka mellett. Nagy kezeit egymás mellé helyezte a kormánykerék alsó részére, és összedörzsölte a hüvelykujjait.

– Gőzöm sincs róla – mondta a messzeségbe révedve.

– Nálam voltak az irataim, amelyek bizonyítják, hogy magánnyomozó vagyok – mondtam. – Kulcsok, egy kevés pénz, néhány fénykép. Ha Sonderborg nem ismeri magukat úgy, mint a rossz pénzt, azt hihette volna, csak azért sózattam fejbe magam, hogy legyen ürügyem bekerülni a kórházába, és körülnézhessek. De az a gyanúm, Sonderborg sokkal jobban ismeri magukat, semhogy ilyesmit higgyen. Szóval nem tudok kiokosodni ebből a dologból.

– Ne is akarjon kiokosodni, hapsi. Az sokkal biztonságosabb.

– Így van – mondtam. – De nem lelek benne élvezetet.

– Támogatja magát a Los Angeles-i rendőrség?

– Miben?

– Ebben a Sonderborggal kapcsolatos szaglászásban.

– Nem kimondottan.

– Ez azt se jelenti, hogy igen, azt se, hogy nem.

– Nem vagyok annyira fontos nekik – mondtam. – A Los Angeles-i bűnüldöző szervek összes emberei akkor jönnek ide, amikor kedvük tartja, legalábbis

kétharmaduk. A seriff emberei és a kerületi ügyész emberei. Van egy jó barátom a kerületi ügyész hivatalában. Bernie Ohls az illető neve. Főfelügyelő.

– Elregélte neki az egész balhét?

– Nem. Legalább egy hónapja nem beszéltem vele.

– Foglalkozik azzal a gondolattal, hogy kitálal neki?

– Ha ez ellenkezne a megbízatásom természetével, nem.

– Magánmegbízatás?

– Az.

– Oké, mire kíváncsi?

– Mivel szélhámoskodik Sonderborg valójában? Hemingway levette a kezét a kormánykerékről, és kiköpött az ablakon.

– Csinos kis utcán vagyunk, nem igaz? Szép lakóházak, szép kertek, kellemes klíma. Hallott már egyet-mást korrupst rendőrökről, ugye?

– Hébe-hóba.

– És mondja, hány olyan hekussal találkozott, aki csak ennyire is jó utcában lakik, csinos gyepel meg virágokkal? Négyet-ötöt tudnék legföljebb említeni, mindegyik az erkölcsrendészeten dolgozik. Ömlik hozzájuk a lé. A magamfajta hekusok favázas épületekben laknak a város toplák részében. Akarja látni, hol élek?

– Mit bizonyítana?

– Ide süssön, hapsi – mondta a nagydarab férfi komolyan. – Most azt hiszi, megfogott, de könnyen megeshet, hogy melléfogott. A hekusok nem azért válnak tisztességtelenné, mert hagyják magukat megvesztegetni. Ez nem általános, még csak nem is gyakori. Egyszerűen fönnakadnak a rendszer fogaskerekei között. Nincs szabad akaratum, azt csinálják, amit mondanak nekik. És a fickó, aki eltehenkedik az épület sarkában levő szép, nagy irodában, a tipp-topp öltönyével meg a jó szagú, piás leheletével, és azt hiszi, hogy ha rágcsálja azokat a magokat, olyan jó szagú lesz a szája, mint a kikeleti ibolya, de persze nem lesz... hát nem ő adja a parancsokat. Ért engem?

– Milyen ember a polgármester?

– Milyen ember akárhol a polgármester? Politikus. Maga azt hiszi, ő osztogatja a parancsokat? A fészkes fenét. Tudja, mi a baja ennek az országnak, bébi?

– Úgy hallom, túl sok a befagyasztott tőke.

– Az ember egymaga nem maradhat tisztességes, még ha akarna is – mondta Hemingway. – Ez a baja ennek az országnak. Máskülönben a gatyánkat is lehúzzák rólunk. El kell fogadnunk a tisztességtelen játékszabályokat, különben felkopik az állunk. Egy csomó nyálasszájú azt hiszi, nem kell nekünk semmi más, csak kilencvenezer tiszta galléros és aktatáskás FBI-ügynök. Tudja, mit gondolok én? Azt gondolom, hogy gyökeresen át kéne alakítani ezt a mi kis világunkat. Mármost vegyük az Erkölcsi Megújulás mozgalmat. EMU^[3]. Azok megfogtak valamit, bébi.

– Ha Bay City rá a példa, milyen hatásosan működik, inkább aszpirint szedek –

mondtam.

– Maga könnyen válhat túl okossá – mondta Hemingway nyájasan. – Észre se veszi, és túl okossá válik. Olyan okos lesz egy napon, hogy másra se tud már gondolni, csak arra, hogy milyen okos is. Én bizony csak egy fafejű zsernyák vagyok. Parancsokat teljesítek. Feleségem van, meg két klambóm, azt teszem, amit a felesék mondanak. Blane mesélhetne magának egyet-mást. Én nem sokat tudok.

– Csakugyan vakbélgyulladás van Blane-nek? Nem a saját hitványsága miatti elkeseredésében lőtte hasba magát?

– Ne beszéljen így – mondta Hemingway panaszosan, és ki-be csukogatta kormányon nyugvó kezét. – Próbáljon megértéssel közeledni az emberekhez.

– Blane-hez?

– Ő is ember, mint mi mindannyian – mondta Hemingway. – Ha bűnös is, de ember.

– Mivel szélhámoskodik Sonderborg valójában?

– Na jó, ezt csak úgy mondtam magának. Talán melléfogtam. Olyan fickónak képzeltem magát, aki kapva kap egy jó ötleten.

– Szóval nem tudja, mivel szélhámoskodik Sonderborg? – kérdeztem.

Hemingway elővette a zsebkendőjét, és megtörölte vele az arcát.

– Nem szívesen vallom be az igazat, pajtás – mondta. – De átkozottul jól tudhatná, hogy ha én vagy Blane tudjuk, hogy Sonderborg valami szennyes bulit folytat, vagy nem visszük magát oda, vagy ki nem jött volna onnan az életben a saját lábán. Persze, egy valóban mocskos buliról beszélek. Nem afféle vacak linkségről, mint megjósolni öregasszonyok jövőjét egy kristálygömbből.

– Nem hiszem, hogy ki akartak engedni onnan a saját lábamon – mondtam. – Van egy szkopolamin nevű kábítószer, úgynevezett igazságszérum, és gyakran úgy hat az emberre, hogy fecsegni kezd, anélkül, hogy tudná. Nem holtbiztos szer, nem biztosabb a hipnózisnál. De néha hatásos. Azt hiszem, engem csak azért hurcoltak oda, hogy ezzel a módszerrel megpróbálják kiszedni belőlem, amit tudok. De csak három lehetőség volt arra, hogy Sonderborg megtudhassa: tudok olyasvalamit, ami árthat neki. Amthor fölvilágosította, vagy Bivaly Malloy említette neki, hogy meglátogattam Jessie Floriant, vagy azt képzelte, hogy a rendőrség csak cselből vitt oda.

Hemingway szomorúan rám meredt.

– Halvány dunsztom sincs róla, hogy mit beszél – mondta. – Ki a fene az a Bivaly Malloy?

– Egy böhöm nagy manus, aki néhány napja megölt egy embert a Central Avenue-n. Rendőrségi távgépírón leadták a fényképét, ha szokta egyáltalán figyelni a távgépíró-közleményeket. És valószínűleg mostanára már maga is kapott az ellene kiadott körözési parancsból.

– Na és?

– És ezt az alakot Sonderborg rejtegette. Láttam nála Malloyt, ágyon heverészve újságot olvasott, azon az éjszakán, mikor kiszöktem onnan.

– Hát nem volt bezárva?

– Egy ágyrugóval leütöttem az ápolót. Szerencsém volt.

– Ez a böhöm nagy manus látta magát?

– Nem.

Hemingway elrúgta az autót az útpadkától, és széles vigyor öntötte el az arcát.

– Gyerünk, gyűjtsük be őket – mondta. – Érthető a dolog. De még mennyire érhető. Sonderborg körözött bűnözőket rejtegetett. Mármint olyanokat, akiknek volt dohányuk. Tökéletes alibije volt hozzá. És jó pénzeket vághatott zsebre.

Mozgásba rúgta a motort, és megfordult egy sarkon.

– A jó anyját, én meg azt hittem, hogy kábítószerrel kereskedik – mondta utálkozva. – Megfelelő protekcióval a háta mögött. De hát, a jó anyját, az egy pity buli. Vacak kis bolt.

– Hallott már a szerencsejáték-buliról? Az is pity bolt, ha csak egy részére néz az ember.

Hemingway élesen elkanyarodott egy másik sarkon, és megrázta hatalmas fejét.

– Így van. Játékautomaták, bingótermek és lóversenyirodák. De adjuk össze az egészet, bízzuk egyetlen emberre az ellenőrzést, és máris van értelme.

– Miféle emberre?

Megint fölvette a fapofát. Szorosra csukta a száját, látszott, hogy összeszorítja a fogait. A Descanso Streeten jártunk, keleti irányban haladtunk. Csendes utca volt, még késő délután is. Amikor a Huszonharmadik utca felé közeledtünk, az a bizonytalan érzésem támadt, hogy most kevésbé csendes. Két pasas méregetett egy pálmafát, mintha azon tökörésznének, hogyan is mozdítsák meg. Egy kocsi parkolt dr. Sonderborg háza közelében. De a ház körül nem volt mozgolódás. Fél háztömbbel feljebb egy férfi a vízórák állását olvasta lefelé.

Így, nappali világosságban derűs fészeknek látszott Sonderborg háza. Az utcára néző ablakok alatt sűrű csoportban tearózsa-begóniák halvány virágai; egy virágzó fehér akácfa töve körül árvácskák tündököltek. A legyező alakú virágtartó rácson épp most bontogatta szirmait egy égőpiros futórózsa. Egy bronzöld kolibri kényesen csipkedte a téli borsókavirágokat, abból is volt egy ágyásra való. Ránézésre azt hihette az ember erről a házról, hogy idősebb házaspár lakik benne, és szeretnek kertészkedni. Ahogy rávetődött a késő délutáni nap, valami fojtott, fenyegető némaság áradt belőle.

Hemingway lassan elhúzott a ház előtt, feszes kis mosoly rángatózott a szája szögletében. Beleszimatolt a levegőbe. A sarkon elfordult, belenézett a visszapillantó tükörbe, és beletaposott a gázba.

Három háztömbbel feljebb lefékezett, megállt az út szélén, és átható tekintettel felém fordult.

– Los Angeles-i rendőrök – mondta. – Az egyik fickónak a pálmafánál Donnelly a neve. Ismerem. Figyelik a házat. Szóval egy kukkot se szólt annak a Los Angeles-i haverjának, há?

– Mondtam már, hogy nem.

– A rendőrparancsnok repesni fog a boldogságtól – reccsentette Hemingway. – Kijönnék ide razziázni, és még csak be se szólnak, hogy legalább adjistent köszönnének.

Nem feleltem.

– Elkapták ezt a Bivaly Malloyt?

A fejemet ráztam.

– Amennyire én tudom, nem.

– Mennyit tud maga egyáltalán, haver? – kérdezte nagyon lágyan.

– Nem eleget. Van valami kapcsolat Amthor és Sonderborg között?

– Nem tudok róla.

– Ki igazgatja ezt a várost?

Csend.

– Azt hallottam, hogy egy Laird Brunette nevű játékkaszinó-tulajdonos harminc rongyot költött arra, hogy az ő embere kerüljön a polgármesteri székbe. Azt hallottam, hogy övé a Belvedere-klub és két úszó játékkaszinó kint a tengeren.

– Meglehet – felelte Hemingway udvariasan.

– Hol lehet Brunette-et megtalálni?

– Miért tőlem kérdezi, bébi?

– Hová menne, ha elvesztené a rejtekhelyét ebben a városban?

– Mexikóba.

Nevettem.

– Na jól van, megtenne nekem egy szívességet?

– Örömmel.

– Vigyen vissza a belvárosba.

Elindította a kocsit az útpadkától, és kényelmesen a tengerpart felé vezette egy árnyékos utcán. Mikor a városházához értünk, behajtott a rendőrségi parkolóhelyre, én pedig kiszálltam.

– Jöjjön el egyszer és látogasson meg – mondta Hemingway. – Addigra valószínűleg köpőcsészéket fogok pucolni. – Kinyújtotta nagy kezét. – Nem haragszik?

– EMU – mondtam, és megráztam a kezét.

A füléig futott a szája. Mikor elindultam, utánam szólt. Óvatosan körülnézett minden irányban, és a fülemhez hajolva ezt suttopta:

– Ezek a szerencsejáték-hajók állítólag kívül esnek a városi és állami közigazgatás területén. Panamában vannak regisztrálva. Ha a maga helyében lennék... – Elhallgatott, aggodalom tükröződött hideg tekintetű szemében.

– Értem – feleltem. – Én is erre gondoltam. Nem is tudom, miért törtem magam annyira, hogy kisedjem ezt magából. De nem sokra menne az ember... pláne egyedül.

Bólintott, aztán elmosolyodott.

– EMU – mondta.

34.

Egy vízparti szállodában feküdtem az ágyon, és vártam, hogy leszálljon az alkonyat. Egy kis homlokzati szobát vettem ki, az ágy kemény volt, a matrac alig vastagabb a ráterített flanelpokrócnál. El volt törve egy rugója, baloldalt belemélyedt a hátamba. Csak feküdtem, és hagytam, hogy döfködjön.

A mennyezeten vörös neonlámpa visszfénye ragyogott. Ha majd az egész szoba vörösben úszik tőle, akkor lesz annyira sötét, hogy elhagyhatom a szállodát. Tülkölő kocsik húztak el az alanti, autósztrádának becézett sikátorban. Ablakom alatt lábak csoszogtak a járdán. A levegőben járás-kelés zaja. A szellőzőablak rozsdás lemezein beszűrődő levegőnek bűdös zsírszaga volt. Elhallatszott hozzám az a bizonyos messzire elhallatszó hang: “Virslit tessék! Itt kapható a finom, ízletes, friss virsli! Virslit tessék!”

Sötétedett. Gondolkoztam. Agyamban lomhán, óvatosan forogtak a kerekek, mintha egy éles tekintetű, szadista szempár figyelné őket.

Eszembe jutott egy halott szempárja, amint a holdvilágtalan égre mered, alatta fekete vér a száj sarkában. Visszataszító öregasszonyok jutottak eszembe, akiknek addig verték a fejét koszos ágyuk lábához, míg ki nem szenvedtek. Eszembe jutott egy ragyogó, szőke hajú férfi, aki majrészott, de nem tudta pontosan, mitől, és volt annyi gógyija, hogy tudja: valami nem stimmel, de túlságosan hiú vagy túlságosan ostoba volt, és nem tudott rájönni, mi is az a valami. Gyönyörű, gazdag asszonyok jutottak eszembe, akiket könnyen megkaphat az ember. Csinos, karcsú, kíváncsi természetű lányok, akik egyedül élnek, és szintén meg lehet kapni őket, de másképpen. Eszembe jutottak a hekusok, akiket meg lehet kenni, de akik – példa rá Hemingway – mégse mindenestül romlottak. A kövér, sikeres hekusok, amilyen Wax parancsnok is, akiknek olyan a hangjuk, mint a kereskedelmi kamara tagjaié. A sovány, borotvaeszerű, tréfát nem ismerő hekusok, amilyen Randall is, akiknek hiába vág az eszük, mint a borotva, hiába nem ismerik a tréfát, nincs módjukban tiszta eszközökkel tiszta munkát végezni. Besavanyodott, öreg csodabogarakra gondoltam, amilyen Nulty is, akik már a próbálkozásról is lemondtak. Indiánokra, lelki tanácsadókra és kábítószerorvosokra.

Sok minden megfordult a fejemben. Sötétedett. A vörös neonlámpa visszfénye egyre szélesebbre terült a plafonon. Fölültem az ágyon, leraktam a lábamat a padlóra, és megdörzsöltem a nyakszirtemet.

Talpra álltam, a sarokba mentem a mosdótálhoz, és hideg vizet locsoltam az arcomba. Ezután valamivel jobban éreztem magam, de nem sokkal. Szükségem lett volna egy pohár italra, egy nagy összegű életbiztosításra, egy hosszú vakációra, egy otthonra valahol vidéken. Ehelyett volt egy felöltőm, egy kalapom és egy

pisztolyom. Magamra, illetve magamhoz vettem őket, és kimentem a szobából.

Lift nem volt. A folyosók bűzlöttek, a lépcsőnek mocskos volt a korlátja. Lementem a lépcsőn, ledobtam a pultra a kulcsot, és közöltem, hogy befejeztem az ott-tartózkodásomat. A hotelportás bólintott – bal szemhéján bibircsók éktelenkedett –, és előjött a mocskos egyenkabátos mexikói londiner Kalifornia legporosabb gumifája mögül, hogy elvegye a csomagomat. Nem volt csomagom, így aztán, minthogy mexikói volt, a londiner kinyitotta előttem az ajtót, és udvariasan mosolygott.

Odakint párás volt a levegő, a járdákon kövér pasasok grasszáltak. Az utca túloldalán teljes gőzzel üzemelt a bingójátékterem, mellette fényképészüzlet, két tengerész lépett ki az ajtaján, két lánnyal, bizonyára lefényképeztették magukat teveháton lovagolva. A virsliárus hangja fejszeként hasított bele a szürkületbe. Nagy, kék busz dübörgött tova az utcán egy kis tér felé, ahol a villamosok meg szoktak fordulni a fordítókorongon. Én is arrafelé lépkedtem.

Néhány lépés után már érezni lehetett a tenger illatát. Nem nagyon, csak annyira, amennyire szükséges ahhoz, hogy emlékeztessék az embereket: itt valamikor tiszta, tágas tengerparti strand volt, a hullámok tajtékozva értek partot, és ha fújt a szél, az ember nem a forró zsír és a hideg izzadság szagát érezte.

Kis villamoskocsi közeledett csattogva a betonjárda mentén. Fölszálltam rá, és kimentem a vonal végéig. Kiszálltam, és leültem egy padra. Errefelé csönd volt és hűvösség, nagy csomó tengerimoszat gyűlt össze, szinte a lábamnál. Az úszó játékkaszinókon kigyújtották a lámpákat. A legközelebbi járattal visszamentem, majdnem a hotelig. Ha követett is valaki, az árnyékban tudott maradni. De nem hinném, hogy követtek. Ebben a tiszta kis városban nem fordul elő annyi bűntény, hogy a kopók árnyként tudjanak már követni valakit.

A kikötőgátak hosszan csillogtak, aztán belevesztek az éjszakába és a tengerbe. Még érződött a forró zsír szaga, de az óceán illatát is lehetett már érezni. A virslis pasas egyre csak ezt kántálta: “Virslit tessék! Itt kapható a finom, ízletes, friss virsli! Virslit tessék!”

Kikerestem tekintetemmel a virsliárust: fehér pecsenyesütő bódében igazgatta a virsliket hosszú villával. Jól ment neki az üzlet, még az évnek ebben a korai szakaszában is. Várnom kellett egy ideig, míg egyedül maradt, és rajtaüthettem.

– Mi a neve annak a legtávolabbinak? – kérdeztem, és az orrommal mutattam az irányt.

– *Montecito*. – Alaposan szemügyre vett.

– Egy magamfajta fickó nem túl sok pénzért elmókázhatna ottan?

– Miféle mókára gondol?

Gúnyosan, durván röhögtem.

– Főtt virslit tessék – kántálta. – Itt kapható a finom, ízletes, friss virsli! – Halkabbra fogta a hangját. – Nőcskékre gondol?

– A fenét. Egy szobára gondoltam, ahová befúj a lány tengeri szellő, és jó kaját kap az ember, és senki se zavarja. Egy kis kikapcsolódásra.

Odébb mozdult.

– Egy szót se hallok abból, amit mond – szólta, és folytatta virslije reklámozását.

Kiszolgált néhány vevőt. Nem tudom, miért bajmolódtam a fickóval. De valahogy megbízható képe volt. Jött egy kempingruhás fiatal pár, virslit vettek és tovaszédelegtek, a fiú karja a lány melltartója körül, egymás virslijét harapdálták.

A virslis közelebb csusszant hozzám egy yardnyival, és megnézett magának.

– Tulajdonképpen hívnom kéne a zsarukat – mondta és elhallgatott. – Nem úszná meg pénzbírság nélkül – mondta végül.

– Mennyit kéne letejelni?

– Ötven dolcsit, egy fityinggel se kevesebbet. Hacsak nem keresik magát valamiért.

– Úgy hírlík, ez rendes város – mondtam. – Nyugodt, békés.

– Az is – dünnyögte. – De miért tőlem kérdezi?

– Tanácstalan vagyok – mondtam. A pultjára dobtam egy egydolláros bankót. – Tegye el a gyerekeinek – mondtam. – Vagy hívja a dekásokat.

Fölkapta a bankjegyet, összehajtotta hosszában, aztán keresztbe, aztán megint hosszába. Lerakta a pultra, középső ujját behúzta a hüvelykujja mögé, és megfricskázta a pénzt. Az összehajtogatott egydolláros alig észrevehetően a mellemnek ütődött, és hangtalanul leesett a földre. Lehajoltam, fölvettem, és gyorsan hátrahajoltam. Nem láttam magam mögött semmilyen kopóformájú alakot.

Nekitámaszkodtam a pultnak, és újra ráfektettem az egydollárost.

– Nem szoktak hozzám vagdosni pénzt – mondtam. – A kezembe adják. Érti?

Elvette a bankót, széthajtogatta, lesimította, és megtörölte a kötényével. Beütötte a kasszagépbe, és behajította a fiókba.

– Azt mondják, a pénznek nincs szaga – mondta. – Néha másként tapasztalom.

Semmit se szóltam. Kiszolgált néhány vevőt, aztán megint magunkra maradtunk. Gyorsan hűvösödött az éjszakai levegő.

– Én a Royal Crownnal próbálkoznék – mondta a virslis. – Az olyan mókusoknak való, akiknek van dohányuk, és szeretnek egyedül lenni. Magát nyomingernek nézem, de ez a maga dolga. Remélem, tud úszni.

Faképnél hagytam, és azon csodálkoztam, hogy egyáltalán mi a fenének mentem oda hozzá. Higgy csak a sejtéseiteknek. Hagyd, hogy romlásba döntsenek. Higgy a sejtéseiteknek, aztán majd megnézheted magad. Akkor vágnak kupán, amikor nem is sejtet. Hovatovább nem tudsz meginni egy csésze kávé a kávéházban, hogy ne támadjon balsejtelled: meg akarnak mérgezni. Higgy csak a sejtéseiteknek.

Körbejártam a területet, és próbáltam megállapítani, jön-e mögöttem valaki gyanút keltő módon. Aztán kerestem egy olyan éttermet, amely nem búzlótt a piruló zsír szagától. Találtam is, bíborvörös neonbetűk hirdették a nevét, odabent koktélbár

volt egy nádfüggöny mögött. Festett hajú szépfiú konyult a nagy hangversenyzongora fölé, buján csiklandozta a billentyűket, s közben a *Lépcsőn a csillagokba* című számot énekelte olyan hangon, amiből a lépcsőfokok fele hiányzott.

Bekaptam egy Martinit tisztán, és viharos gyorsasággal átvonultam a nádfüggöny mögé, az éttermi részbe.

A nyolcvanöt centes vacsorának olyan íze volt, mint egy kiselejtezett postaszáknak, és a pincér, aki felszolgált, úgy festett, mint aki huszonöt centért laposra verne, fél dollárért elnyisszantaná a torkomat, és betonhengerben eltemetne a tenger fenekére másfél dollárért, plusz forgalmi adó.

35.

Jó hosszú utat megtettünk a huszonöt centemért. A vízitaxi, öreg, újrafestett bárka, hosszának háromnegyed részében beüvegezve, keresztülsiklott a lehorgonyzott jachtok között, és megkerülte a hullámtörő gát végén levő jókora kőrakást. A hullámok figyelmeztetés nélkül verődtek a bárka oldalához, úgy csapdosták, mintha parafából lennének. De az estének ebben a korai órájában még rengeteg hely volt arra, hogy rosszul legyen az ember. Mindössze három szerelmespár volt a társaságom, meg a vízitaxi vezetője, pribék külsejű polgár, kissé a bal csípőjén ült, minthogy a jobb oldali farzsebében pisztolytáska szerénykedett. Mihelyt elhagytuk a partot, a három párocska rögtön smacizni kezdett.

Visszabámultam Bay City fényeire, és megpróbáltam nem nagyon kritikusan gondolni a vacsorámra. A szétszórt fénypontok összehúzódtak, és drágakővel díszített nyakláncná váltak az éj kirakatában. Aztán elhalványult a ragyogás, és nem látszott más, csak lágy, narancsszínű derengés, hol felbukva, hol alámerülve a hullámok taraja mögött. Hosszú, sima, egyenes, tajték nélküli hullámok verdesték a bárkát, és alaposan megringatták, úgyhogy örömmel gondoltam arra, hogy nem úsztattam meg a vacsorámat a bár whiskyjében. A taxi baljós simasággal hajókázott a hullámok hátán, mint a táncoló kobra. Hűvös volt a levegő. Az ilyen nedves hűvösség veszi be magát mindörökre a tengerészek ízületeibe. A *Royal Crown* keretező vörös neoncsövek baloldalt belevesztek a fényes, szürke, kísértetszerű óceáni ködbe, aztán megint felragyogtak, olyan fényesen, mint a vadonatúj üveggolyók.

Széles ívben elkerültük a hajót. Messziről kellemes látvány volt. Halk zene szállt a víz fölött, és a víz fölött szálló zene csakis andalító lehet. A *Royal Crown* olyan szilárdnak látszott, mint a cölöpökön álló móló. Kikötőhídját úgy kivilágították, mint egy cirkuszi sátozt. Aztán mindez beleveszett a messzeségbe, és egy másik, viharvertebb külsejű, kisebb terjedelmű hajó körvonalai kezdtek kibontakozni egyre élesebben az éjszakából. Nem sok látnivaló akadt rajta. Valaha tengeri teherszállító hajóként szolgált, lemezei rozsdásak voltak, habzottak a hullámoktól; legfelső fedélzete le volt bontva az alsó fedélzet szintjéig, csak két vastag és rövid árbocdeszka nyúlt ki belőle, antennatoronyként. A *Montecito* is ki volt világítva, és felőle is zeneszó hullámzott a sötét hullámok tetején. A smároló párocskák kihúzták egymás nyakából a fogukat, megbámulták a hajót, és vihogtak.

A vízitaxi széles ívben kanyarodott, kellőképpen oldalra dőlve, hogy megijedhessenek az utasok, és lassan fölhúzott a kikötőhíd kötélkorlátja mellé. Motorja lassan megállt, és utórobbanásokat adott a ködben. Lusta reflektorfénynyaláb vonult körbe a hajón, mintegy ötven yard sugarú körben.

A taxis a kikötőhídhöz csáklázta a bárkáját, és egy kökényszemű legény, fényes gombú kék zubbonyban, fényes mosollyal, kezet adott a lányoknak, és kíségette őket a taxiból. Én szálltam ki utoljára. Az a mód, ahogy a kökényszemű legény szemrevételezett, lezserül, de alaposan, sejtenem engedte, mi vár rám, az meg kiváltképpen, ahogy lezserül, de erőteljesen a lapockámra csapott.

– Hepli – mondta lágyan. – Hepli.

Sima, rekedtes hangja volt, mint mikor egy gengszter selyem zsebkendő mögül, elváltoztatott hangon suttog.

A taxi felé vágta az állát. A taxis kötélhurkot vetett a kikötőcölöpre, kissé elfordította a kormánykereket, és kimászott a kikötőhídra. Mögém lépett.

– Stukkert nem lehet fölvenni a hajóra. Rohadtul sajnálom – dorombolta Kézzubbony pajtás.

– Leadhatom a ruhatárban. Hozzátartozik az öltözékemhez. Egyszerű fickó vagyok én. Brunette-tel akarnék csak találkozni, hivatalos ügyben.

Úgy láttam, ez kissé mulattatja.

– Sose hallottam róla – mosolygott. – Na, tünés, bátyuska.

A taxis átkulcsolta egyik kezével a jobb karomat.

– Brunette-tel akarok beszélni – mondtam. Olyan gyengén és törékenyen csengett a hangom, mint egy öregasszonyé.

– Ne vitatkozzunk – mondta a kökényszemű legény. – Már nem vagyunk Bay Cityben még csak Kaliforniában se, és bizonyos kedvező vélemények szerint az Egyesült Államokban sem. Kopjon le.

– Vissza a csónakba – recsegte mögöttem a taxis. – Tartozom magának huszonöt centtel. Gyerünk.

Visszaszálltam a csónakba. Kézzubbony pajtás végignézett rajtam csöndes, sima mosolyával. Néztam a mosolyát, míg el nem tűnt egészen maga az arc is, és csak egy sötét emberi alak maradt belőle a kikötőhíd fényében állva. Néztam és dühöngtem.

A visszaút hosszabbnak rémlett. Nem szóltam a taxishoz, a taxis se szólt hozzám. Amikor kiszálltam a rakparton, adott egy huszonöt centest.

– Olyankor jöjjön – mondta fáradtan –, ha több helyünk lesz arra, hogy helybenhagyjuk magát.

Fél tucat utas várakozott a rakparton. A taxis szavainak hallatára rám bámultak. Elhaladtam mellettük, valamint a kikötőhídon levő kis várakozóhelyiség mellett, és a szárazföldre vivő lépcsőkön ballagtam tovább.

Egy hatalmas, vörös fejű, koszos tornacipőt, kátrányos nadrágot és egy kékes színű tengerésmellény roncsait viselő vagány emelkedett föl a korlát mellől, hosszú, fekete sebhely volt az arcán, és véletlenül belém ütközött.

Megálltam. Nagyon hatalmasnak látszott. Nálam három hüvelykkel magasabbnak és harminc fonttal súlyosabbnak. De most már odáig jutottam, hogy bele kellett

vágnom az öklömet valakinek a fogsorába, még ha csak egy asztallábat találok is el.
Alig láttam a félhomályban. Csak a fickó háta mögül jött egy kevés fény.

– Mi az ábra, testvér? – kérdezte vontatottan. – Nem eresztették föl a pokolhajóra?

– Stoppolja meg az ingét – figyelmeztettem. – Kint van a hasa.

– Annyi baj legyen – legyintett. – Hallja-e, eléggé kidudorodik a vékony öltönye alól a pisztolya.

– Mi a szentséges köze van magának ahhoz?

– Ó, istenkém, semmi az égvilágon. Csak kíváncsiság. Ne haragudjon, egykomám.

– Na jó, akkor lóduljon az utamból.

– Hát. Én csak pihengetek itten.

Lassan, fáradtan elmosolyodott. A hangja nyájas, álmodozó volt, meglepően finom ilyen hatalmas emberhez. Egy másik, nagydarab, lágy hangú férfi jutott eszembe róla, akit furcsamód megkedveltem.

– Nem találta el a megfelelő hangot – mondta szomorúan. – Szólítson csak Rednek.

– Lépjen arrébb, Red. A legjobb emberek is tévednek. Valaki már úgyis kiszúrt magának.

Elgondolkozva körülnézett. Beszorított a kikötőhíd várakozóbódéjának egyik sarkába. Nagyjából úgy látszott, egyedül vagyunk.

– A *Montyra* akar menni? Meg lehet kártyázni. Ha nyomós oka van rá.

Vidám öltözetű, vidám képű emberek haladtak el mellettünk, és beszálltak a vízitaxiba. Megvártam, míg elhaladnak.

– Mennyit ért nyomós okon?

– Ötven dolcsi. Tízzel több, ha a csónakomban guberálja ki a lóvét.

Próbáltam elmenni mellette.

– Huszonöt – mondta nyájasan. – Tizenöt, ha barátokkal tér vissza.

– Nincsenek barátaim – mondtam és tovasétáltam. Nem is próbált feltartóztatni.

Ráfordultam a cementjárdára, mellette kis villamoskocsik jöttek-mentek, gurulva, mint a gyerekkocsik, kis kürtökkel dudálgattak, egy várandós anya se ijedt volna meg a hangjuktól. A legelső utamba eső móló végén fényesen kivilágított bingóterem állt, majd kidőltek a falai, olyan sokan voltak benne. Bementem, és a falhoz támaszkodva megálltam a játékosok mögött, egy sereg várakozó közé, akik azt lesték, hogy mikor szabadul föl egy ülőhely.

Figyelemmel kísértem, amint néhány szám megjelenik az elektromos jelzőtáblán, hallgattam, amint a játékvezetők kikiáltják a nyerőszámokat, próbáltam kiszűrni a tömegből azokat, akiket a tulaj bérelt föl, hogy lépre csalják az idegeneket, de nem jártam sikerrel. Sarkon fordultam, hogy távozzak.

Nagy, kátrányszagú kékség öltött alakot mellettem.

– Nincs annyi dohánya, vagy sajnálja kidobni? – kérdezte a lágy hang közvetlenül

a fülem mellett.

Újra szemügyre vettem. Olyan szeme volt, amelyet sose lát az ember, csak könyvekben olvas hasonlóról. Majdnem bíborvörös. Bőre, mint a selyem. Kissé megpirosodott a napon, de igazából az ilyen bőr sose barnul le. Túlságosan kényes bőr. Nagyobbra nőtt Hemingwaynél, és sokkal fiatalabb volt. Akkora nem volt, mint Bivaly Malloy, de úgy látszott, legény a talpán. Haja vöröses, aranyosan fénylő. A szemét nem számítva, egyszerű farmerképe volt, mindenfajta színpadias jóképűség nélkül.

– Mivel keresi a kenyerét? – kérdezte. – Magánkopó?

– Miért kössem az orrára? – vicsorogtam.

– Az a benyomásom, hogy magánkopó – felelte. – Huszonöt dolcsi túl drága? Nem fizetik a költségeit?

– Nem.

Sóhajtott.

– Különben is hülye ötlet volt tőlem – vallotta be. – Darabokra szagatnák odakint.

– Nem lennék meglepve. Maga mivel keresi a kenyerét?

– Egy dollár itt, egy dollár ott. Régebben zsarú voltam. Kirúgtak.

– Miért mondja el nekem?

Meglepettnek látszott.

– Csakugyan így volt.

– Túl becsületes lehetett.

Erőtlenül mosolygott.

– Ismer egy Brunette nevű pasast?

Az erőtlen mosoly továbbra is az arcán maradt. Három bingót csináltak egymás után. Gyorsan ment itt a móka. Magas, horgas orrú, sárgásfakó, beesett arcú, redőzött öltönyű pali lépett a közelünkbe, nekitámaszkodott a falnak, de nem nézett ránk. Red szelíden hozzáhajolt, és megkérdezte tőle:

– Van valami hézag, apuskám?

A magas, horgas orrú férfi vigyorogva odébbállt. Red is vigyorgott, és újfent megrázkódott az épület, mikor nekitámaszkodott a falnak.

– Ismertem valakit, aki alkalmazta volna magát – szóltam.

– Bárcsak többen lennének – mondta elkomolyodva. – Sokat fölemészt ám a magamfajta, nagyra nőtt fickó. Semmi sincs rámeretezve. Sokba kerül a kajája, az öltözködése, és lelóg a lába az ágyról. Most elmondom magának, mi a helyzet. Maga azt hiszi, hogy ez a hely nem alkalmas a beszélgetésre, de téved. Az erre ténfergő házikópókat ismerem, a tömeg pedig a számokon kívül semmit se lát. Van egy csónakom, víz alatti kipufogócsővel. Vagyis tudok egyet kölcsönözni. Van itt a parton egy kivilágítatlan kikötőgát. Van egy rakodóablak a *Montyn*, amit ki tudok nyitni. Időnként szállítok oda ezt-azt. Nem sok fickó van a hajó fedélzete alatt.

– De reflektoruk van, és őrszemeik – ellenkeztem.

– Meg tudjuk kártyázni, ne féljen.

Elővettem a tárcámat, és kikotortam belőle egy húsz- meg egy ötdollárost, és a hasamhoz szorítva apróra hajtogattam őket. A bíborszínű szempár úgy figyelt, hogy észre se lehetett venni.

– Egy út?

Bólintottam.

– Tizenötről volt szó.

– Felszöktek az árak.

Egy kátrányos kéz elnyelte a bankókat. Csöndesen otthagytam. Beleveszett a kinti forró sötétségbe. Alakot öltött oldalamon a horgas orrú, és ezt suttozta:

– Azt hiszem, ismerem ezt a tengerészruhás fickót. Barátja magának? Mintha láttam volna már.

Elrugaskodtam a faltól, és szó nélkül otthagytam a pasast. Kimentem az ajtón, és haladtam előre, egy kimagasló fejet figyeltem, amint százlábnyira előttem lámpaoszloptól lámpaoszlopig halad. Néhány perc múlva befordultam két elárúsítóbódé közé. Feltűnt a horgas orrú, tekintetével a földet pásztázta. Kiléptem melléje.

– Jó estét – szóltam. – Hadd lám, milyen súlyos egyéniség. – Nekitámaszkodtam. Pisztoly volt redőzött zakója alatt.

Közönyös tekintettel nézett rám.

– Azt akarja, hogy letartóztassam, fiú? Az a feladatom, hogy a környéken fenntartsam a törvényt és a rendet.

– Ki veszélyezteti itt a törvényt és rendet?

– A maga barátja nagyon ismerős volt nekem.

– Nem csoda, hiszen hekus.

– Á, a mindenségit – mondta türelmesen a horgas orrú. – Akkor már emlékszem rá. A rendőrségen láttam. Jó éjszakát.

Megfordult, és visszaügetett azon az úton, amelyen jött. A kimagasló fej most már eltűnt a szemem elől. De ez egy cseppet sem aggasztott. Ezen a fickón semmi olyan nem volt, ami miatt valaha is aggódnom kellene.

Lassan továbbsétáltam.

36.

Elhagytam a lámpaoszlopokat, az apró villamoskocsik csattogását és tülkölését, a forró zsírszagot, a pattogatott kukorica illatát, a gyerekzsivajt, a revüszínházak kikiáltóinak harsogását és minden egyebet. Nem maradt más, csak az óceán illata, a part hirtelen kirajzolódó vonala és a hullámverés. Szinte egyes-egyedül voltam most már. Elhaltak mögöttem a zajok, a szemsértően éles fények elhalványodtak. Aztán egy kikötőgát fénytelen ujja mutatott a sötétségbe, a tenger felé. Ez lesz az. Ráfordultam.

Red fölállt egy ládáról a cölöpsor elején, és fölszólt hozzám.

– Ez az – mondta. – Menjen ki a vízbe vezető lépcsőkhöz. Mindjárt jövök, hozom csónak őnagyságát, még a motort is be kell melegítenem.

– Utánam jött a vízparti zsaru. Az a fickó a bingóteremből. Muszáj volt megállnom, hogy beszéljek a fejével.

– Olson. A zsebes részlegtől. Ő is jó fej ám. Hébe-hóba elemel egy pénztárcát, és becsempészi valakinek a zsebébe, aztán letartóztatja az illetőt, hogy el ne veszítse a főnökei bizalmát. Kissé túl jó fej, nem?

– Éppen Bay Citybe való. Gyerünk már. Kezd a majré kerülgetni. Nem szeretném, ha felszállna a köd. Nem látszik sűrűnek, de sokat segíthet.

– Marad belőle annyi, hogy ki lehessen játszani a reflektorfényt – mondta Red. – Géppisztollyal őrzik a hajót. Menjen ki a móló végébe. Mindjárt ott leszek.

Beleolvadt a sötétségbe. Végigmentem a sötét deszkákon, csúszkálva a síkos halszáritó táblákon. Alacsony, koszos korlát volt a móló végén. Egy párocska támaszkodott hozzá. Elmentek, a férfi káromkodott.

Tíz percig csak a vizet hallottam, amint csobog a cölöpök körül. Fülemlé hussant el az éjszakában. Egy pillanatra megvillant szürke szárnya, aztán eltűnt. Repülőgép zúgott a magasban. A messzeségben fölbúgott egy motor, és akkora hangerővel bőgött, mint hat teherautó együttvéve. Kicsit később lehalkult a hangja, majd el is hallgatott, és hirtelen semmiféle hang nem hallatszott.

Újabb percek múltak el. Visszamentem a lépcsőkhöz, és óvatosan lefelé lépkedtem rajtuk, mint a macska a nedves padlón. Sötét árny vált ki az éjszakából, puffant valami.

– Minden rendben. Szálljon be – mondta a hang. Beszálltam a csónakba, és Red mellé ültem a védőernyő mögé. A csónak kisiklott a tengerre. Nem hallatszott hang a kipufogócsövéből, csak dühös bugyborékolás a csónaktest két oldala felől. A távolban megint felragyogtak a *Royal Crown* rikító fényei a hullámzó tenger fölött; úgy illegette magát a hajó, mint egy divatmodell a forgókorongon. És megint előtűntek a jó öreg *Montecito* ablakai a sötét Csendes-óceánból, és a lassú,

egyforma sebességgel haladó reflektor úgy söpört körbe, mint egy világítótorony fénykévéje.

– Félek – buggyant ki belőlem. – Rohadtul félek.

Red lefékezte a csónakot, hagyta, hogy ringatózzon a hullámokon. Úgy rémlett, mintha csak a víz mozogna odalent, a csónak pedig állna. Felém fordította az arcát, és rám meredt.

– Félek a haláltól, a kétségbeeséstől – mondtam. – A sötét víztől, a vízbe fulladtak arcától és az üres szögödrű koponyáktól. Félek, hogy meghalok, hogy semmivé válok, hogy nem találom meg azt a Brunette nevű pasast.

Kuncogott.

– Egy pillanatra majdnem bedőltem magának. De látom, hogy csak lelket akar verni saját magába. Brunette akárhol lehet. Valamelyik hajóján, a klubjában, vagy elutazott keletre, Renóba, vagy otthon van, papucsban. Ilyen szerény a kívánsága?

– Egy Malloy nevű embert keresek, egy nagydarab vadállatot, nemrég szabadult az oregoni Állami Fegyintézetből, miután lenyomott nyolc mázsát bankrablásért. Az utóbbi időben Bay Cityben rejtőzködött. – Kitaláltam neki. Sokkal többet elmondtam, mint szándékoztam. Gondolom, kirottosodott a füle, úgy hegyezte.

Mikor a végére értem, elgondolkozott, aztán megszólalt. Ködfürtök csüngtek a szavain, mint a bajszon az izzadságcseppek. Talán ettől hangzott olyan bölcsnek, amit mondott, talán nem.

– Néhány dolog értelmesnek hangzott – kezdte. – Néhány viszont badarságnak. Egyes dolgok ismerősen csengtek a fülemben, mások nem. Ha ez a Sonderborg körözött bűnözőket rejtegetett, és kábítószerrel kereskedett, és elküldte a bandát, hogy bőszen vessék magukat gazdag hölgyekre, és rabolják el az ékszereiket, akkor nyilvánvaló, hogy voltak összeköttetései a városnál; persze, ez nem jelenti azt, hogy azok ott a városházán ismerték Sonderborg összes disznóságát, vagy hogy minden egyes hekus tudott arról, hogy Sonderborgnak összeköttetései vannak a városnál. Mondjuk, Blane tudta, de Hemingway, ahogy maga nevezi, nem. Blane gazember, a másik csak egy rámenős zсарu, se jó, se rossz, se tisztességtelen, se tisztességes, tele van vakmerőséggel, és van olyan ostoba, mint én is, hogy azt higgye: a rendőrség kötelékébe lépni értelmes módja a megélhetésnek. A léleknyomorgató komával más a helyzet. Vásárolt magának egy csomó protekciót az ilyesminek a legjobb piacán, Bay Cityben, és mikor szüksége van rá, fölhasználja. Sose tudhatjuk, hogy a hasonszórú fickók miben sántikálnak, meg azt se, hogy mi szárad a lelkükön, vagy hogy mitől vannak begazolva. Lehet, hogy maradt benne némi emberség, és néha belepistul valamelyik páciensnőjébe. Ezeket a gazdag dámákat könnyebb megkapni, mint akármelyik szabados erkölcsű proliányt. Szóval nekem az a véleményem a maga Sonderborgnál való üdüléséről, hogy Blane tudta: Sonderborg be fog gazolni, ha rájön a maga személyazonosságára. Meglehet, ők azt a mesét adták be Sonderborgnak, amit ő is mondott magának: hogy maga kába fejjel szédelgett, és

úgy találtak magára. Sonderborg nem tudta, mit kezdjen magával, elengedni se merte, de kinyírni se, meg attól is tartott, hogy ha túl sokat gatyázik, Blane majd beront hozzá, és ráhúzza a vizes lepedőt. Valahogy így lehetett. Véletlenül fel tudták használni magát, és fel is használták. Blane valószínűleg Malloyról is tud. Nem hagynám figyelmen kívül ezt a lehetőséget.

Hallgattam, és a reflektor lassú söprését figyeltem, meg a jövő-menő vízitaxit messze jobboldalt.

– Ismerem ezt a népséget – folytatta Red. – Nem az a baj a rendőrökkel, hogy ostobák, hogy hagyják magukat megvesztegetni, vagy hogy könnyörtelen vadállatok, hanem az, hogy azt hiszik, amikor beléptek a rendőrséghez, valami olyan többletnek jutnak birtokába, amivel korábban nem rendelkeztek. Talán valamikor így volt, de azok az idők elmúltak már. Nagyon is sok nagyokostól függenek. És így kerülünk Brunette-hez. Nem ő igazgatja a várost. Az ő dolgába senki se ütheti bele az orrát. Jó csomó dohányt ráköltött, hogy a szája íze szerint való hapsi kerüljön a polgármesteri székbe, hogy biztosíthassa: senki se fogja zaklatni a vízitaxijai miatt. Akármilyen különleges kívánsága támadna, teljesítenék. Például a múltkoriban letartóztatták az egyik barátját, egy ügyvédet, ittas vezetés bűntette miatt, és Brunette leszállította a vádat gondatlan vezetésre. Az eredeti rendőri feljelentést is megváltoztatták, ami már önmagában bűncselekmény. Ebből pedig következtethetünk valamire. Ő a szerencsejátékkal gengszterkedik, és mostanság minden egyes gengszterszakma összefügg a másikkal. Éppen azért meglehet, hogy kábítószerrel is kereskedik, vagy sápot húz valamelyik haverjának a bevételéből, akinek átadta az üzletet. Lehet, hogy ismeri Sonderborgot, lehet, hogy nem. De az ékszerrablás szóba se jöhet. Vegye csak számításba, micsoda munkát végeztek a fiúk nyolc lepedőért. Nevetséges feltevés, hogy Brunette-nek bármi köze lett volna hozzá.

– Na igen – feleltem. – De ha emlékszik, emberölést is elkövettek.

– Azt se ő követte el, és nem is az ő emberei. Ha Brunette emberei követik el, maga nem talál semmiféle holttestet. Sose tudhatja, mi rejtőzik egy emberben. Miért kell kihívni maga ellen a sorsot? Nézze meg, mit teszek magának huszonöt dollárért. Mit végeztetne Brunette azért a pénzért, ami neki van?

– Megöletne valakit?

Red elgondolkozott egy pillanatig.

– Meg. Talán már öletett is. De ő nem tartozik a vérszomjas gengszterek fajtájához. A hozzá hasonlók egészen új típust képviselnek a gengszterek világában. Úgy gondolunk rájuk, mint a régimódi mackósokra vagy a kábítószerzabáló, nyamvadt kis bűnözőkre. Nagy pofájú rendőrkapitányok szeretik azt harsogni a rádióban, hogy ezek mind gyáva patkányok, hogy nőket és gyerekeket gyilkolnak, és rögtön kegyelemért esedeznek, ha rendőregyenruhát látnak. Lehetne annyi eszük, hogy nem próbálják megetetni a közönséget ezzel a maszlaggal. Vannak gyáva

hekusok és gyáva bűnözők, de átkozottul kevesen. Ami pedig a fejeseket illeti, mint amilyen Brunette, ezek egyáltalán nem holmi gyilkosságok révén kapaszkodtak fel. Azért jutottak fel odáig, mert rámenősek, mert van sütnivalójuk, ám nincs meg bennük az a kollektív bátorság, ami a rendőrökben megvan. De ők mindenekelőtt üzletemberek. Pénzért teszik, amit tesznek. Mint minden más üzletember. Néha keresztezi valaki a számításaikat. Rendben van, kinyírják. De alaposan meghányják-vetik magukban, mielőtt cselekvésre szánnák magukat. Na, de hát mi a fenének tartok én magának kiselőadást erről?

– Egy Brunette-féle fickó nem rejtegetné Malloyt – mondtam. – Pláne, hogy két embert is megölt.

– Nem hát. Hacsak a pénzen kívül valami más oka nem lenne rá. Ne forduljunk vissza?

– Ne.

Red motozott valamit a kormányon. A csónak felgyorsult.

– Ne higgye ám, hogy szívelem ezeket a gazembereket – mondta. – Gyűlölöm a rámenősségüket.

37.

A reflektorfény a hajó körül mintegy száz láb hosszúságban futott végig a hullámok hátán, halvány, ködnyomorította ujj gyanánt. Valószínűleg az egész az hatás kedvéért csinálták. Különösen ebben az esti órában. Aki azt forgatná a fejében, hogy fegyveresen elrabolja valamelyik szerencsejáték-hajóról a napi bevételt, csak rengeteg segítséggel boldogulna. Reggel négy körül volna a legalkalmasabb időpont a terv megvalósítására, akkorra megcsappan a tömeg, csak néhány mindenre elszánt játékos marad, és a legénység is kábult már a fáradtságtól. De még akkor se teremne sok babér a rablónak. Egyszer már megkísérelték.

Egy vízitaxi kanyarodott a kikötőhídhöz, utas nélkül, aztán visszament a part felé. Red a reflektorfény hatósugarán kívül ringattatta a csónakját. Ha néhány lábnival magasabbra emelik a reflektort, akár csak szórakozásból is... De nem emelték föl. Lomhán tovahaladt, csillámlott tőle a sötét víztömeg. A motorcsónak átsiklott a kritikus vonalon, és gyorsan behúzott a hajótest oldalába, két hatalmas, tajtékos, komor tartóoszlop mellett. Oldalazva fölhaladtunk a hajó törzsének síkos bordázatáig, olyan félénken, ahogy a szállodai detektív kíséri a híres milliomost a szálloda előcsarnokából.

Kettős vasajtó derengett a félhomályban, magasan fölöttünk. Túl magasnak látszott, hogyses elérhetnénk, túl nehéznek, hogyses ki bírjuk nyitni, még ha elérnénk is. A motorcsónak horzsolta a *Montecito* viharvert oldalát, a hullámok gyengéden nyaldosták járművünket. Hatalmas árnyék emelkedett mellettem a homályban, összehajtott kötél surrant fölfelé a levegőben, lecsapódott, beakadt, a vége leszaladt, és beletoccsant a vízbe. Red kihálászta egy csáklával, feszesre húzta, és hozzáerősítette a motorház tetejéhez. Éppen annyi köd volt, hogy minden valószínűtlennek látszódjon. A nedves levegő olyan hideg volt, mint a szerelem hamvai.

Red közelebb hajolt, lélegzete a fülemet csiklandozta.

– Őnagysága nagyon kiáll a vízből. Egy nagyobb szél bepörgeti a csavarjait. De akkor is föl kell másznunk rá.

– Egy pillanatot se várok – mondtam remegve.

Red a kormányra tette a kezemet, megmutatta, merre fordítsam el, beállította a féket, és a lelkemre kötötte, hogy abban a helyzetben tartsam őnagyságát, amelyben van. Vaslétra húzódott a hajótest oldalában, követve a hajó görbülését, fokai bizonyára oly csúszósak, mint a szappannal bekent rúd.

Ahogy fölnéztem rá, annyira csábított megmászásra, mint egy irodaház tetőgerince. Red jó erősen beletörölte a nadrágjába a kezét, hogy ragadjon rá egy kis kátrány, aztán elkapta a lépcsőt. Hangtalanul föllendítette magát, még csak nem

is nyögött, tornacipőjét a lépcsőre csapta, és derékszögben kihomorított a testével, hogy nagyobb lendületet vehessen.

A reflektor most messze tőlünk söpört végig a vízen. Fény verődött vissza a vízről, úgy fölragyogott tőle a képem, mint egy jelzőrakéta, de semmi se történt. Aztán súlyos sarokvasak tompa csikorgását hallottam a fejem fölött. Bágyadt, sárga fénycsík szivárgott ki a ködbe, és elenyészett. Láthatóvá vált a rakodótér egy része. Az ajtót nem zárhatták be belülről. Azon tépelődtem, ugyan miért.

Szinte hang nélküli suttogás hallatszott, jelentés nélküli. Elengedtem a kormányt, és elindultam fölfelé. Életem legnehezebb útja volt. Egy savanyú szagú raktárfélében ért véget, dobozokkal, hordókkal, föltekert kötelekkel és rozsdás lánccsomókkal volt telezsúfolva. Sötét sarkokban patkányok visongtak. A sárga fény a legtávolabbi részen levő keskeny ajtó mögül szivárgott.

Red a fülemhez emelte az ajkát.

– Innen lábujjhegyen egyenesen a kazánházhoz sétálunk. Gőzkazánok, mert ezen a ladikon nincs dízelmotor. Valószínűleg csak egy pasas van a fedélzet alatt. A legénység fent van ilyenkor hivatalos rangban a játékteremben, játékvezetők, detektívek, pincérek, mifene. Mindnyájan hajóslegényként vannak leszerződve. A kazánházban majd mutatok magának egy szellőzőaknát, nincs benne rácsozat, és a fedélzetre vezet, a fedélzetre viszont idegenek nem léphetnek. De magáé az egész... amíg életben van.

– Csak nincsenek rokonai a hajón? – kérdeztem.

– Nem lennék meglepődve, ha volnának. Sokáig lesz odafönt?

– Gondolom, jó nagyot csobban majd a vízbe hajtott holttestem – mondtam, és kivettem a tárcámat. – Gondolom, ez valamivel többbe kerül. Tessék. Viselje gondját a holttestemnek.

– Semmivel se tartozik, pajtás.

– Kifizetem a visszautat, ha nem veszem is igénybe. Tegye el a pénzt, mielőtt elsírnám magam, és benedvesíteném az ingét.

– Nincs szüksége odafönt egy kis segítségre?

– Nincs másra szükségem, csak egy arany szájra, márpedig az enyém olyan, mint Szent Jánosé.

– Rakja el a dohányját – mondta Red. – A visszaút is benne volt a tarifában. Látom, fél. – Megfogta a kezemet. Erős keze volt, kemény, meleg, kissé ragadós. – Tudom, hogy fél – suttogta.

– Valahogy majd csak legyűröm a félelmemet – mondtam.

Furcsa tekintettel elfordult, nem láttam tisztán az arcát abban a világításban. Követtem a ládák és hordók között, egy hosszú, homályos, jellegzetesen hajószagú folyosón. Rácsozott, olajtól síkos acélemelvényre értünk ki belőle. Lementünk a vaslétrán, nehéz volt megkapaszkodni rajta. Olajkályhák sistergésének hangja töltötte be a levegőt, és minden más zajt elnyomott. Hatalmas vaskályhák felől jött a

sistergés.

Alacsony, koszos digót pillantottunk meg egy zugban, bíborszínű selyeminget viselt, összedrótozott karosszékben üldögélt egy csupasz villanyégő alatt, és az esti újságot böngészte fekete mutatóujjának és acélkeretes szemüvegének segítségével, az utóbbit még a nagyapjától örökölhette.

Red hangtalanul melléje lépett. Szelíden megszólította:

– Szia, tökmag. Hogy vannak a bambinók?

Az olasz csattanva kinyitotta a száját, és bíborszínű inge nyílásához kapott. Red állon vágta, és elkapta, hogy a padlóra ne zuhanjon. Gyengéden lefektette, és nagy szakértelemmel csíkokra hasította a bíborszínű inget.

– Ez jobban fáj majd neki, mint az ütésem helye – mondta Red nyájasan. – De az a helyzet, ha valaki fölmászik a szellőzőaknában, nagy zaj támad ideleenn. Odafönt semmit se hallani belőle.

Avatott kézzel megkötözte az olaszt, betömte a száját, összecsukta a szemüvegét, és biztos helyre letette. A szellőzőaknához mentünk, melynek hiányzott a rácsozata. Fölnéztem, de csak sötétséget láttam.

– Viszlát – mondtam.

– Szüksége van egy kis segítségre?

Megráztam magam, mint egy vizes kutya.

– Nem volna nekem szükségem másra, csak egy pofa szíverősítőre. De vagy boldogulok egyedül, vagy sehogy. Minden jól.

– Meddig lesz odafönt? – Még most is aggodalom csengett a hangjában.

– Talán egy óra hosszat.

Ajkát harapdálva rám meredt. Aztán bólintott.

– Néha ilyesmit is meg kell tenni az embernek – mondta. – Ugorjon majd be abba a bingóterembe, ha az ideje engedi.

Halkan ellépkedett, de négy lépés után visszajött.

– A nyitott rakodóablak – mondta. – Hasznát veheti még. Jusson majd eszébe. –
Elsietett.

38.

Hideg levegő áradt lefelé a szellőzőaknában. Fene magasan volt a teteje. Három perc múlva – egy órának éreztem – óvatosan kidugtam a fejem a kürtszerű nyíláson. A közelben vitorlavászonnal letakart mentőcsónakok heverték szürke halomban. Halk hangok susmutoltak a sötétben. A reflektorfény lassan körözött. Egy nálam is magasabban lévő pontról jött, valószínűleg az egyik vaskos árbocgerenda tetején volt elhelyezve, korláttal bekerített magaslati álláson. Biztosan van odafönt egy géppisztolyos vagy esetleg könnyű Browninggal fölfegyverzett fickó. Príma, kényelmes munka, pláne, ha nyitva hagyják a rakodóablakot.

Távolból zeneszó lüktetett, torzan, mint a mély hangok egy olcsó rádiókészülékben. Fejem fölött lámpa lógott egy árbocrúdról. Néhány zord csillag bámult le rám a ködön keresztül.

Kimásztam a szellőzőaknából, előhúztam a 38-asomat a hónom alól, és kabátujjammal eltakarva a bordáimhoz szorítottam. Három csendes lépést tettem, és hallgatóztam. Semmi se történt. A sutogás abbamaradt, de nem miattam. Most már megállapítottam, honnan jött: két mentőcsónak közül. Titokzatos módon fény vetődött az éjszakából, a ködből egy közeli pontra, és előtűnt egy magas, háromlábú állványra erősített géppuska, csöve előremeredt, a korláton túlra. Két férfi álldogált a közelében, mozdulatlanul, még csak nem is dohányoztak. Megint puszogni kezdtek, olyan halkán, hogy egyetlen szót se lehetett kivenni belőle.

A kelleténél tovább füleltem a puszogásra. Egy másik hang szólalt meg a hátam mögött, kristálytisztán:

– Sajnálom, de vendégeknek tilos a fedélzeten tartózkodni.

Megfordultam, nem valami gyorsan, és a férfi kezére néztem. Világosan kivált a sötétségből – üres volt.

Bólintottam, és oldalra léptem. Egy csónak orra elrejtett bennünket. A férfi követett, hangtalanul lépkedve a nyirkos deszkán.

– Azt hiszem, eltévedtem – szólaltam meg.

– Én is azt hiszem. – Fiatalos hangja volt, nem afféle márványkemény recsegés. – De van egy ajtó a fedélzetre vezető lépcső alján. Rugós zár van rajta. Megbízható zár. Régebben ugyanis nyitott volt a lépcső, csak egy lécz volt rajta meg egy figyelmeztető tábla. De rájöttünk, hogy az élénkebb vendégek átlépkednek a láncon.

Sokat beszélt, vagy kedvességéből, vagy azért, hogy húzza az időt. Nem tudtam eldönteni, melyik okból.

– Valaki nyitva hagyhatta az ajtót – mondtam. Az árnyékban levő fej bólintott. Alacsonyabban volt, mint az enyém.

– A helyzet a következő. Ha valaki csakugyan nyitva hagyta, a főnöknek lesz majd

néhány szava. Ha pedig nem, szeretnénk tudni, hogyan került ide. Gondolom, érti a lényegét.

– Egyszerű. Gyerünk le, és beszéljük meg a főnökkel.

– Társasággal jött?

– Nagyon csinos társasággal.

– Velük kellett volna maradnia.

– Tudja, mi van... elfordítja az ember a fejét, és egy másik pasas italt rendel neki.

Kuncogott. Aztán finoman föl-le ingatta az állát.

Lebuktam, békaugrást tettem oldalra. Úgy hussant a levegőben a gumibot, mint egy hosszú, fáradt sóhaj. Mintha a közelben levő összes gumibot felém csapott volna. A magas pasi káromkodott.

– Gyerünk előre, lássuk, ki a legény – mondtam. Hallatszott, ahogy kibiztosítom a pisztolyomat. Néha egy rossz jelenettől megremeg az egész ház. A magas pasi földre gyökerezve állt, láttam, hogy gumibot lengedezik a csuklóján. A fickó, akihez beszéltem, sietség nélkül végiggondolta a dolgot.

– Ezzel nem sokra megy – mondta megfontoltan. – Az életben nem jut le a hajóról.

– Gondoltam erre. Meg arra is, hogy nem valami óvatosak.

Változatlanul gányójelenet volt az egész.

– Mit akar? – kérdezte a pali csendesen.

– Prima a pisztolyom – mondtam. – De nem kell elsütnöm. Brunette-tel akarok beszélni.

– San Diegóba ment üzleti ügyben.

– Akkor a helyettesével.

– Jól adja, fiam – mondtá a finom modorú pali. – Lemegyünk. De a pisztolyát elrakja, mielőtt bemegyünk az ajtón.

– Akkor rakom el a pisztolyomat, ha már biztonságban bent leszek.

Futó nevetést hallatott.

– Eredj vissza a helyedre, Slim. Majd én utánanézek ennek a dolognak.

Lomhán elindult előttem, a magas pali pedig beleolvadt a sötétségbe.

– Kövessen.

Libasorban haladtunk előre a fedélzeten. Lementünk egy rézlemezekkel borított, csúszós lépcsőn. Lent vastag ajtó volt. Kinyitotta, és megnézte a zárat. Mosolygott, bólintott, kitérte előttem az ajtót, beléptem, és zsebre vágtam a pisztolyomat.

Az ajtó kattánva csukódott be mögöttünk. Kísérőm így szólt:

– Csendes estének ígérkezik a mai.

Aranyozott, boltíves átjáró volt előttünk, mögötte nem túl zsúfolt játékterem. Nem különbözött bármilyen más játékteremtől. A legtávolabbi részében rövid, üvegezett bárpult állt, meg néhány támlátlan ülőke. Középuitt lépcső haladt fölfelé is, lefelé is, afelől hullámozott a zene. Ruletkerekek forgása hallatszott. Egy férfi fáraót osztott

egy magányos vendégnek. Legföljebb hatvanan lehettek a teremben. A fáraóasztalon akkora halom pénz gyűlt össze, hogy bankot lehetett volna nyitni belőle. A játékos, idősebb, fehér hajú férfi udvarias várakozással nézett az osztóra.

Két hallgatag, szmokingba öltözött pasas libbent elő a boltíves átjáró mögül. Sehova se néztek. Nem lepődtem meg a megjelenésükön. Számítottam rá. Felénk kacsáztak, kísérőm már várta őket. Még a boltíves átjárón túl jártak, mikor kotorászni kezdtek az oldalzsebükben, természetesen cigarettát kerestek.

– Mától kezdve jobban meg kell szerveznünk a dolgokat – mondta az alacsony férfi. – Remélem, egyetértünk?

– Maga Brunette – böktek ki.

Vállat vont.

– Én volnék.

– Nem is látszik olyan nagy vagánynak – mondtam.

– Remélem is.

Gyengéden közrefogott a két szmokingos férfi.

– Ide – mondta Brunette. – Itt nyugodtan beszélgethetünk.

Kinyitotta az ajtót, és három oldalról körbevéve bekísértek.

A helyiség kajütnek is hatott, nem is. Két rézlámpa lógott rezgéscsillapító foglalon, egy sötét színű íróasztal fölött. Az asztal nem fából készülhetett, inkább műanyagból. A kabin végében emeletes faágy. Az alsó ágy meg volt vetve, a felsőn egy csomó hanglemeztasak. Nagy zenegép állt a sarokban, kombinált rádió és lemezjátszó. Volt még a kabinban egy vörös bőrhuzatú kerevet, egy vörös szőnyeg, dohányzóállványok, egy alacsony taburett, rajta cigaretta, palack és poharak. Az ágygal átellenben kis bárszekekrény.

– Foglaljon helyet – mondta Brunette, és megkerülte az asztalt. Egy rakás hivatalos külsejű papír feküdt az íróasztalon, rajtuk könyvelőgéppel írott számoszlopok. Brunette beletelepedett a magas hátú igazgatói székbe, kissé megbillentette, és szemügyre vett. Fölállt, levetette a zakóját meg a sálját, és a szék karfájára dobta. Megint leült. Kezébe vett egy tollat, és megbirizgálta vele egyik fülcimpáját. Macskaszerű mosolya volt, de szeretem a macskákat.

Nem mondhattam se fiatalnak, se öregnek, se kövérnek, se soványnak. Mivel idejének java részét az óceánon és az óceán közelében töltötte, arca majd' kicsattant az egészségtől. Dióbarna színű hajában természetes hullám, akár a tenger hullámai. Keskeny, értelmes homlok, sárgás színű szemében enyhe fenyegetés. Kecses kéz, nem az ízetlenségig gyerekes, de jólápol. Szmokingjának, úgy saccoltam, éjfélkék a színe, olyan sötétnek látszott. Kissé nagynak találtam a zakójába tűzött gyöngytűt, de lehet, hogy csak az irigység láttatta így velem.

Jó sokáig legeltette rajtam a szemét, mire megszólalt:

– Pisztoly van nála.

Az egyik bársonyos léptű vagány a gerincembe nyomott valamit, nem valószínű,

hogy horgászbót volt. Megmotozott, és elszedte a pisztolyomat. Tovább kutatott, hátha másikat is talál.

– Valami mást? – kérdezte egy hang.

Brunette a fejét rázta.

– Most nem.

Az egyik príbék az asztalra csúszta automata pisztolyomat. Brunette lerakta a tollat, fölvetett egy levélnyitót, és gyengéden az itatóspapírjára húzta vele a pisztolyt.

– Nahát akkor – mondta csöndesen, elnézve a vállam fölé. – Meg kell-e magyaráznom, mit akarok most?

Egyikük gyorsan kiment, és becsukta az ajtót. A másik olyan csöndben volt, mintha ott se lenne. Hosszan tartó, könnyű csend telepedett ránk, csak a távolból beszűrődő duruzsoló hangok törték meg, és a mély hangú zene és valahonnan lenről a tompa, alig hallható csobogás.

– Valami italt?

– Jöhet.

A gorilla kevert két pohárral a kis bársheszekrénynél. Közben nem próbálta eltakarni a poharakat. Az íróasztal két oldalára rakta őket, kerek pohártalpakra.

– Cigaretát?

– Szívok.

– Egyiptomi megfelel?

– Meg.

Rágyújtottunk. Ittunk. Valódi scotch íze volt. A gorilla nem ivott.

– Azt szeretném, ha...

– Bocsásson meg, de ez elég lényegtelen, nem igaz?

Lágy, macskaszerű mosoly, lusta pillantású, félig lehunyt szempár.

Kinyílt az ajtó, visszajött a másik gorilla, vele Kékszubbony pajtás, a gengszterszájú. Rám pillantott, és halálsápadtra vált az arca.

– Én nem engedtem föl – hadarta ajakcsücsörítve.

– Pisztoly volt nála – mondta Brunette, és megbökte a pisztolyomat a levélnyitóval. – Ez ni. Majdhogynem a hátamba is nyomta, odafent a fedélzeten.

– Én nem engedtem föl – hadarta Kékszubbony pajtás, akár csak az előbb.

Brunette kissé föl húzta sárga szemét, és rám mosolygott.

– Nos?

– Vitesse ki innen – mondtam. – Valahol másutt intézzék el.

– Bizonyítani tudom a taxissal – vicsorgott Kékszubbony pajtás.

– Elhagytad-e a kikötőhidat 5.30 óta?

– Egy percre sem, főnök.

– Ez nem válasz. Birodalmak megdőlnék egy perc alatt.

– Egy másodpercre se, főnök.

– De meg lehet lágyítani azt a kemény szívét egy-két dolcsival – mondtam és

fölnevettem.

Kékszubbony pajtás marokra kapta sima, fénylő bokszerjét, és úgy előrecsapott, mint a korbács. Majdnem eltalálta a halántékomat. Tompa ütés hallatszott. Mintha megszédült volna az ökle. Oldalra bukott, rátenyerelt az asztal sarkára, aztán hanyatt esett. Kellemes látvány volt, már csak a változatosság kedvéért is, hogy valaki más suhintanak fejbe.

Brunette tovább mosolygott a képembe.

– Remélem, nem volt hozzá igazságtalan – mondta. – Hátravan még a fedélzeti lépcső ügye.

– Véletlenül nyitva volt.

– Jobb nem jut az eszébe?

– Ilyen tömegben nem.

– Majd négyszemközt megtárgyaljuk – mondta Brunette, és senki másra nem nézett, csak énrám.

A gorilla fölemelte Kékszubbony pajtást a hónaljánál fogva, és keresztülvonszolta a kabinon. Kollégája kinyitott egy belső ajtót. Bementek rajta. Az ajtó becsukódott.

– Rendszerben van – mondta Brunette. – Ki maga, és mit akar?

– Magánnyomozó vagyok, és egy Bivaly Malloy nevezetű férfiúval akarok beszélni.

– Igazolja, hogy magánkopó.

Igazoltam. Visszalökte a tárcámat az asztalon. Szélcserzette ajkáról egy pillanatra se száradt le a mosoly. Már kezdett színpadiassá válni.

– Gyilkossági ügyben nyomozok – mondtam. – Egy Marriott nevű férfi meggyilkolásának ügyében. A maga Belvédére-klubjának közelében ölték meg egy völgyben, múlt csütörtök éjjel. Ez a gyilkosság történetesen kapcsolatban van egy másik gyilkossággal, melyet Malloy követett el egy nő ellen. Ez a Malloy egy volt fegyenc, bankrabló és született bűnöző.

Bólintott.

– Egyelőre nem kérdezem meg, hogy mi közöm van nekem ehhez. Feltételezem, erre is rátér majd. Inkább azt árulja el nekem, hogyan került a hajómra.

– Mondtam már.

– Az nem igaz – mondta szelíden. – Marlowe a neve? Az nem igaz, Marlowe. Maga is tudja. A kikötőhídon őrködő srác nem hazudik. Embereimet gondosan megválogatom.

– A kezében tartja Bay City egy részét – mondtam. – Nem tudom, mekkora részét, de elég nagy lehet, magának éppen megfelel. Egy Sonderborg nevű alak gengsztereket rejtegetett Bay Cityben. Kábítószerrel kereskedett, fegyveres rablótámadásokat szervezett, és körözött bűnözőket rejtegetett. Az csak természetes, hogy összeköttetések nélkül erre nem lett volna módja. Nem hiszem, hogy maga nélkül boldogult volna. Malloy nála rejtőzködött. Mostanra nyoma veszett. Malloy

körülbelül hét láb magas, nehezen lehet elrejteni. Azt hiszem, egy szerencsejáték-hajón prímán elrejtőzhetne.

– Szamárságokat beszél – mondta Brunette nyájasan. – Tegyük föl, hogy el akarom rejteni. Ugyan miért vállalnám a kockázatot, hogy idekint rejtegessem? – Kortyolt az italából. – Végül is én a szakmának egy másik ágazatában dolgozom. Elég nehéz az is, hogy zökkenőmentesen működjön a taxiszolgálatom. Tele van a világ olyan helyekkel, ahol elrejtőzhetnek a bűnözők. Ha van pénzünk. Van még valami a bögyében?

– Volna, de a pokolba vele.

– Segíthetek magának. Szóval? Hogyan került a hajóra?

– Azt nem mondom meg.

– Attól tartok, Marlowe, ki kell szedetnem magából. – Fogain megcsillant a hajólámpa fénye. – Végül is, megvannak hozzá az eszközeim.

– Ha megmondom, eljuttat egy üzenetet Malloyhoz?

– Miféle üzenetet?

Fölvettem az asztalról a tárcám, kihúztam belőle egy névjegyet, és a hátára fordítottam. Elraktam a tárcám, és elővettem a ceruzám. Öt szót írtam a névjegy hátára, és áttoltam az asztalon. Brunette fölvette, és elolvasta, amit ráírtam.

– Nem tudok semmit se kisütni belőle – jegyezte meg.

– Malloy majd kihüvelyezi az értelmét. Hátratámaszkodott, és rám bámult.

– Nem értem magát. A bőrét kockáztatva kijön ide, és rám bíz egy névjegy, hogy juttassam el egy banditához, akit még csak nem is ismerek. Nem látom, mi ebben a pláne.

– Nem is láthatja, ha nem ismeri Malloyt.

– Mért nem hagyta a parton a pisztolyát, és jött a szokásos úton?

– Először elfelejtettem. Aztán meg már tudtam, hogy az a zubbonyos vagány akkor se enged föl, ha a fejemre állok. Azután belebotlottam egy fickóba, aki tudott egy megoldást.

Új fény villant fel sárga szemében. Mosolygott, és nem szólt semmit.

– Ez a fickó nem bűnöző, csak nyitott szemmel és füllel járkal a parton. Van a maga hajóján egy rakodóablak. Belülről nincs bezárva. Van a hajón egy szellőzőakna. Ki van szerelve belőle a rácsozat. Egyetlenegy embert kell leütni, hogy az ember a fedélzetre juthasson. Legjobb, ha ellenőrzi a legénysége létszámát, Brunette.

Lágyan mozgatta egymáson az ajkait. Újra megnézte a névjegyet.

– Semmiféle Malloy nincs a hajómon – mondta. – De ha igazat mondott a rakodóablakkal kapcsolatban, teljesítem a kívánságát.

– Menjen, és nézze meg.

Még most is lefelé nézett.

– Ha egy mód van rá, eljuttatom az üzenetét Malloyhoz. Bár nem is tudom, miért

töröm magamat.

– Nézze meg saját szemével a rakodóablakot.

Nagyon csöndesen ült egy pillanatig, aztán előrehajolt, és felém lökte a pisztolyomat.

– Viselt dolgaim – mélázott maga elé, mintha egyedül volna. – Városokat igazgatok, polgármestereket választok, megvesztegetem a rendőrséget, kábítószerrel kereskedem, bűnözőket rejtegetek, gyöngyökkel teleaggatott, öreg nőket rabolok ki. Micsoda mulatságos időtöltés. – Kurtán fölnevetett. – Micsoda móka.

Fölvettem a pisztolyomat, és visszadugtam a hónom alá.

Brunette fölállt.

– Nem ígérek semmit – mondta, mereven a szemem közé nézve. – De azért...

– De azért nem hisz nekem.

– Hiszek magának. Nagy kockázatot vállalt azért, hogy ilyen keveset halljon.

– Igen.

– Hát... – Lemondóan legyintett, aztán átnyújtotta az asztal fölött a kezét.

– Fogjon kezét egy tökfilkóval.

Megráztam a kezét. Apró volt, erős és kissé forró.

– Azt nem árulja el, hogyan jött rá a rakodóablak titkára?

– Nem tehetem. De aki elárulta nekem, nem bűnöző.

– Kiszedhetném magából – mondta, de nyomban megrázta a fejét. – De nem.

Egyszer hittem magának. Másodszor is hiszek. Maradjon csak itt, és igyon még egy pohárral.

Megnyomott egy csengőt. Hátral kinyílt az ajtó, és bejött az egyik szelíd gorilla.

– Maradj itt. Ha kér, adj neki italt. És semmi durvaság.

A gorilla leült, és rám mosolygott. Brunette kisietett az irodájából. Rágyújtottam. Megittam az italomat. A vagány töltött még egy pohárral. Azt is megittam, és elszívtam még egy cigarettát.

Brunette visszatért, megmosta a kezét a sarokban, aztán visszaült az asztalához.

– Nyert, Marlowe. És százhatvannégy főnyi legénységem van. Akkor hát... – Vállat vont. – Visszamehet a vízitaxin. Senki se fogja zaklatni. Ami az üzenetét illeti, van egy kevés összeköttetésem. Latba fogom vetni. Jó éjszakát. Talán köszönetet is kéne mondanom a rakodóablakról adott információjáért.

– Jó éjszakát – szóltam. Fölkeltem és távoztam.

Új ember őrizte a kikötőhidat. A vízitaxi is más volt, amelyen partra vittem magam. Bementem a bangóterembe, és a tömegben nekitámaszkodtam a falnak.

Néhány perc múlva mellettem termett Red, és ő is nekitámaszkodott a falnak.

– Könnyen ment? – kérdezte halkán, de azért hallottam még abban a nagy lármában is, amit a nyertes számokat kikiáltó játékvezetők csaptak.

– Köszönöm a segítséget. Brunette kötélnek állt. Tán megijedt.

Red körülnézett, és még közelebb emelte ajkát a fülemhez.

– Megvan az embere?

– Nincs. De remélem, Brunette szerét ejti, hogy eljuttassa hozzá az üzenetemet.

Red elfordult, és ismét az asztalokat nézte. Ásított, és ellökte magát a faltól. Megint feltűnt a horgas orrú. Red hozzálépett és megszólította:

– Aggyisten, Olson. – Majdnem feldöntötte, ahogy elhaladt mellette.

Olson savanyú képpel utánabámult, és megigazította a kalapját. Aztán rosszindulatúan a padlóra köpött.

Mikor Red távozott, én is követtem a példáját. Elmentem a parkolóhelyre a kocsimért.

Visszahajtottam Hollywoodba, garázsba vittem a kocsimat, és fölmentem a lakásomra.

Levettem a cipőmet, és zokniban sétálgattam, hogy érezzem talpammal a padlót. Olykor-olykor még mostanában is elzsibbad.

Azután leültem a megvetett ágy szélére, és próbáltam megsaccolni, mikorra kaphatja meg Malloy az üzenetemet. Képtelenségnek látszott. Órák, sőt napok beletelhetnek, mire Malloy előkerül. Talán sose találom meg, csak akkor, ha már a rendőrség elkapta. Ha egyáltalán elkapja – élve.

39.

Tíz óra körül telefonáltam Bay Citybe Grayle-ék lakására. Úgy vélekedtem, már késő van, és nem találom otthon a nőt, de tévedtem. Keresztültörtem magam egy szobalányon és a komornyikon. Végül meghallottam a hangját a vonal túlsó végén. Úgy látszik, földobta az este, mert élénknek és kissé spiccesnek hatott a hangja.

– Megígértem, hogy föl hívom magát – mondtam. – Kicsit késő van, de rengeteg dolgom volt.

– Már megint át akar ejteni? – Hívössé vált a hangja.

– Nem én. Szolgálatban van még a sofőrje... ilyen későn?

– Addig van szolgálatban, ameddig parancsolom neki.

– Nem ugorna föl hozzám, hogy fölvegyen a kocsijára? Elmehetnénk valahova. Addigra belepréselem magamat az egyetemi avatásra csináltatott öltönyömbé.

– Kedves magától – mondta elnyújtva. – Csakugyan azt akarja, hogy menjek? – Amthor valóban remek munkát végezhetett a beszédközpontjain, ha egyáltalán volt valaha bármi bajuk.

– Megmutatnám a rézkarcomat.

– Csak egyet?

– Csak egy van. Maga a lakásom se nagy.

– Hallottam már ilyesmiről – nyújtotta el megint a szavakat, aztán megváltoztatott hangon így folytatta:

– Ne játssza már meg a megközelíthetlent. Magának pompás testalkata van, miszter. Soha ne tűrje, hogy mást mondjanak magának. Adja csak meg még egyszer a címét!

Megadtam neki, valamint a lakásom számát is.

– Zárva van a nagykapu – mondtam. – De majd lemegyek, és kiakasztom a kallantyút.

– Az jó lesz – mondta. – Legalább nem kell a feszítővasamat magammal vinnem.

Letette a kagylót, és az a kínos érzésem támadt, hogy olyasvalakivel beszélgettem, aki nem is létezik.

Lementem az előcsarnokba, kiakasztottam a kallantyút, aztán lezuhanyoztam, fölvettem a pizsamámat, és lefeküdtem az ágyra. Egy álló hétig tudtam volna egyfolytában aludni. Kikecmeregtem az ágyból, és kinyitottam az ajtót, mert az imént elfelejtettem nyitva hagyni. Mély, kemény hófúvason kellett áttörni magamat, hogy kijuthassak a főzőfülkébe, hogy poharakat vegyek elő meg azt az üveg likórt, amit arra tartogattam, hogy valami igazán első osztályú nőt levegyek a lábáról a segítségével.

Visszafeküdtem az ágyba.

– Imádkozzunk – mondtam fennhangon. – Nem maradt más, csak az imádkozás.

Lehunytam a szemem. Úgy rémlett, a szoba négy fala átvette egy hajó himbálózását; mintha ködtől lett volna nyirkos a mozdulatlan levegő, és tengeri szél fújdogált volna. Egy használaton kívül helyezett raktár orrfacsaróan savanyú szagát éreztem, és gépolajét, és láttam egy bíborvörös ingbe öltözött digót, amint egy csupasz villanykörte alatt olvas, a nagyapja szemüvegével. Egy szellőzőaknában másztam fölfelé, és úgy tetszett, soha nem ér véget. Megmásztam a Himaláját, kiléptem a tetejére, és minden oldalról géppisztolyos fickók vettek körül. Beszélgettem egy alacsony, csuda tudja, de emberséges, sárga szemű férfival, aki szélhámos volt, vagy még rosszabb. Eszembe jutott a vörös hajú, lila szemű óriás, talán ő volt a legderékabb ember, akivel életemben találkoztam.

Elcsitultak a gondolatok. Fények motoszkáltak lehunyt szempillám mögött. Belevesztem a végtelen térbe. Aranyozott végű gumibot voltam, amit hiába lendítettek előre. Egy köteg százdollárosba rejtett dinamit voltam, és úgy felrobbantam, mint a zálogházi becsüs, mikor egydolláros órát mutatnak neki. Rózsás fejű bogár voltam, és a városháza oldalán másztam fölfelé.

Elaludtam.

Lassan, küszködve ébredtem, a plafonra meresztettem a szemem, a lámpából odaverődő fényre. Valami alig észrevehetően mozgott a szobában.

Óvatos, csendes, súlyos mozgás volt. Hegyeztem a fülem. Aztán elfordítottam a fejem, és Bivaly Malloyra néztem. Helyenként árnyékos volt a szoba, és ő ezekben az árnyékos részekben mozgott, olyan hangtalanul, mint mikor először láttam. A kezében tartott pisztoly szakszerűen meg volt olajozva. Kalapját hátratólta a göndör, fekete haján, orrával úgy szimatolgatott, mint a vadászkutya.

Észrevette, hogy kinyitottam a szemem. Halkan az ágy oldalához lépkedett, és megállt fölöttem.

– Megkaptam az üzenetét – mondta. – Mondok, körülpillogok már, hogy tiszta-e a levegő. Odakint nem láttam zsarukat. Ha ez itten egy kelepce, két mandrót kosárba cipelnek innen kifelé.

Kissé megfordultam az ágyon, gyorsan benyúlt a párnám alá. Arca most is széles volt és sápadt, és valahogy gyöngéden nézett mélyen ülő szemével. Ma éjjel nagykabátot öltött. Jól állt rajta, már ahol ki nem repedt. Az egyik vállöltése is felhasadt, biztosan akkor, mikor fölvette. Valószínűleg ez volt a legnagyobb kapható méret, de Bivaly Malloynak ez is kicsi volt.

– Reméltem, hogy feljön hozzám – szólaltam meg. – A dekások nem tudnak a dolgról. Egyszerűen találkozni akartam magával.

– Tovább – szólta Malloy.

Oldalt lépett egy asztalhoz, és lerakta rá a pisztolyát. Leráncigálta magáról a nagykabátját, és beletelepedett a legjobb karosszékembe. Recsegett-ropogott, de bírta. Lassan hátratámaszkodott, és úgy helyezte el a pisztolyát, hogy közel legyen a

jobb kezéhez. Előkotort a zsebéből egy pakli cigarettát, kirázott belőle egy szálat, és a szájába vette, anélkül hogy az ujjaival hozzáért volna. Hüvelykujján gyufa lobbant. Éles dohányfüstszag öntötte el a szobát.

- Tán beteg, vagy mi? – kérdezte.
- Csak pihenek. Nehéz napom volt.
- Nyitva volt az ajtaja. Vár valakit?
- Egy hölgyet.

Elgondolkozva rám bámult.

- Nem biztos, hogy jön – mondtam. – De ha mégis, majd lerázom.
- Miféle hölgy?
- Ó, egy hölgy. Ha jön, majd elküldöm a francba. Inkább magával szeretnék beszélgetni.

Nagyon bágyadt mosolyától szinte meg se mozdult a szája. Esetlenül tartotta a cigarettáját, mintha nagyon is kicsi lenne, hogysem kényelmesen tarthassa.

- Miből gondolta, hogy a *Montyn* vagyok? – kérdezte.
- Egy Bay City-i zsarú adta a tippet. Hosszú történet, és tele van olyan részletekkel, amiket csak kikövetkeztettem.

- Tán szaglászna utánam a Bay City-i zsernyákok?
- Tehetnek magának egy szívességet.

Megint megkockáztatott egyet bágyadt mosolyaiból. Enyhén megrázta a fejét.

- Megölt egy asszonyt – mondtam. – Jessie Floriant. Azt jól elszúrta.

Elgondolkozott, aztán bólintott.

- Téli kinyíftottam – vallotta be csendesen.
- Ezzel aztán elvágta maga alatt a fát – folytattam. – Én nem félek magától. Maga nem gyilkostípus. Nem akarta maga megölni azt az asszonyt. A másik gyilkosságból – amit a Centralon követett el – még kimászhatott volna. De abból már nem tud kimászni, hogy addig verte az asszony fejét az ágy lábához, míg az arcára nem loccsant az agyveleje.

- Kihúzza a gyufát – mondta kedvesen.

– Én mindig kihúzó a gyufát – feleltem. – Már nem is érezném jól magamat, ha nem húznám ki. Ugye, nem akarta megölni?

Ide-oda ugrált a tekintete. De a fejét nem mozdította, látszott, hogy figyel.

- Ideje volna, hogy megtapasztalja saját erejét – mondtam.

– Most már késő.

– Ki akart szedni belőle valamit – mondtam. – Nyakon ragadta, és megrázta. Már halott volt, mikor az ágy lábához csapdosta a fejét.

Rám meredt.

- Tudom, hogy mit akart kiverni belőle.

– Csak mondja.

- Velem volt egy zsarú, mikor rátaláltam. Kénytelen voltam együttműködni a

rendőrséggel.

– Mennyire?

– Elég nagy mértékben – feleltem. – De a mai estéről nem tudnak.

Rám bámult.

– Na jó, de honnét tudta, hogy a *Montyn* vagyok? – Ezt már kérdezte egyszer. Úgy látszik, elfelejtette.

– Tudni nem tudtam. De gyanítottam, hogy odakint a legkönnyebb a rejtőzködés. Kint, a tengeren. Ahogy a dolgok Bay Cityben állnak, könnyen feljuthatott valamelyik úszó kaszinóra. Onnan aztán könnyen olajra léphet. A megfelelő segítséggel.

– Rendes pasas ez a Laird Brunette – mondta meggyőződés nélkül. – Már legalábbis így hallottam. Amúgy én sose beszéltem vele.

– Eljuttatta magához az üzenetemet.

– A francba, dolgozik nála elég léhűtő, akármékkal elküldhette, haverom. Mikor csináljuk azt, amit azon a névjegyén írt? Mintha aszonta volna valami, hogy nem fog a csőbe húzni. Máskülönben nem reckirozom, hogy idegyűjtek. Hova megyünk?

Kinyírta a cigarettáját, és szemmel tartott. Árnyéka – egy óriás árnyéka – sötéten kirajzolódott a falon. Olyan hatalmas volt, hogy valószerűtlennek tetszett.

– Miből gondolta, hogy én nyiffantottam ki a Jessie Floriant? – kérdezte hirtelen.

– A nyakán az ujjnyomaiból. Valamint abból a tényből, hogy maga akart megtudni tőle valamit, és hogy olyan erős, hogy még véletlenül is megölhet valakit.

– Rám bizonyították a zsernyákok?

– Nem tudom.

– Mit akartam én őtőle?

– Azt hitte, meg tudja mondani, hol van Velma. Csendesen bólintott, és tovább bámult rám.

– De nem tudta – mondtam. – Velma túljárt az ő eszén.

Halkan kopogtak az ajtón.

Malloy kissé előrehajolt, elmosolyodott, és fölkapta a pisztolyát. Valaki megforgatta a kilincsgombot. Malloy lassan fölkel, előregörnyedt és hallgatózott. Aztán hátrafordult, és rám nézett.

Fölültem az ágyon, leraktam a lábamat a padlóra, és fölálltam. Malloy csendesen, mozdulatlanul figyelt. Az ajtóhoz mentem.

– Ki az? – kérdeztem az ajtóhoz szorított ajakkal. Félreismerhetetlenül az ő hangja volt.

– Engedjen be, maga számár. Windsor hercegnője.

– Egy pillanat.

Visszanéztem Malloyra. Kérdő tekintettel meredt rám. Szorosan melléje léptem, és nagyon halkán ezt suttoztam a fülébe:

– Nincs másik kijárat. Menjen be az öltözőfülkébe, és várjon. Majd lerázom a hölgyet.

Hallgatott, és töprengett. Arckifejezéséből semmit se lehetett megállapítani. Olyan ember volt, akinek kevés a vesztenivalója. Olyan ember, aki sohasem ismerte a félelmet. Ez a képesség valahogy hiányzott ebből a hatalmas emberpéldányból. Végül bólintott, fölemelte a kalapját meg a kabátját, csendesen az ágy mögé osont, és bement az öltözőfülkébe. Az ajtó becsukódott, de nem szorosra.

Körülnéztem, hogy milyen nyomot hagyott. Csak egy cigarettacsikket, azt meg akárki szívhatta. A szobaajtóhoz mentem, és kinyitottam. Malloy ugyanis beriglizte, mikor bejött.

Ott állt, szendén mosolyogva, abban a magas nyakú, fehér rókapalástban, amiről már beszélt egyszer. Smaragdfüggők lógtak a fülén, és szinte beletemetkeztek a lágy fehér prémbe. Ujjait lágyan kicsi esti retikülje köré kulcsolta.

Lefagyott az arcáról a mosoly, mikor meglátott. Végignézett rajtam. Most már hideg volt a tekintete.

– Szóval így állunk – mondta bőszen. – Pizsamában és hálóköntösben. Hogy megmutassa az édes kicsi rézkarcát. Micsoda hülye vagyok, istenem!

Félreálltam, és kitártam előtte az ajtót.

– Nem állunk így egyáltalán. Éppen öltözni készültem, mikor rám tört egy hekus. Pár perce ment el.

– Randall?

Bólintottam. A hazugság akkor is hazugság, ha csak egy bólintásból áll, de könnyű hazugság. Egy pillanatig habozott, aztán belódult a szobába, orron vágott a prémjéből áradó finom illat.

Becsuktam az ajtót. Lassan keresztülsétált a szobán, szórakozottan végignézett a falakon, és megpördült a tengelye körül.

– Értsünk szót egymással – mondta. – Ne higgye, hogy ilyen könnyű zsákmány vagyok. Nem az én esetem az ilyen egyszobás lakásokban folytatott szerelmi románc. Volt egy időszak az életemben, mikor túlságosan is sok részem volt benne. Ma már azt szeretem, ha stílusa van annak, amit csinálok.

– Iszik valamit, mielőtt elmegy? – Még most is az ajtónak támaszkodva álltam, és a nőt néztem.

– Elküld?

– Az volt az érzésem, hogy nem érzi jól magát nálam.

– Csak tisztázni akartam valamit. Kissé közönségesnek kellett lennem hozzá. Nem tartozom azokhoz a kurvákhoz, akik válogatás nélkül mindenivel lefeksznek. Meg lehet kapni engem, de nem egyszerű karnyújtással. Igen, iszom valamit.

Kimentem a főzőfülkébe, és meglehetősen bizonytalan kézzel két pohár italt kevertem. Bevittem őket, az egyiket odaadtam a nőnek.

Semmi se hallatszott az öltözőfülkéből, még csak lélegzés hangja se.

Elvette tőlem a poharat, belekóstolt, és magasba tartva, keresztülnézett rajta a fal felé.

– Nem szeretem, ha férfiak pizsamában fogadnak – mondta. – Hülye dolog. Megkedveltem magát. Nem is kicsit. De majdcsak kiheverem. Gyakran kihevertem már az ilyesmit.

Bólintottam és ittam.

– Ocsmány disznók a férfiak, tisztelet a kivételnek. Hogy mást ne mondjak, az egész világ is ocsmány.

– A pénz csak-csak megszépíti valamennyire.

– Az ember, ameddig nincs pénze, azt hiszi, hogy így van. De az az igazság, hogy csak újabb problémákat jelent. – Furcsán mosolygott. – És az ember elfelejti, milyen rohadtak voltak a régi problémák.

Arany cigarettatárcát vett elő a retiküljéből. Hozzáléptem, és tűzzel kínáltam. Könnyű füstködöt fújt maga elé, és félig lehunytt szemmel belebámult.

– Üljön ide mellém, egészen közel – mondta hirtelen.

– Először beszéljünk egy kicsit.

– Miről? Ó... a jade-emről?

– Gyilkosságról.

Szemernyit se változott az arca. Újabb füstkazlat gomolygatott elő a szájából, ezúttal nagy gonddal, kimért lassúsággal.

– Randa egy téma. Nem beszélhetnénk másról?

Vállat vontam.

– Lin Marriott nem volt szent – mondta. – De nem akarok a gyilkosságról beszélgetni.

Egy hosszú pillanatig hűvösen rám meredt, aztán belenyúlt a retiküljébe, hogy elővegye a zsebkendőjét.

– Meggyőződésem, hogy Marriott semmiféle ékszerbanda felhajtója és informátora nem volt – mondtam. – A rendőrség megjátssza, hogy azt hiszi, de ők sok mindent megjátsszanak, még azt se hiszem, hogy a szó igazi értelmében zsaroló volt. Vicces, nem?

– Csakugyan? – Most már hidegen, nagyon hidegen csengett a hangja.

– Csakugyan nem olyan vicces – hagytam helyben, és felhörpintettem az italomat.

– Szörnyen kedves magától, hogy idefáradt, Mrs. Grayle. De úgy látszik, nem találtuk el a kellő hangnemet. Például, még azt se hiszem, hogy Marriottot valamilyen geng gyilkolta meg. Valamint azt se, hogy azért ment abba a kanyonba, hogy egy jade nyakláncot vásároljon vissza. Sőt még abban is kételkedem, hogy azt a jade nyakláncot valaha is elrabolták. Viszont úgy vélem, azért kellett abba a kanyonba mennie, hogy megöljék, noha ő azt hitte, azért megy, hogy közreműködjön egy gyilkosság elkövetésében. De Marriott nagyon gyatra gyilkos volt.

Előrehajolt egy kicsit, mosolya egy árnyalatnyit megmerevedett. Hirtelen – pedig nem lehetett változást észrevenni rajta – nem volt többé gyönyörű. Csupáncsak olyan nőnek látszott, aki száz évvel korábban veszélyes, húsz évvel ezelőtt merész, de ma nem több másodosztályú hollywoodi nőcskénél.

Nem szólt semmit, de jobb kezével retikülje zárja körül matatott.

– Nagyon gyatra gyilkos – ismétellem. – Mint Shakespeare III. Richárdjában a Második gyilkos, abban a bizonyos jelenetben: Az a fickó, akiben pihegett még a lelkiismeretnek valamiféle maradéka, de mégis meg akarta kapni a pénzt, és végül nem végezte el a munkát, mert nem tudta elhatározni magát. Az ilyen gyilkosok nagyon veszedelmesek. Likvidálni kell őket, olykor egy gumibot segítségével.

Mosolygott.

– És maga szerint kit kellett volna megölnie Marriottnak?

– Engem.

– Hihetetlenül hangzik..., hogy bárki ennyire gyűlölné magát. És azt mondta, a jade nyakláncomat sohase rabolták el. Van erre valami bizonyítéka?

– Nem mondtam, hogy van. Csupán a véleményemet közöltem.

– Akkor meg miért kottyantja ki?

– A bizonyíték – mondtam – mindig relatív dolog. A különböző valószínűségek közül egyesek kevesebbet, mások többet nyomnak a latban. Mármost az számít bizonyítéknak, amelyik leginkább lehúzza a mérleg egyik oldalát. Mindez attól függ, milyen benyomást keltenek az emberben a különféle adatok. Volt egy eléggé gyenge motívum az én meggyilkolásomra; nem több, minthogy a nyomára próbáltam bukkanni egy nőnek, aki valamikor egy Central Avenue-i lokálban énekelt. Tettem ezt akkor, mikor egy Bivaly Malloy nevezetű elítélt kiszabadult a börtönből, és ő is ezt a nőt kezdte el keresni. Föltehető volt, hogy segítek neki a nyomozásban. Kétségtelenül meg lehetett találni ezt a nőt, máskülönben nem lett volna érdemes Marriottot különféle mesterkedésekkel rávenni, hogy engem mindenképpen öljön meg, mégpedig gyorsan. És az is kétségtelen, hogy Marriott nem dől be a nagy fűzőszövegnek, ha nem így van. De Marriott meggyilkolására még erősebb volt a motívum, amit ő, akár hiúságból, akár szerelmi elvakultságból, akár mohóságból, akár a háromnak a keverékéből, szem elől tévesztett. Félt, de nem önmagát féltette. Az erőszaktól félt, amelynek részben ő is ki volt téve, és amelyért őt is elítélték volna. Másrészt a rongyos életéért harcolt. Így aztán vállalta a kockázatot.

Elhallgattam. A nő bólintott, és így szólt:

– Nagyon érdekes. Főleg olyasvalakinek, aki tudja, miről van szó.

– Az a valaki tudja, miről van szó – fűztem hozzá.

Egymásra meredtünk. Már megint a táskájában volt a keze. Nagyon pontos elképzelésem volt arról, hogy mit szorongat. De még nem húzta elő. Mindennek eljön a maga ideje.

– Hagyjuk a mókát – mondtam. – Teljesen egyedül vagyunk itt. Amit egyikünk mond, az éppen a negatívja annak, amit a másikunk. Állításaink megsemmisítik egymást. Volt egy lány, aki külvárosi nyomortanyákon nőtt fel, és egy multimilliomos felesége lett. Fölfelé kapaszkodása közben fölismerte egy mocskos vénasszony, talán meghallotta a rádióban énekelni, és megismerte a hangját, és elment, hogy meggyőződjön róla a saját szemével is, és ennek az öregasszonynak be kellett fogni a száját. De nem kért sokat, mert nem is tudott sokat. Viszont az a férfi, aki az öregasszonnyal foglalkozott, havonta járadékot folyósított neki, de tulajdonzalog-bejegyzéssel terhelte meg az öregasszony otthonát, amivel bármikor a legteljesebb nyomorba dönthette volna; az a férfi mindent tudott. Ő már sokba került. De ez se számított, amíg más nem tudott a dologról. De egy szép napon kiszabadul a sittről egy Bivaly Malloy nevű zsvány, és nyomozni kezd a régi mucuskája után. Mert ez a hatalmas melák szerette ezt a nőt, és még most is szereti. Ez teszi az egészet komikussá, tragikomikussá. És ugyanabban az időben egy privátkopó is szaglászni kezd az ügyben. Tehát többé nem jelent biztonságot Marriott, a lánc gyenge szeme. Veszélyessé vált. Ha eljutnak hozzá a szálak a nyomozás során, Marriottot szétcincálják. Márpedig ő az a fajta fickó volt, aki könnyen megtörik, és köpni kezd. Tehát valaki megölte, mielőtt köphetett volna. Egy gumibottal. És ki más, mint ... maga.

Mit tett erre ő – előkapta a pisztolyt a táskájából. Továbbá mit tett még – rám szegezte, és mosolygott. Mit tettem erre én – semmit.

De nemcsak ő serénykedett. Bivaly Malloy kilépett az öltözőfülkéből a 45-ös colttal, amely most is játékszernek hatott nagy, szőrös mancsában.

Malloy rám egyáltalán nem nézett. Mrs. Lewin Lockridge Grayle-en volt a szeme. Előrehajolt, rámosolygott a nőre, és nyájasan így beszélt:

– Ismerős volt a hangod – mondta. – Nyolc éven át próbáltam fölidézni magamban, már amennyire emlékeztem rája. Azért mintha jobban néztél volna ki a vörös hajaddal. Helló, bébi! Régen láttalak.

A nő elfordította a pisztolyt.

– Kopj le rólam, te szemétláda – sziszegte.

Malloy hirtelen megállt, és leengedte pisztolyt tartó kezét. Még néhány lépés választotta el a nőtől. Lihegett.

– Sose gondoltam erre – mondta Malloy csendesen. – Úgy gyött az agyamba, mint a villámlás. *Te* dobtál föl a zsernyákoknak. *Te* hát, kicsi Velma.

Odavágtam egy párnát, de elkéstem. A nő ötször belelőtt Malloy hasába. A behatoló lövedékek annyi hangot nem adtak, mint a kesztyűbe nyomódó ujjak.

Aztán felém fordította a pisztolyt, és rám lőtt. De nem volt benne több töltény. Malloy padlón fekvő pisztolya felé vetődött. A második párna már célba talált. Mielőtt levehette volna arcáról a párnát, átugrottam az ágyon, és odébbbrúgtam a nőt. Fölkaptam a coltot, és megkerültem az ágyat.

Malloy még állt, de már imbolygott. Szája színtelenné ernyedte, keze esetlenül motoszkált az oldalán. Térdre rogyott, oldalról rázuhant az ágyra, arccal előre. Zihálásának hangjával volt tele a szoba.

A nő még meg se mozdult, mikor már a kezemben volt a telefonkagyló. Holszürkére vált a szeme, mint a félig fagyott víz. Az ajtó felé iramodott, nem is próbáltam megállítani. Tárva hagyta az ajtót. Mikor befejeztem a telefonálást, odamentem, és becsuktam. Odébb fordítottam az ágyon Malloy fejét, hogy meg ne fulladjon. Még élt, de öt golyóval a hasában Bivaly Malloy se húzza sokáig.

Visszamentem a telefonhoz, és fölhívtam Randallt az otthonában.

– Malloy – mondtam. – Itt, a lakásomon. Mrs. Grayle ötször a hasába lőtt. Felhívtam a Gyűjtőkórházat. A nő elmenekült.

– Szóval mégiscsak megjátszotta a nagyokost. – Randall csupán ennyit mondott, és gyorsan letette a kagylót.

Visszamentem az ágyhoz. Malloy mellette térdelt, próbált fölállni, nagy csomó ágyneműt gyúrt a markába. Verítékben úszott az arca. Lassan rezgett a szempillája. Fülcimpái sötétre színeződtek.

Még térdelt és küszködött, hogy föl bírjon állni, amikor megérkeztek a mentők. Négy ember bírta csak kivinni a hordágyat.

– Van egy csöppnyi esélye, ha a lövedékek 25-ösek – mondta a mentőorvos, mielőtt távozott. – Minden attól függ, milyen szervet találtak. Talán életben marad.

– Nem hinném, hogy életben akar maradni – mondtam.

Nem is akart. Még az éjjel meghalt.

40.

– Nagy ünnepi fogadást kellett volna adnia – mondta Anne Riordan, sárgásbarna, mintás szőnyege fölött rám nézve. – Csillogó ezüst- meg kristályedények, hófehér vászon – ha használnak még vásznat azokon a helyeken, ahol fogadást szoktak adni – gyertyafény, a nők legszebb ékszereiket viselik, a férfiak fehér nyakkendőben jelennek meg, a felszolgálók becsomagolt borosüvegekkel téblábolnak igen diszkréten, a hekusok kissé feszengnek a kölcsönzöből kivett szmokingjukban, de hát ki nem feszengene; a gyanúsítottak törékeny mosollyal és nyugtalanul izgómozgó kézzel üldögélnek, maga pedig a hosszú asztal végén, a főülésen apránként mindent elmondana, elbűvölő mosollyal és rossz akcentussal, mint Philo Vance^[4].

– Nna igen – mondtam. – Nem tarthatnék valamit a kezemben addig, míg maga elménckedik itten?

Kiment a konyhájába, jégkockákkal csörömpölt, két hosszú pohárral tért vissza, és leült a helyére.

– A barátnői alkoholszámlái rohadt magasra rúghatnak – mondta, és kortyintott egyet.

– És hirtelen elájult a komornyik – mondtam. – Csakhogy nem a komornyik volt a gyilkos. Ő csak az illem kedvéért ajult el.

Szürcsöltem egy keveset az italomból.

– Ez egészen másfajta história. Nem gördülékeny és szellemes, hanem sötét és tele van vérrel – mondtam.

– Szóval Velma elmenekült?

Bólintottam.

– Eddig még nem jutottak a nyomára. Haza nem ment. Bizonyára volt valahol egy búvóhelye, ahol átöltözhetett, és megváltoztathatta a külsejét. Végül is állandó veszélyben élt, mint a tengerészek. Egyedül jött hozzám. Sofőr nélkül. Kiskocsin jött, néhány háztömbnyire hagyta.

– El fogják kapni... ha csakugyan el akarják.

– Ne mondja ezt. Wilde, a kerületi ügyész, rendes fickó. Dolgoztam neki valamikor. De ugyan mi történik, ha elkapják? Húszmillió dollárral, csinos ábrázattal és vagy Lee Farrellel vagy Rennenkamppel találják szembe magukat. Átkozott munka lesz rábizonyítani, hogy ő gyilkolta meg Marriottot. Mi szól ellene? Csupán egy meglehetősen súlyos motívum meg a múltja, ha ki tudják deríteni. Valószínűleg nem volt büntetve, különben nem így játszotta volna a partit.

– Malloyjal mi a helyzet? Ha korábban beszél nekem ő róla, rögtön rájövök, hogy kicsoda Velma. És maga honnan jött rá? Az a két fénykép nem ugyanarról a nőről készült.

– Nem hát. Kétkem, hogy az öreg Florianné tudta volna: átverték azokkal a fényképekkel. Elég meglepettnek látszott, mikor az orra alá dugtam Velma fényképét, azt, amelyikre rá volt írva, hogy Velma Valento. De lehet, hogy tudta. Lehet, hogy azzal a szándékkal dugta el, hogy majd később eladja nekem, tudva azt, hogy ártalmatlan a fénykép, egy másik lányé, Marriott cserélte ki.

– Ez csak találgatás.

– Így kellett lennie. Mint ahogy mikor Marriott felhívott, és megegetett azzal a tésztával, hogy váltságdíjat akar fizetni egy ékszerért, annak is így kellett történni, amiért fölkerestem Mrs. Floriant, és Velmáról érdeklődtem tőle. És Marriott halála is szükségszerű volt, mivel ő volt a gyöngye szem a láncban, Florianné még azt se tudta, hogy Velmából Mrs. Lewin Lockridge Grayle lett. Nem tudhatta. Olcsón megvásárolták a hallgatását. Grayle azt mondta, hogy Európában esküdtek, és Velma a valódi nevén kötötte meg a házasságot. Azt nem hajlandó elárulni, hol és mikor. Azt se, hogy mi a felesége valódi neve. Azt se, hogy hol van most az asszony. Nem hiszem, hogy tudja, de a rendőrök nem hisznek neki.

– Miért nem árulja el? – Anne Riordan lakkozott körmű ujjainak hátára támasztotta az állát, és árnyékos szemekkel rám bámult.

– Annyira bele van esve, hogy még azzal se törődik, kinek az ölébe ül bele a felesége.

– Remélem, élvezte a magáiban való ülést – mondta Anne Riordan fanyarul.

– Csak játszott velem. Kissé félt tőlem. Nem akart megölni, mert nem kifizetődő megölni olyasvalakit, aki bizonyos fokig maga is hekus. De valószínűleg végül erre is rászánta volna magát, ahogy megölte volna Jessie Floriant is, ha Malloy meg nem spórolja neki ezt a fáradságot.

– Fogadok, nem utolsó dolog, mikor az emberrel csinos, szőke nők játszadoznak – mondta Anne Riordan. – Még ha egy kis kockázattal jár is a játszadozás. És felteszem, mindig is van egy kis kockázat az ilyesmiben.

Nem válaszoltam.

– Felteszem, semmit se csinálhatnak vele Malloy meggyilkolásáért, mert Malloynál pisztoly volt.

– Nem hát. Főleg amilyen összeköttetései vannak.

A lány ünnepélyesen rám függesztette aranypöttyes szempárját.

– Maga szerint Velma meg akarta ölni Malloyt is?

– Félt tőle – feleltem. – Nyolc évvel ezelőtt bemószerolta. Úgy látszott, Malloy tudta ezt. De sose bántotta volna érte a nőt. Szerelmes volt bele. Hát igen, szerintem Velma el volt szánva rá, hogy megöl mindenkit, akit meg kell ölnie. Volt miért harcolnia. De a fák se nőnek az éjig. A lakásomon rám lőtt, de addigra már kiürült a pisztolya. Még odakint a partneredélyen meg kellett volna ölnie, mikor Marriottot eltette láb alól.

– Malloy szerelmes volt bele – mondta Anne halkán. – Mármint Velmába. És nem

számított neki, hogy Velma hat éven át egy sort se ír neki, vagy hogy egyszer se látogatja meg a börtönben. Nem számított neki, hogy Velma pénzjutalomért bemószerolta. Az volt az első dolga, mikor kiszabadult, hogy elegánsan felöltözött, és nyomozni kezdett a kedvese után. És Velma öt golyót eresztett bele, a viszontlátás örömére. Maga Malloy két embert megölt, de szerelmes volt Velmába. Micsoda világ, istenem!

Megittam az italomat, és visszaravaszkodtam az arcomra a szomjúság kifejezését. Anne nem vett tudomást róla. Ezt mondta:

– És Velma kénytelen volt elmondani Grayle-nek, hogy honnan jött, és Grayle nem törődött vele. Elutazott vele, hogy feleségül vehesse más néven, és eladta a rádióadóóját, hogy megszakítsa a kapcsolatot mindazokkal, akik ismerhetik a feleségét; megadott neki mindent, ami pénzért csak kapható, és mivel viszonzta ő mindezt?

– Nehéz lenne megmondani. – Megráztam a jégkockákat a poharam alján. De ezzel se mentem semmire. – Felteszem, hízelgett Grayle hiúságának, hogy őneki, aki jócskán benne van a korban, fiatal, szép, vidám felesége van. Szerette a feleségét. De hát mi az ördögnek beszélünk erről? Hasonló esetek lépten-nyomon előfordulnak. Mit számít az, hogy mit tett Velma, kivel hetyegett, vagy mi volt régen? Grayle szerette.

– Akárcsak Bivaly Malloy – mondta Anne csendesen.

– Menjünk le a tengerpartra kocsikázni.

– Nem beszélt még se Brunette-ről, se azokról a névjegykártyákról, amelyek azokban a marihuánás cigarettákban voltak, se Amthorról, se Sonderborgról, se arról, hogy mi volt az a kis nyom, ami aztán eljuttatta a nagy megoldásig.

– Adtam egyet a névjegykártyáimból Mrs. Floriannak. Egy nedves poharat rakott rá. Szakasztott ugyanilyen kártya került elő Marriott zsebéből, a nedves pohár nyomával. Marriott nem volt trehány ember. Ez már olyan nyom volt, amin el lehetett indulni. És ha egyszer már gyanított valamit az ember, könnyű volt újabb összefüggésekre is rájönni, mint például, hogy Marriott tulajdonzólog-bejegyzést kötött Florianné házára, mert be akarta fogni a száját. Ami Amthort illeti, ő is megéri a pénzét. Egy New York-i szállodában fogták el, úgy hírlík, nemzetközi szélhámos. A Scotland Yardnál is megvannak az ujjnyomatai, nemkülönben a francia rendőrségnél. Hogy a fenébe mentek ilyen sokra tegnap vagy tegnapelőtt óta, fogalmam sincs róla. Ezek a fiúk gyorsan dolgoznak, ha kedvük szottyán rá. Azt hiszem, Randall napokig hanyagolta az ügyet, de aztán attól kezdett tartani, hogy learatom előtte a babérokat. De Amthornak semmi köze se volt a gyilkosságokhoz. És Sonderborghoz se. Sonderborgot még nem találták meg. Úgy hiszik, már ő is volt büntetve, de csak akkor tudnak utánanézni, ha már elkapták. Ami Brunette-et illeti, őrá semmit se lehet rábizonyítani. Az esküdtszék elé idézik, és ő megtagadja majd a vallomástételt, alkotmányadta jogával élve. A hírnevét illetően nem kell

aggódni. Egyébiránt csinos kis átszervezések vannak Bay Cityben. A rendőrparancsnokot leváltották, a nyomozók felét utcai járőrre fokozták le, és egy nagyon derék fickó, Red Norgaard, visszakapta az állását. Ő segített nekem a *Montecitóra* jutni. Mindez a polgármester rendeletére történik. Óránként váltja a nadrágját, mióta a válság tart.

– Muszáj ilyesmiket mondani?

– Ó, a Shakespeare-i beütés. Gyerünk kocsikázni. De csak miután ittunk egy újabb pohárral.

– Megihatja az enyémet – mondta Anne Riordan. Fölállt, és odahozta érintetlen italát. Megállt előttem, kezében a poharával, tágra nyílt szemében kissé riadt tekintettel.

– Maga olyan csodálatos – mondta. – Olyan bátor, olyan határozott, és olyan kevés pénzért dolgozik. Mindenki fejbe kólintja magát, és fojtogatják, és kásává verik az állát, és teleinjekciózzák morfiummal, de maga ezer veszéllyel dacolva csak halad előre rendületlenül, míg ki nem fáradnak a többiek. Mi teszi magát ilyen csodálatossá?

– Na, bökje már ki – dörmögtem.

– Rajta!

– Szeretném, ha megcsókolna, a fene essen magába! – mondta Anne Riordan elszántan.

41.

Több mint három hónap beletellett, mire megtalálták Velmát. A rendőrök az istennek se akarták elhinni, hogy Grayle nem tud felesége hollétéről, és hogy nem segített neki a szökésben. A környék összes hekusa és újságfirkásza nyomozáshoz látott. Minden olyan helyre bedugták az orrukat, ahol pénz segítségével rejtőzködhet. De nem pénz segítségével rejtőzködött. Ámbár, amikor már elfogták, csak a fejükhöz kapkodtak, milyen átlátszó trükkel állította őket a falhoz.

Egy éjjel egy sasszemű Baltimore-i detektív – az ilyen ritka, mint a fehér veréb – történetesen besétált egy éjszakai mulatóba, hallgatta a zenekart, és jól megnézte a csinos, fekete hajú, fekete szemöldökű énekesnőt, aki szemlátomást értette a dolgát. Volt valami az arcában, ami megpendített egy húrt a jagelló agyában, és ez a húr még elrezgett egy jó darabig.

Visszament a parancsnokságra, kikereste a keresett személyek dossziéját, és átböngészte a fényképeket. Amikor elérkezett ahhoz, akit keresett, hosszú ideig meregette a szemét a fényképére. Aztán megigazította a fején a szalmakalapját, visszament a lokálba, és előkerítette az igazgatót. Hátramentek az öltözőkhöz, az igazgató kopogtatott az egyik ajtón. Nem volt bezárva. A nyominger félretolta az igazgatót, bement, és bezárta az ajtót.

Bizonyára megcsapta a marihuána szaga, mert a nő éppen marihuánát szívott, de kisebb dolga is nagyobb volt ennél. Egy hármastükör előtt ült, és a haja tövét meg a szemöldökét tanulmányozta. Saját szemöldöke volt. A szaglász mosolyogva odalépett hozzá, és kezébe adta a körözüst.

A nő legalább olyan hosszasan méregette a körözésen levő fényképet, mint a kopó odabent a parancsnokságon. Sok minden megfordulhatott az agyában, amíg nézte. A fejevadász leült, keresztbe rakta a lábait, és cigarettára gyújtott. Jó szeme volt, de rosszul számított. Nem ismerte eléggé a nőket.

Végül rövid nevetést hallatott a nő, és így szólt:

– Okos hekus maga, fiacskám. Gondoltam, hogy emlékezni fognak egy olyan hangra, amilyen az enyém. Egyszer egy barátom megismert róla, pedig csak a rádióban hallotta. Már egy hónapja énekelek ezzel a zenekarral, hetente kétszer egy rádióstúdióban is fellépek, de eddig még senki sem ismert föl.

– Sose hallottam a hangját – mondta a zsarú, és tovább mosolygott.

– Na jó, ezen nem fogunk vitatkozni. De azért, tudja, prima kis hang ez, ha megfelelően bánnak vele – mondta a nő.

– Engem ne fűzzön a nagysád – felelte a dekás.

– Hát akkor menjünk – mondta a nő, felállt, magához vette a táskáját, és levette a fogasról a kabátját. Odavitte a jardhoz, hogy tartsa, amíg belebújik. A zsernyák

fölállt, és úriemberhez illően tartotta is a kabátot.

A nő megperdült, kirántotta táskájából a pisztolyát, és háromszor rálőtt a nyomozóra a kezében tartott kabáton keresztül.

Két golyó volt még a pisztolyában, amikor rátörték az ajtót. Még a szoba közepére se érték, már mind a kettőt saját magába eresztette. A második golyót már csak reflexből lőhette ki. Elkapták, mielőtt leesett volna a padlóra, de már élettelenül lógott a feje.

– A detektív még megérte a reggelt – mondta Randall, mikor elmondta nekem a históriát. – Mikor öntudaton volt, beszélt. Ennyit tudunk. Nem értem, miért volt olyan gondatlan, hacsak nem az járt a fejében, hogy hagyja magát megvesztegetni. Ha így volt, nem csoda, hogy nem tudott figyelni. Persze, ez az elképzelés nincs ínyemre.

Azt mondtam, egyetértetek vele.

– Kétszer találta el a saját szívét – mondta Randall. – Hallottam, amint az orvosszakértők a bíróság előtt azt állítják, hogy ez lehetetlen, én pedig egész idő alatt tudtam, hogy mégis így volt. Tudja még, mi az érdekes?

– Mi?

– Hülyeséget csinált a nő, mikor lelőtte azt a kopót. Sose ítélték volna el, számításba véve a csinos pofikáját meg a rengeteg pénzét és azt az üldözésekről szőtt mesét, amit azok a csillagászati összegeket fölnyaló prókátor fickók fölépítettek volna. Szegény kislány, aki egy nyomortanyáról indult, és fölkapaszkodik odáig, hogy egy milliomos feleségül vegye, és a keselyűk, akik ismerték csóró korában, nem hagyták békén. Valami ilyesmi. Ajaj, Rennenkamp megidézett majd tanúnak egy tucat mocskos, kivénhedt kabarészínésznőt, akik szipogva bevallják, hogy évekig pumpolták Velmát, mégpedig olyan módon, amit nem is lehet büntetni. Az esküdtszék bukna rá. Azt okosan tette a tyúk, hogy úgy lépett meg, hogy Grayle-t kihagyta a balhéból, de még okosabb lett volna, ha szépen hazatér, mikor elkapják.

– Szóval most már az a véleménye, hogy kihagyta Grayle-t a játékból?

Bólintott

– Gondolja, hogy volt erre valami különleges oka? – kérdeztem.

Randall rám bámult.

– Akármi is, csak mondja. Bukni fogok rá.

– Gyilkolt – mondtam. – És Malloy is gyilkolt. Mégis, Malloy egyáltalán nem volt testestül-lelkestül gonosz. Talán az a Baltimore-i nyominger nem viselkedett olyan karakánul, ahogy a rendőrségi krónika mondja. Talán a nő előtt megcsillant az esélye, nem annak, hogy sikerült elmenekülnie, mert már addigra belefáradt a rejtőzködésbe, hanem annak, hogy lélegzethez hagyja jutni azt az egyedüli embert, aki őneki ugyanezt megadta és még sokkal többet.

Randall tátott szájjal, kétkedő tekintettel bámult a képembe.

– De a szentségit, ehhez nem kellett volna lelőni neki egy zsarut! – mondta.

– Nem mondom azt, hogy szent volt, vagy hogy valamennyire is rendes lány volt. Sose volt az. Addig biztosan nem lesz öngyilkos, míg sarokba nem szorítják. De az, amit tett, és ahogy tette, elzárta előtte azt a lehetőséget, hogy visszatérjen ide, és az igazságszolgáltatás elé álljon. Gondolja csak meg. Kinek fájt volna legjobban a tárgyalás? Ki lett volna az, aki a legkevésbé tudja elviselni? És ha nyer, ha veszít, ha döntetlen, ki fizeti a legnagyobb árat az egész mókáért? Egy idős férfi, aki nem bölcsen, hanem inkább túlságosan is odaadóan szeretett.

– Ez csak érzelmős szöveg – mondta Randall élesen.

– Az. Annak hangzott, ahogy így elmondtam. Bár meglehet, hogy csak képzelődés az egész. Hát viszlát. Visszatért-e ide az én rózsaszínű bogaram?

Nem tudta, miről beszélek.

Liften lementem a földszintre, és leballagtam a városháza lépcsőjén. Hűvös volt az idő és nagyon tiszta. Messzire el lehetett látni, ám olyan messzire, ameddig Velma ment, semmiképpen se.

JEGYZETEK

---

[1]

Dr. Gideon Fell: állandó detektívűhs John Dickson Carr, eredeti nevén Carter Dickson amerikai író regényeiben. "Fell" egyik jelentése: kegyetlen, vérszomjas

[2]

Thomlyke doktor: R. Austin Freeman angol író regényeinek detektívűhőse

[3]

EMU: Erkölcsi Megújhdís (MRA, Moral Re-Armament): amerikai mozgalom. Frank Buchman (1878-1961), az oxfordi (USA) "buchmaniták" nevű evangélista csoport vezetője 1921-ben kezdte hirdetni világmegváltó tanát: "Változtassuk meg az életünk et, hogy megváltathassuk a világot." 1938-ban hívta életre az Erkölcsi Megújhdís mozgalmat.

[4]

S. S. Van Dine, eredeti nevén Willard Huntington Wright amerikai író detektívregényeinek hőse

TARTALOM

- [1.](#)
- [2.](#)
- [3.](#)
- [4.](#)
- [5.](#)
- [6.](#)
- [7.](#)
- [8.](#)
- [9.](#)
- [10.](#)
- [11.](#)
- [12.](#)
- [13.](#)
- [14.](#)
- [15.](#)
- [16.](#)
- [17.](#)
- [18.](#)
- [19.](#)
- [20.](#)
- [21.](#)
- [22.](#)
- [23.](#)
- [24.](#)
- [25.](#)
- [26.](#)
- [27.](#)
- [28.](#)
- [29.](#)
- [30.](#)
- [31.](#)
- [32.](#)
- [33.](#)
- [34.](#)
- [35.](#)
- [36.](#)
- [37.](#)

38.

39.

40.

41.

JEGYZETEK